

KATOLIČKI LIST

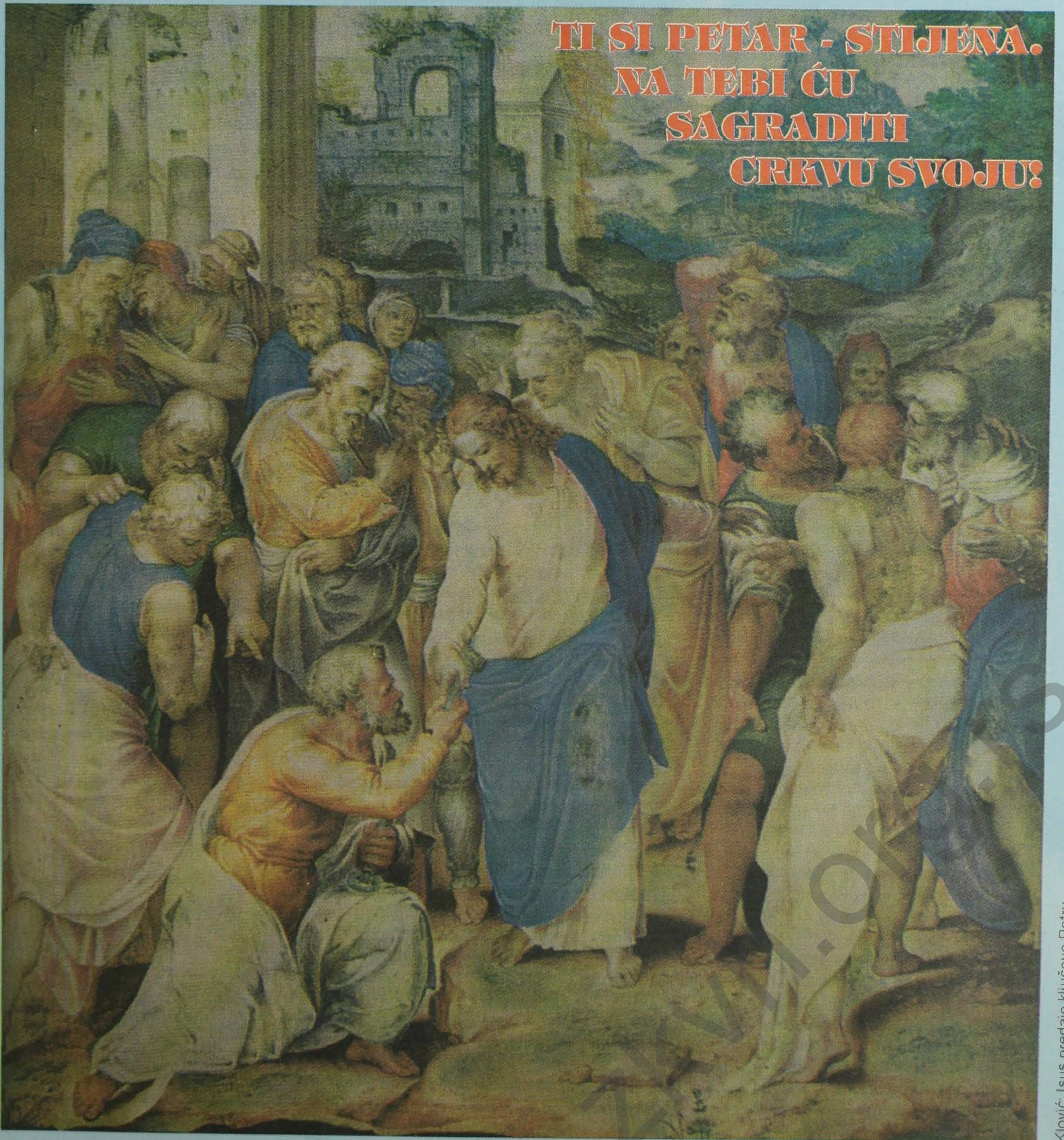
ZVONIK

GODINA: IV

BROJ: 6 (32)

Subotica, lipanj (jun) 1997.

Cijena: 5,00 N. din.

POSLANJE CRKVE

- Razglašavati veličanstvena djela Božja -

Na Duhove u Zbornoj molitvi namisi molili smo: "Bože, ti otajstvom današnje svetkovine posvećuješ u svakom plemenu i narodu cijelu Crkvu. Izlij na sav svijet darove svoga Duha: što si svojom dobrotom učinio na počecima Crkve, to i danas izvrši u srcu svojih vjernika".

Proslavili smo svetkovinu Duhova. Gledao sam na Duhove dva puta prepunu subotičku katedralu. Bili smo u njoj zajedno, kao apostoli s Marijom i drugim Isusovim učenicima na dan Pedesetnice. Nije su čuo šum s neba, nisu se vidjeli ognjeni razdijeljeni jezici... Ali, jedno se sigurno dogodilo: Duh Sveti je ispunio "svu kuću" - katedralu u kojoj bijasmo. I svi krizmanici (njih oko 400) napuniše se Duha Svetoga snagom sakramenta Potvrde, koji im je biskup podijelio!

Pomislio sam, uživljavajući se u ovaj događaj: "Bože, kakva snaga! Koliki novi, opunomoćeni radnici na njivi Gospodnjoj, u Crkvi Kristovoj! Svi su dobili ovlast da budu Kristovi svjedoci! Da razglašavaju veličanstvena djela Božja! I pitao sam se hoće li Subotica osjetiti danas da se tako nešto dogodilo. Hoće li grad biti preplavljen zanosom, radošću, hoće li krizmanici biti izazov za one koje će danas sresti? Hoće li djelovati tako oduševljeno da će se oni koji ih sretnu pitati zbunjeno: "Što bi to moglo biti?" (usp. Dj 2,12) ili će im barem reći, podrugujući se: "Slatkog su se vina popapili?" (Dj 2,12) Nažalost, nešto veliko, vidljivo, nije se dogodilo. Pa, ipak, puno toga se zbililo, jer bilo je u tim mladim ljudima radosti, oduševljenja... Pričali su oni o promjenama koje su se dogodile u njihovom životu. I puno je onoga skrivenog, neizrečenog i neizrecivog. No, trebalo bi puno više. I stoga naša molitva, molitva Crkve: "Bože,... što si svojom dobrotom izveo na počecima Crkve to i danas izvrši u srcu svojih vjernika". Doista, Bog je to izvršio. Dao nam je darove Duha Svetoga. Dao nam je najviše što čovjeku može dati. Više od toga mu ne može dati, jer mu je Duha svoga dao.

Dakle, sada smo mi na potezu. Treba dopustiti Duhu da djeluje u nama i po nama. Treba, poput Marije, "osluški-vati poticaje Duha Svetoga". I poslušati te poticaje. Činiti ono što nam govori Duh Božji! To vrijedi ne samo za ovogodišnje krizmanike, nego i za sve krštenike i za sve koji su već "opečaćeni" Duhom Svetim po sakramentu Krizme! Lako ćemo prepoznati da li djelujemo potaknuti Duhom Svetim. Lako ćemo shvatiti jesmo li "angažirali" darove Duha

Svetoga: Mudrost, razum, savjet, jakost, znanje, pobožnost i strah Božji. "Po plodovima ćete ih njihovim prepoznati", govorio je Isus (usp. Mt 7,120). Ako svi oko nas primjete da RAZGLAŠUJEMO VELIČANSTVENA DJELA BOŽJA (usp. Dj 2,11) tada smo dopustili Duhu da djeluje u nama i po nama. Ako oni koji s nama žive i koji nas susreću primjete plodove: LJUBAV, RADOST, MIR, VELIKODUŠNOST, USLUŽNOST, DOBROTU, VJERNOST, BLAGOST, UZDRŽLJIVOST (usp. Gal 5,22-23) kao i: RIJEČ MUDROSTI, RIJEČ SPOZNANJA, VJERU, DARE LIJEČENJA, ČUDOTVORSTVA, PROROKOVANJA, RAZLUČIVANJE DUHOVA, RAZLIČITE JEZIKE, TUMAČENJE JEZIKA (usp. 1 Kor 12,4-10), ako sve to bude vidljivo na nama i među nama, bit će to očit znak sile Duha Svetoga koja nas je zahvatila.

Razglašavati veličanstvena djela Božja, to je **evangelizacija**. Isus je rekao svojim učenicima: Pođite dakle i propovijedajte evanđelje i učinite mojim učenicima sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga (usp. Mt 28,19). Rađati plodovima - to je **svjedočenje**! Isus je rekao svojim učenicima: Primit ćete snagu Duha Svetoga i bit ćete mi svjedoci sve do kraja zemlje (usp. Dj 1,8). **Evangelizacija i svjedočenje**! To je poslanje Crkve u svakom vremenu. I danas. To trebamo činiti svi, jer svi smo Crkva! "I svi smo jednim Duhom napojeni" (1 Kor 12,13).

Pred vama je, dragi čitatelji, novi "Zvonik". On sadrži i evangelizaciju i svjedočenje. S jedne strane, u našim formativnim rubrikama "razglašavamo veličanstvena djela Božja", navješćujemo Evanđelje, a "Vijesti" i "Događanja" i vaša pisma su svjedočenja, sadrže "plodove Duha".

Očekujemo još više vašu suradnju! Pišite o svom kršćanskom životu, o plodovima koje Duh izvodi u vama i po vama. Ta svi darovi su dani za dobro zajednice, za dobro sviju (usp. 1 Kor 12,7).

Zahvaćen željom da budem što otvoreniji djelovanju Duha i u uređivanju "Zvonika" i u svakom drugom svom djelovanju, srdačno vas pozdravljam i molim da Bog u vama i po vama, tamo gdje živite i radite, učini ono što je učinio "na počecima Crkve"!

Vaš urednik

Isus u čistom srcu

Od svih svetaca, čini se da je sv. Antun najomiljeniji. Nalazi se kalendarski u ovom mjesecu. Njega štiju ne samo katolici, nego i pravoslavci, muslimani i ostali.

Prikazan je uvijek s ljiljanom u ruci i malim Isusom u naručju. On je zbog izvanredne čistoće srca zavrijedio primiti Isusa u ruke.

KAKO ŽIVJETI ŽIVOT:

Poput sveca ljubi čistoću srca i imat ćeš Isusa ne samo u naručju, nego i u svome srcu.

Dozvoli da ti Gospodin može po-brkati planove.

Znati primiti bolest, a ne gundati.

Nepoznati kraj prihvatiti kao životni ambijent, jer je Bog s tobom, kao i prorocima.

Boriti se za čistoću vjere, protiv krivovjerja, miriti zavađene...

Ljubiti čistoću srca, (blago čistima srcem, oni će Boga gledati).

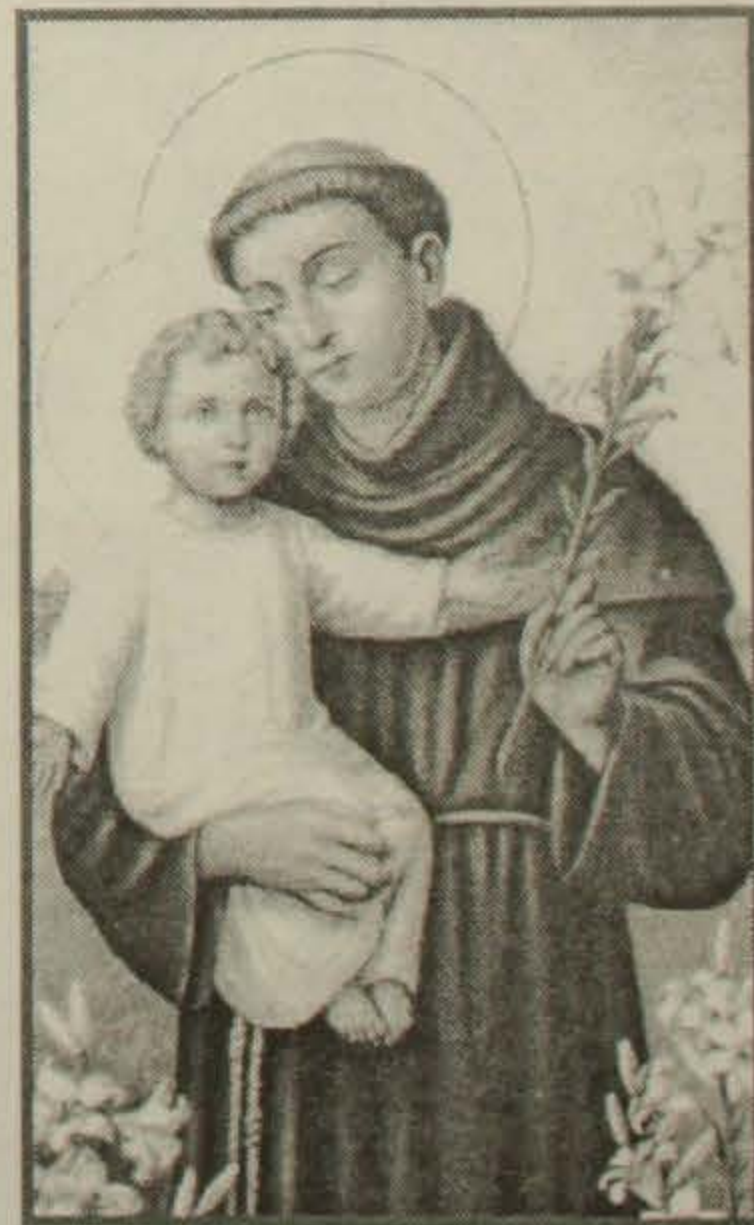
Jmati Isusa u naručju... u srcu.

Blago onome koji govori ono što mu Duh zbori.

Riječ je živa, kad život govori. Ne-ka zato umuknu riječi, i neka progovore djela. Prepuni smo riječima, prazni djelima.

Molimo sv. Antuna da nam pomogne u ostvarivanju kvaliteta koje je on imao, a osobito da Kristu, jedinom Spasitelju, ponudimo ne samo boravak, nego **PREBIVALIŠTE** i to ne samo u svome naručju, nego i u svome srcu.

Zvonko Blaško iz Niša

Piše: Andrija Kopilović

9. nedjelja kroz godinu - 01.06.1997.

*Pnz 5,12-15; 2Kor 4,6-11
Mk 2,23-28*

SIN ČOVJEČJI - GOSPODAR SUBOTE

Nutarnji postupak u nama je skoro uvijek isti kada se radi o obdržavanju propisa i zakona. Uvijek smo skloniji obdržavanju vanjskih znakova, propisa i zakona a manje smo sposobni snaći se i uvijek prvotno priteći u pomoć bližnjemu. Ova nedjelja je označena Kristovim primjerom koji pokazuje da nam na srcu mora uvijek biti dobro čovjeka. On je obdržavajući subotnje bogoslužje ozdravio čovjeka što po propisu zakona nije bilo dopušteno. No, kod Isusa se nije radilo o medicinskom zahvatu, nego o čudesnom znaku. Taj znak želi naglasiti da je pravo subotnje bogoštovlje na vrhuncu onda kad se čini ljubav. Tako dan Gospodnji biva znakom Božje ljubavi prema čovjeku a sebe očituje vrhovnim gospodarom napose i toga dana, kada baš radi toga jer se sastajemo na bogoslužje, moramo iskazivati jedno drugome ljubav. Dan Gospodnji u kršćanstvu na taj način postaje danom bogoslužja, čovjekoljublja i odmora. Međutim, jedno je sigurno: od ljubavi nikada nema odmora. Isus ju je u nedijeljenoj zajednici očitovao u konkretnom obliku, pomažući konkretnom čovjeku. Tako se naša bogoslužja pretvaraju u svojevrstne škole ljubavi kako bismo proželi sebe čovječnošću te obdržavajući propise i zakone upravo po ljubavi učinili da oni postanu živi znak zajedništva od Boga za čovjeka.

10. nedjelja kroz godinu
- 08.06.1997.

*Post 3,9-15; 2Kor 4,13-5,1
Mk 3,20-35*

VJERA I NEVJERA

U evanđeoskoj poruci današnje nedjelje Isus se nalazi u sukobu s nevjerom svojih slušatelja u najneobičnijem obliku i najdubljoj tragediji. S jedne strane se oko njega gura masa, tako da nema vremena ni za jelo, a s druge strane se izdvaja grupica ljudi koji svaki njegov čin tumači krivo a ponuđenu nauku obezvređuje. Na ovim stranicama je zapisano najveće bogohulstvo koje je ikada čovjek izgovorio protiv Boga a to je: pripisati Isusu da pomoću poglavice đavolskog izgoni đavle. Najveća uvreda koju čovjek može uputiti svome Bogu jest optužba da je Isus u čudesnim znakovima u suradnji sa Sotonom. Kako je takva optužba morala boljeti Isusa a zbunjivati sve one oko njega! No, Isus, savršeno izdignut iznad bogohulstva tih ljudi, navješćuje nevjerovatnu istinu, ali vrlo važnu da se iz njegovog Kraljevstva, iz njegovog spasenja čovjek isključuje sam i jednim jedinim grijehom - grijehom protiv Duha Svetoga. To je grijeh nevjere i grijeh hule na samoga Boga. Vrlo je velika opasnost da se i u naše vrijeme dogodi izbor nevjere a pokuša se to opravdati "krivnjom samoga Boga". Razumljivo je da odlomak evanđelja završava neobično jasnim i tvrdim riječima, koje se izdižu iznad obiteljskog, kada Isus tvrdi da su njegova majka i njegova braća samo oni koji slušaju Riječ Božju i izvršavaju je. Traži se jasna odluka za vjeru po kojoj se postaje i majkom i bratom i sestrom Gospodinovom.

11. nedjelja kroz godinu - 15.06.1997.

Ez 17,22-24; 2Kor 5,6-10; Mk 4,26-34

STRPLJIVOST I NADA

Bog se očituje strpljivim, što je već preraslo i u posloviću, no Božja strpljivost je uistinu poruka i to poruka cjeline za svako-ga od nas jer se život promatra izlomljeno. Nikad se ne može živjeti cjelovito, a živeći cjelinu nužno moramo strpljivo iščekivati rast smisla i cjeline. Današnjom prisposodobom Isus sam želi protumačiti u dvije slike najprije strpljivost, a onda i nadu. Čovjek, kad odluči promijeniti se, potaknut sadržajem Božje riječi, pada u napast da odmah nakon odluke poželi brati i plodove te riječi, snagom koje je donio odluku o promjeni. Međutim, sjeme koje ga je potaklo na promjenu, mora u njemu samom pustiti korijenje, izrasti u stabljiku i donijeti rod. To je proces a ne događaj, to je milost a ne toliko rad. Naša je, doduše, nezaobilazna dužnost suradnja s milošću, ali Bog čini djela i roda i ploda. Još je opasnije o drugom stvoriti sliku kako u njemu puno toga ne valja pa se latimo prerane žetve i dovedemo u opasnost i najvrednija djela koja netko ima, te mu ih uništimo, ističući samo ono što je negativno. Isus nas potiče na strpljivost a sud redovito prepustimo "anđelima nebeskim". Tako se u nama rađa strpljivost i za nas i za druge, a nada pak je potkrepljena krasnom prisposodobom o malom zrnu gorušice za koje se nitko ne bi zalagao, iako kada poraste postaje pravo stablo. I opet poruka nade: Bog i iz najmanjeg i najsitnijeg, ali po njegovu planu vriednog, može učiniti da iz njega izraste spasenjsko djelo. Dajmo Bogu slobodne ruke u strpljivosti i nadi.

Sveti Petar i Pavao - 29.06.1997.

*Dj 12,1-11; 2 Tim 4,6-8.17-18
Mt 16,13-19*

NA TEMELJU APOSTOLA

Ispovijedamo svoju vjeru u apostolsku Crkvu. Vjerojatno nikada nećemo dokučiti zašto je tako, ali moramo prihvatiti činjenicu da je Isus svoju Crkvu utemeljio na stijeni Petrovoj i na vjeri Dvanaestorice. Njegove riječi, opis njegovih djela i poruka cjelokupne njegove baštine pretočena je apostolskim govorom ili apostolskim pismima nama u poruku i pouku. Mi postajemo vjernici Isusa Krista, dapače po sakramentima učenici i Tijelo Kristovo, ali sve početke poruke - na čemu se temelji vjera - dobili smo od apostola. Prosječnost njihova života i bremenitost njihova poslanja je u očitu raskoraku, ali je to najjači dokaz da iza njih stoji i preko njih djeluje Gospodin. Zato je apostolska vjera temelj kršćanstva. Apostolsko zajedništvo sigurnost kršćanstva, a milosni zahvati Božji spasenje za sve nas. Crkva je datost koja je po Bogu neuništiva u vjeri, nerastočiva i u zajedništvu čvrsta jer ju je takvom po apostolima učinio Bog. Petrova stamenitost, Pavlova vjera a rad obojice, napose njihova kruna - mučeništvo, temelj su kršćanske radosti i ponosa za ovo naše vrijeme.

12. nedjelja kroz godinu
- 22.06.1997.

*Job 38,1.8-11; 2Kor 5,14-17
Mk 4,35-41*

MIR UTIŠANE OLUJE

Često se život uspoređuje s lađom koja plovi morem življenja. Sudbinski ta lađa biva često puta zahvaćena kušnjama, olujama i nemirima te čovjekov život prečesto naliči na veliki napor pobjeđivanja neprilika oko sebe. Ipak, pri tom se zaboravlja istina da je čovjek često veliko uzburkano more u sebi i potreban je daleko veći napor da se stiša ta unutarinja oluja. Današnji opis događaja stišavanja oluje je višestruka poruka baš čovjeku s olujom u sebi. Prvo što moramo uočiti je da je Gospodin s nama prisutan i onda kada nam se čini da je daleko od nas. No, jednako tako je važno znati da ga se u tom času može prepoznati samo vjerom. Toliko puta se dogodilo da nam se čini da Bog spava i ne primjećuje našu oluju, padamo u zdvojnost a ponekad i u očaj, a Gospodin, koji je Gospodar, bdije nad našom lađom ako mu se prepustimo vjerom i molitvom i to vjerom povjerenja koja zna da je Gospodin prisutnost, koja svojih nikada ne napušta. Učinimo napor rasta u vjeri da Gospodina doživljavamo prisutnim. Molitveno, pak, uvijek sigurni da nas čuje, štiti i vodi u našem nemiru i u povijesnim nemirima naših duša. Tako je učitelj u pravu kad upozorava: Što ste bojažljivi, kako nemate vjere? Odgovor na taj prijekor neka bude: Gospodine, daj nam vjerovati da si uvijek prisutan.

U ISUSOVOJ DOMOVINI

Sveta Zemlja - Izrael - malena površinom i brojem stanovnika ali tako privlačna. Zemlja proroka. Domovina Isusa Krista. Stoljećima privlači mnoštvo naroda iz svakog puka i jezika, svih rasa i klasa, ljudi različitih vjerskih uvjerenja... Sveta Zemlja - središte tri monoteističke religije: kršćanstva, židovstva i islama...

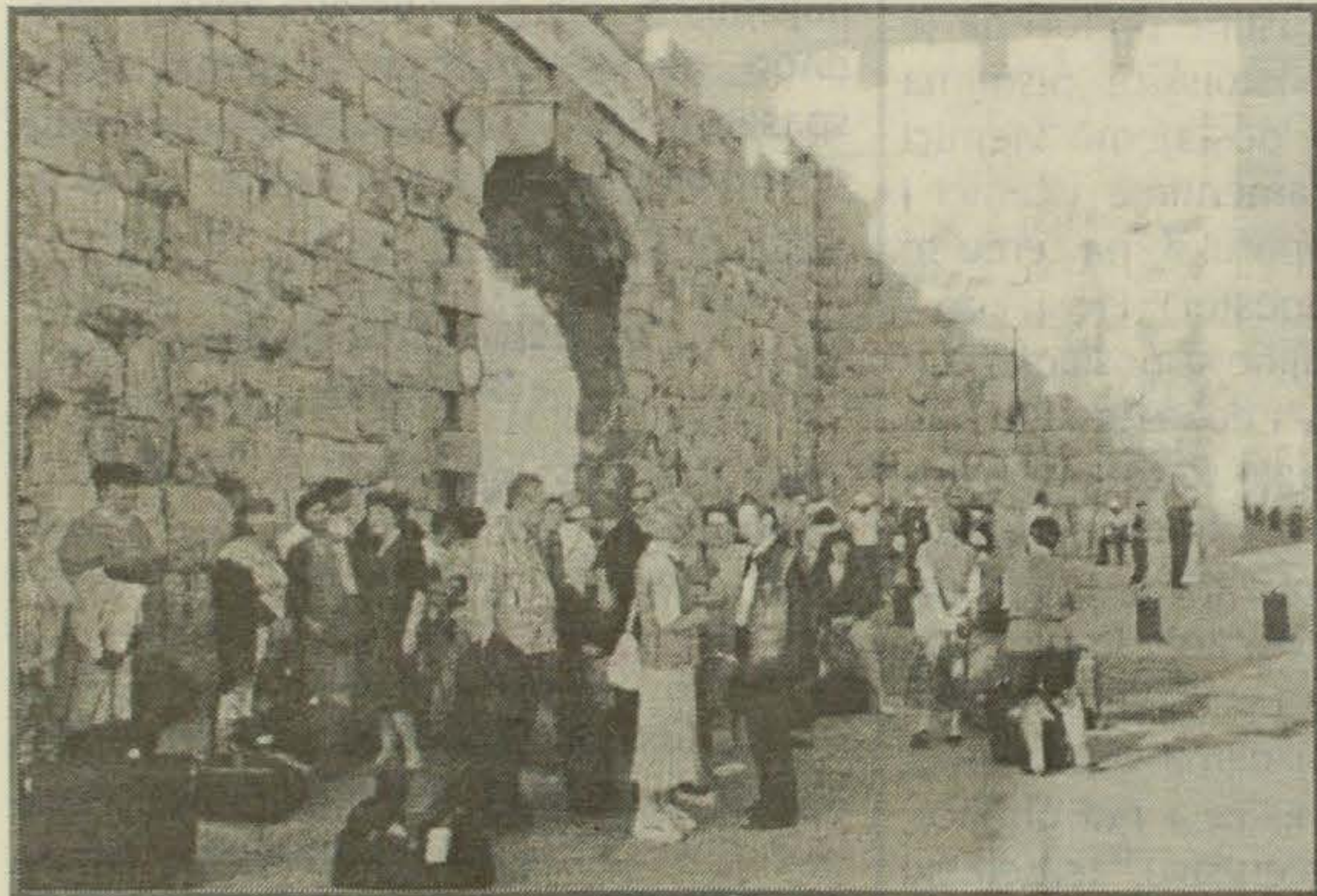
Hodočastiti u Svetu Zemlju potajni je san svakog kršćanina. I nekoć su ljudi hodočastili onamo. I jutro-dva zemlje bi prodali da bi mogli poći u Isusovu domovinu.

Sretnici iz Srijema i Bačke

U ovoj godini Isusa Krista, 34 sretnika iz Bačke i Srijema, pod vrsnim vodstvom o. Tadeja Vojnovića, franjevca iz Novog Sada, pošlo je 20. travnja na put Gospodnji. U 4,30 sati sv. misa u franjevačkom samostanu u Novom Sadu. Uzbuđenje je veliko. Osnaženi susretom s Isusom u presvetoj Euharistiji, s njim krećemo u njegovu domovinu.

Poslije mise polazimo. Tanja nas prebrojava (učinit će to još bezbroj puta na ovom hodočašću). Sa Surčina polijećemo JAT-ovim avionom. Raspoloženje raste. Uživamo u visinama promatrajući krajolike i more ispod nas. Oko 15,30 sati stižemo na aerodrom Ben Gurion u Lodu kod Tel Aviva.

Noge nam već stoje na vratima tvojim, Jeruzaleme

Pred "Novim vratima"

Autobusom brzo stižemo pred Jeruzalem. S brežuljka ga već vidimo. Pater Tadej kroz suze predmoli Psalam: "Obradovah se kad mi rekoše hajdemo u dom Gospodnji. Eto, noge nam već stoje na vratima Tvojim, Jeruzaleme... Onamo uzlaze plemena, da slave ime Gospodnje". Pridružujemo se patru suzama. Miško uzima gitaru. Pjevamo: Jeruzalem, Jeruzalem, pjevaj, kliči Bogu svom...

Kroz "Nova vrata" ulazimo u stari Jeruzalem. Brzo se smještamo u franjevački hotel "Casa nova" i već hitimo na Kalvariju, za hitrim o. Tadejom.

Sve ću privući k sebi

Brzo stižemo na Kalvariju (blizu je našeg hotela), ali je ne vidimo. Očekivali smo tri križa na uzvisini. Ulazimo u crkvu Kristova groba. Mnoštvo ljudi. Stepenicama se penjemo do Kalvarije, do mjesta na kojem je stajao križ Isusov, do mjesta odakle je iz njegovog boka potekla "krv i voda" i pretvorila se u rijeku spasenja i načinila ocean ljubavi. Slušamo evanđeoski izvještaj o Isusovoj smrti i molimo desetku krunice "Koji je za

nas raspet bio" - tiho da ne smetamo drugima. Tako ćemo činiti sve dane na svim "svetim mjestima". Najprije Božja riječ, meditacija, molitva pa razgledanje i uživljanje u svetost mjesta i veličinu opisanog događaja.

Mjesto na kojem je stajao Isusov križ

Svi smo na koljenima. Svatko ljubi kamen na kojem je stajao križ Isusov. Svima suze u očima. Suze ganuća zbog pretrpljene boli Isusove, zbog njegove neizmjerne ljubavi prema nama, zbog naših grijeha... Duša se napunja zahvalnošću. Klanjamo se i slavimo Gospodina jer je po svojem svetom križu otkupio svijet! Promatramo mnoštvo. Odjednom shvaćamo, potpuno, Isusove riječi: Kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi. Ovdje se to obistinjuje. Tu su SVI. Ne samo sada. To privlačenje događa se već dvije tisuće godina. Isus privlači, doista. Ljubav privlači... Sa ovog mjesta se odlazi drugačiji, promijenjen, "bijući se u prsa", s čvršćom vjerom, s dubokom zahvalnošću...

Ovamo ćemo se navraćati sva četiri dana. Kalvarija je najsvetije mjesto. Tu je Isus za nas položio život svoj, iz ljubavi.

Isusov grob - prazan

S druge strane silazimo po stepenicama. Nadomak Kalvarije, pod svodovima iste bazilike, je Isusov grob. Prazan je. Isus nije u njemu, ali su dugački redovi onih koji žele unići u njega. Svatko želi kleknuti na mjestu gdje je ležalo mrtvo Isusovo tijelo, utisnuti u kamen cjelov ljubavi i zahvalnosti. "Čuvari" Božjeg groba puštaju po par osoba unutra. Svatko se uvjerava da ondje Isusa nema i to je najsnažnija poruka. Isus je uskrsnuo. Tu je počelo novo čovječanstvo. Tu je započeo hod prema vječnoj domovini gdje smrti više neće biti, ni boli ni jauka. Isusov prazan grob je izvor radosti i nade u bolje i ljepše sutra. Isusov prazan grob jamac je da civilizacija ljubavi nije iluzija, da može postati stvarnost.

Sutradan smo slavili Euharistiju u franjevačkoj crkvi Isusovog groba. Euharistiju predvodi mons. Boško Radielović,

Pred Isusovim Grobom - njegovi današnji čuvari

župnik iz Rume. Nije ni potrebno reći kakva je to misa bila. U suzama. Svi se napunismo mirom i radošću, tim najvećim darovima uskrslog Gospodina.

Sedmodnevne duhovne vježbe

Sad već shvaćam da će ovo trebati objavljivati u nastavcima. Iako sam se osvrnuo samo kratko na sve ono što smo vidjeli i doživjeli, ipak je, čini se, i to predugačko za dvije stranice u "ZVONIKU".

Da, ovo hodočašće bilo je za nas kao duhovne vježbe. Imali smo točno određeni dnevni red. Dan smo započinjali s Jutarnjom a završavali Večernjom, cijeli dan na "svetim mjestima", čitanje evanđeoskih tekstova na mjestu događanja, razmišljanje o njima, molitva, pjesma. I svaki dan sv. misa, kao vrhunac dana.

Ovdje se to dogodilo, ovdje je to Isus rekao

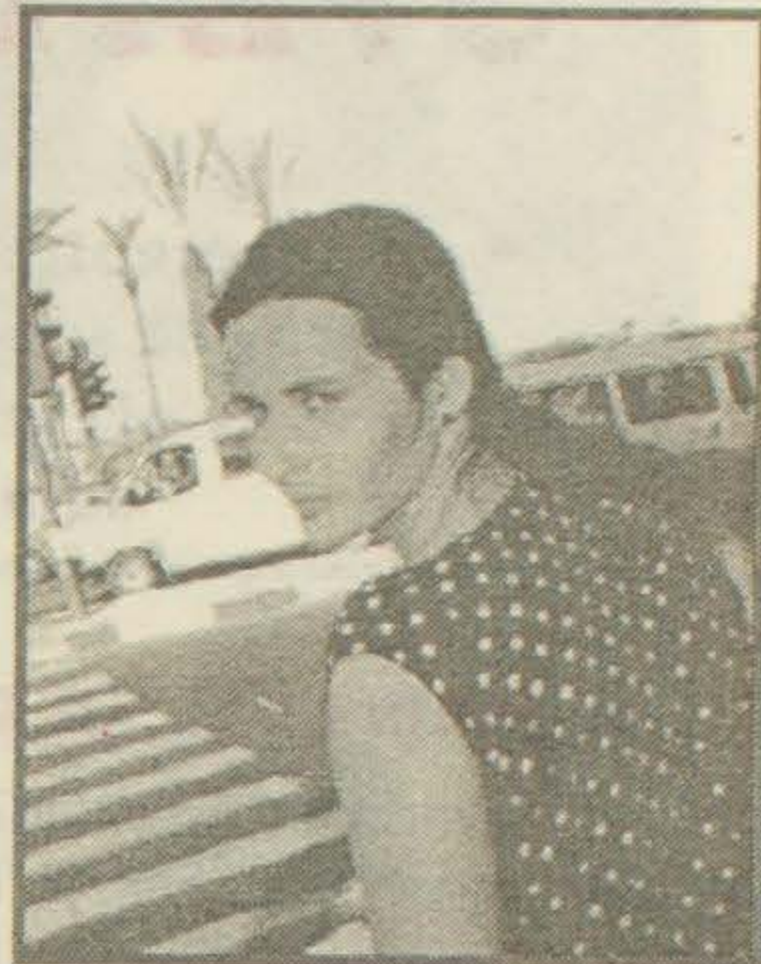
Ovo je bila rečenica koju smo najčešće čuli tih dana. I kakva milina nam je obuzimala srce kad smo u **PONEDJELJAK** bili na Maslinskoj gori, u Getsemanskom vrtu, u Crkvi "Očenaša", u crkvi Marijinog uznesenja (na Marijinom grobu), u Bethesdi (na mjestu gdje je Isus izliječio uzetoga), u crkvi sv. Ane, na Litostrotosu (ondje je Isusu suđeno). Poslije podne "Via dolorosa" - obavljamo Križni put. Ja ga predmolim. Svi se

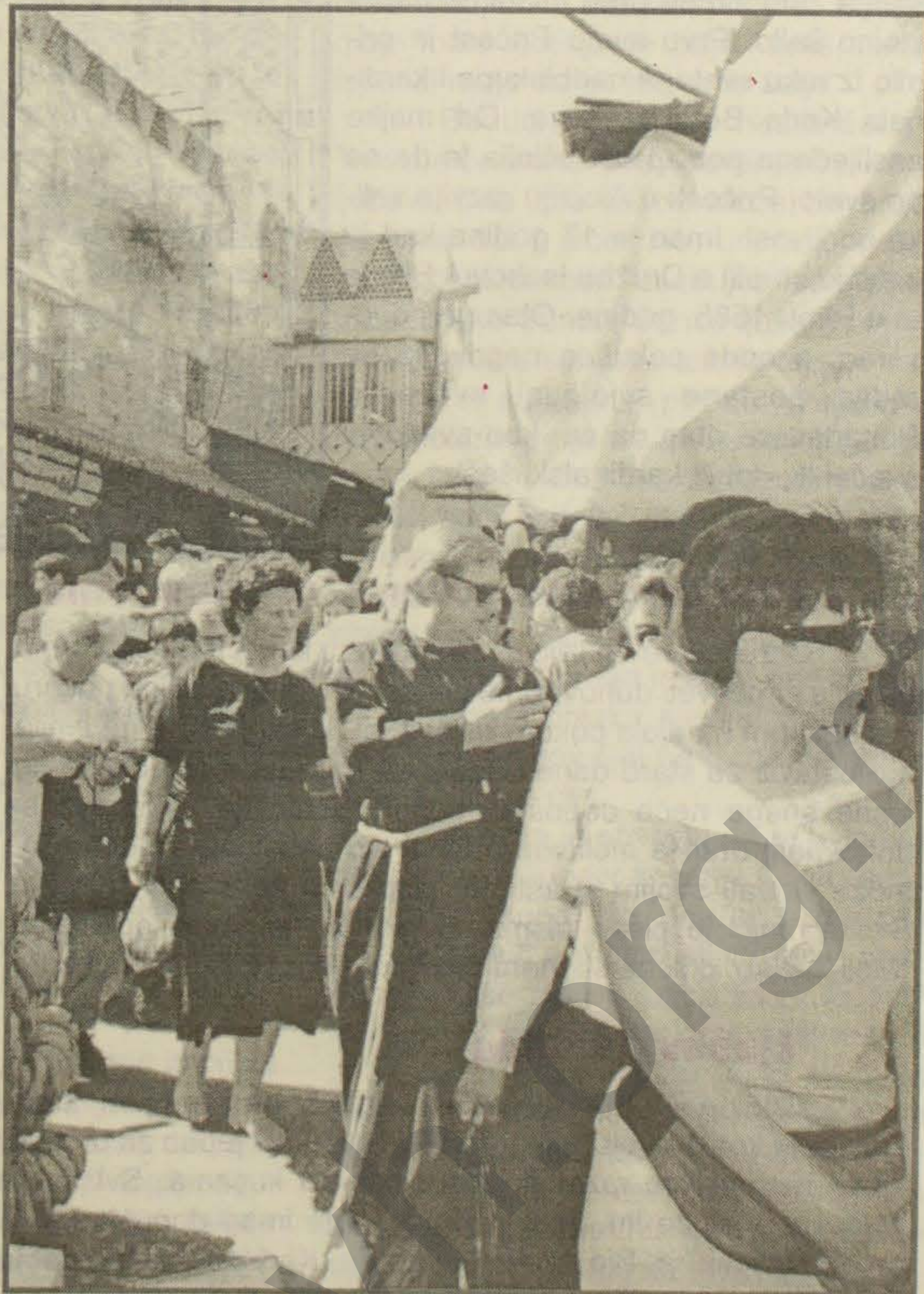
redaju noseći križ kao Isus. Naš "križ" bio je lagan, ali je simbolika bila snažna. Doživljaj još dublji. Ovuda je Isus nosio križ do Kalvarije. Prolazimo kroz masu ljudi, pored "dućana", ali ništa nam ne smeta da suosjećamo s Isusom, da prihvaćamo i nosimo svoje životne "križeve" - s ljubavlju, poput Isusa. Pri-

kazujemo svoje boli, poteškoće, nevolje kao naknadu za svoje grijeha i grijeha svijeta.

U **UTORAK** razgledavamo Jeruzalem. Židovska je pasha. Pobožni Židovi mole kod glasovitog Zida plača. I mi smo među njima. Zatim posjećujemo Omarovu džamiju (na tom je mjestu nekoć stajala svetinja nad svetinjama, glasoviti Salamonov hram). U džamiju smijemo ući samo bos i pristojno obučeni (i mi bismo od toga mogli puno naučiti - kako se sve ljudi u našim svetinjama ponašaju i kako obučeni ulaze?!). Ulazimo i u drugu džamiju nadomak ove - El Aqsa. Poslije podne posjećujemo dvoranu Posljednje večere. U muslimanskom je posjedu. Ne smijemo u njoj ni moliti, ni pjevati, ni misu imati. Mi ipak (jer nema čuvara) tiho pjevamo: "Uzmite jedite, uzmite pijte...". No, franjevci se dosjetiše. Kupiše zemljište pored te dvorane i načiniše crkvu i nasloniše je na dvoranu Posljednje večere. Dvorana je "Coenakulum", a ovo je "Ad Coenakulum" (do dvorane). Ondje slavimo misu. Ja je predvodim. Slavio sam je kao Mladu misu. Ruke su mi drhtale. Zamislite kakav je to osjećaj slaviti euharistiju na mjestu gdje ju je prvi Isus slavio s apostolima i nama zapovijedio "da to činimo njemu na spomen". A kako li se tek Tanja osjećala? Ona je ondje pristupila Prvoj pričesti! U ovom danu posjećujemo još crkvu sv. Petra "od pijetlovog pijeva" i crkvu Marijina usnuća.

Gospodin je pozvao Tanju i ona se odazvala. Ovdje je pristupila prvoj Pričesti

Svakodnevni prizor na ulicama Jeruzalema

- Nastavit će se -

Andrija Anišić

Piše: Stjepan Beretić

SVETI ALOJZIJE (Luigi /Luidi/ Gonzaga)*** 9. 03. 1568. + 21. 06. 1591.**

*** sin plemenite majke duboke duhovnosti * mladić velike odlučnosti * sve za svoje zvanje ***
*** strog sa sobom i zahtjevan pred starcima * anđeoski mladić savjestan u dužnostima ***
*** isusovac protiv očeve volje * mladić koji je činio veliku pokoru * zaštitnik školske i studentske mladeži ***
*** samo šest godina isusovac * mladić koji nikada nije teško sagriješio ***

Plemeniti sin pobožne majke

Premda među mladim svijetom jedva susrećemo ime Alojzije, među starijima je to ime često. Čuje se u različitim oblicima: Alojzije, Lozan, Lozija, Alojzija, Lozika. Svetoga Alojzija slave kao zaštitnika i Vjekoslavi i Vjekoslave i Slava i Slavica i Slavko i Vjeko. Sveti Alojzije se rodio 9. ožujka 1568. godine kao prvo od osmero djece u talijanskom gradiću Castiglione kod Mantove kao sin grofovske obitelji. Njegova vrlo pobožna i dobra mati ucijepila mu je u dušu žarku pobožnost i dobrotu srca. Plemićki odgoj je stekao u Firenci kod Medicijevih, pa u Mantovi i u Madridu na dvoru kralja Filipa II. Već je u Mantovi zabilježio: "Bolje je služiti Bogu, nego vladati nad cijelim svijetom". Alojzije je znao vladati sam nad sobom. To je tražio i od drugih. Nije trpio nepristojne šale. Jednom je zгодom vrlo oštro ukorio 70-godišnjeg starca zato što se pred mladima nepristojno šalio. Prvu svetu Pričest je primio iz ruku svetoga nadbiskupa i kardinala Karla Boromejskoga. Od majke naslijeđena pobožnost učinila je da se po svetoj Pričesti u Alojziju razvije velika gorljivost. Imao je 17 godina kad je odlučio stupiti u Družbu Isusovu. Bilo je to u Rimu 1585. godine. Otac ga odgovarao, a onda pokušao nagovoriti da radije postane svjetovni svećenik. Ponadao se otac da će, kao svjetovni svećenik, dobiti kardinalski šešir.

Nije ostavljao pokoru "za stare dane"

Odrekao se Alojzije svojih prava u korist mlađega brata, da se sav posveti duhovnome zvanju. Činio je ozbiljnu pokoru. A s obzirom na djela pokore savjetuje: "Djela pokore ne smijemo ostaviti za stare dane budući da nam tada oslabljene tjelesne snage neće dopuštati pokornička djela." Njegova se duhovnost hranila molitvom: "Onaj tko nije čovjek molitve, ne može vladati svojim strastima". Žarko je želio poći u misije. Svojoj majci je pisao pisma. U jednom je tražio od majke: "Moli, majko, dok ne stignem do obale gdje su sve moje nade!"

Ljubav na djelu

Godine 1590. izbi u Rimu glad, pa za njom kuga. Zaraza je kosila svoje žrtve. Tri su pape umrli jedan za drugim. Mladi isusovci se razidoše po ulicama i kućama. Svi dvore bolesnike i služe im. Jedino Alojzije nije imao dopuštenje za dvorbu bolesnika. Bio je slaba zdravljja. Kad je konačno dobio dopuštenje od svojih poglavara, neviđenom ljubavlju i velikom uslužnošću služi bolesnima i umirućima. Skupljao ih je po ulicama, prenosio ih u bolnice. Vidjeli su ga kako na leđima nosi

bolesnika. Dvoreći bolesnike i sam se zarazio od tada neizlječive bolesti. I u svojoj bolesti mislio je Alojzije na svoju majku. U pismu je moli, da vijest o njegovoj skoroj smrti primi kao nebeski dar i da njegov odlazak u nebesku domovinu majčinski blagoslovi. Pismo završava: "Ove sam retke rado napisao. Nemam drugog načina kako da Vam izrazim svoju ljubav i djetinje poštovanje". Za ispovjednika je imao svetoga Robert Bellarmina. On je nad umirućim Alojzijem izjavio: "Alojzije nije nikada počinio teški grijeh!" Umro je 21. lipnja 1591. godine. Imao je samo 23 godine, 3 mjeseca i 12 dana. Tako je Alojzije vrlo mlad stigao do obale svojih nada. Slikari ga prikazuju u isusovačkom talaru, s križem i ljiljanom u ruci, s knjigom i bičem te s kneževskom krunom na stolu ili na tlu kraj nogu. U nekim se krajevima za njegov blagdan dijelila prva sveta Pričest. Mali Rimljani na dan prve svete Pričesti zasipaju Alojzijeve grob cvijećem.

Alozijeva slava

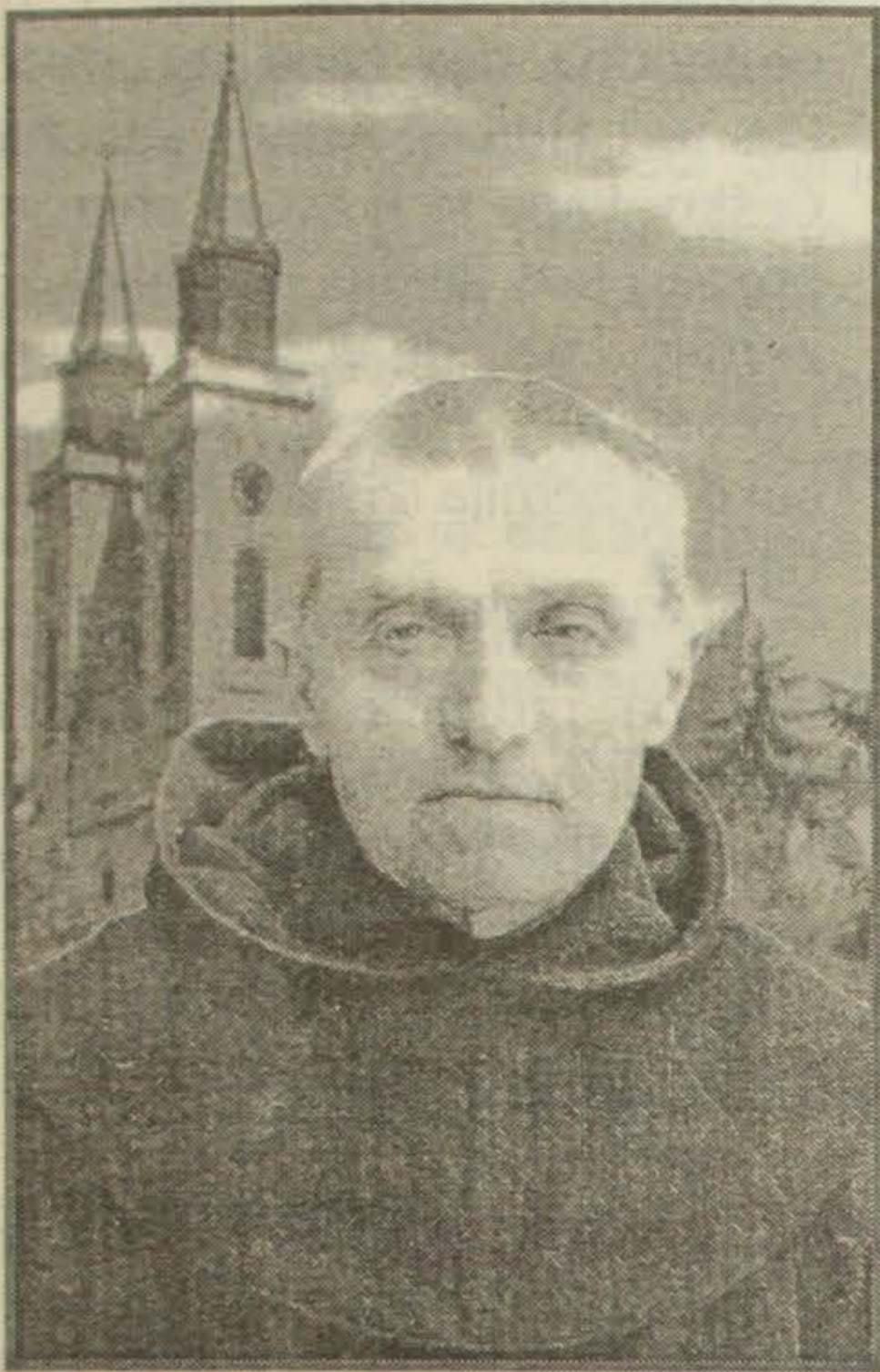
Samo 14 godina poslije smrti proglašen je blaženim, 1726. svetim, a 1729. zaštitnikom mladeži. Gotovo da nema crkve bez njegove slike, a mnoga katolička udruženja, škole i zavodi nose njegovo ime. Svetoga Alojzija zivaju vjernici i u vrijeme zaraznih bolesti ali i oni koji boluju na oči. Pokojni upravitelj Bačke apostolske administrature, biskup Lajčo Budanović je kao kapelan u Novom Sadu izdao brošuricu za mladež "Šest nedilja na čast sv. Alojziju". Tom pobožnošću je poticao mlade na mjesečnu svetu ispovijed, čestu svetu Pričest, nagovarao ih da se vježbaju u kršćanskom milosrđu, da daju dobar primjer, da mole za obraćenje grešnika, da svoje dužnosti radosno i savjesno obavljaju, da se čuvaju lošeg društva. Ta je pobožnost sve do Drugog svjetskog rata okupljala veliki broj djevojaka i mladića u nastojanju da ostvare ideale katoličke mladeži.

U mjesecu lipnju slave imendan:

1. Justin, Justina; 2. Eugen, Đeno; 3. Karlo, Dragutin; 6. Norbert; 7. Robert; 8. Medard, Vilim; 9. Efrem; 10. Margareta; 11. Barnaba; 12. Ivan; 13. Antun, Antonija, Tonka; 15. Vid; 16. Franjo; 20. Naum; 21. Alojzije, Lozija, Lozika, Vjekoslav, Vjekoslava, Slava, Slavko, Slavica; 22. Paulin, Ivan; 23. Sidonija, Zdenka; 24. Ivan, Krsto; 25. Vilim; 26. Ivan, Pavao; 27. Ladislav, Ćiril; 28. Irenej, Mirko, Smiljan; 29. Petar, Pavao.

GOVORI VAM SLUGA BOŽJI
O. GERARD TOMO STANTIĆ

Spasonosno znanje - spoznaja jednoga Boga

O. Gerard Tomo Stantić propovijedajući vjernicima najprije je razlagao vjersku istinu, a potom poticao, hrabrio slušateljstvo da čine dobra djela. Tako primjerice kada govori o jednome Bogu Stvoritelju, i pošto je zorno, služeći se slikama, izložio nauku Crkve o toj istini, ukazujući tko je Bog, a tko smo mi, te kako možemo spoznati Boga, cilj i svrhu svih stvorenja, on ovako pokušava poučiti i potaknuti vjernike kako će od te istine živjeti: "Sve što god vidimo na to upotrijebimo da Boga po tom upoznamo. Sve što god vidimo, sve nas opominje: ja nisam sam od sebe, mene je Bog stvorio. O da sva stvorenja znadu govoriti ili da se jezik svega živoga u divan i govor podigne! Ništa drugo ne bi mogao čuti čovjek nego da svaki jezik hvali i slavi svemogućega Boga. Al' od kamena mora biti tvrđe srce koje se još ni onda ne gane, kada vidi da onoga muče koji svemu svijetu svemu ugađa...". Na istome mjestu ukazuje na posljedice u životu onoga koji Boga odbaci: "... Pamet i razum bez znanja i poznavanja istine, osobito poznavanja Boga, su kao prazno rešeto koje se badava trese (jer) iz njega ne izlazi ništa." (1) Boga upoznaje onaj koji vrši ljubav prema bližnjemu.

1). 1905. I. Korizma, I. Bogu.

O. Branko Zebić OCD,
Remete, Zagreb

-Nastavit će se-

SVETOST

(6)

"Želim biti sveta"-Terezija ima oko deset godina života kada se u njoj, čitajući domoljubna djela francuskih heroja, osobito Ivane Arške, rađa želja za nasljeđivanjem njihovih djela, osjećajući u sebi žar kojim su oni bili vođeni. To je bila osobita milost koju je među tolikim milostima primila. Terezija je bila "rođena za slavu". Shvatila je da je njezina slava nepoznata ljudima, ali će biti sadržana u želji da postane "velika svetica".

"Ta će se želja činiti nepromišljenom, ako zna da sam bila slaba i nesavršena", sjeća se Terezija prvih vremena njezinih zanosa. Ona priznaje da je bila u takvom slabašnom i nesavršenom stanju nakon sedam godina provedenih u Karmelu.

"Još uvijek osjećam onaj isti žar da postanem velika svetica, jer ne računam na svoje zasluge, nemajući ni jednu, ali uzdam se u Onoga koji jest KREPOST i sama SVETOST. On sam zadovoljivši se mojim slabim snagama uzići će me k sebi i shativši njegove neizmjerne zasluge, učinit će me svetom".

Dakle, Terezija se ne vara. Njezin govor nije samo nadahnut dogmom o milosti. Taj govor izražava uvjerenje da "put malenih" vodi pravoj veličini koje se ona ne odriče radeći na usavršavanju ljubavi, jedino moguće i željene svetosti.

Malo prije ulaska u Karmel bila je dirnuta riječima jednog sveca: "Nisam savršen, ali želim postati". Bila je još novakinja kada je povjerila tu svoju odluku isusovcu Blinotu, kojemu se ta odluka činila presmionom. No, Terezija sa svoje strane zna da je ta odluka ispravna: "Oče moj, ja ne vidim kako te moje želje mogu biti presmione kada je Gospodin rekao: 'Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski'".

Nakon nekoliko mjeseci, pišući Celini, ponovno ističe: "Misliš li da je Terezija dobila više milosti od tebe? Što se mene tiče ja ti neću reći da se čudim tvojoj serafskoj svetosti, nego biti savršena kako je savršen tvoj Otac nebeski. Ah, Celina, naše beskrajne želje nisu ni san, ni privid, jer je Isus sam dao tu zapovijed".

Te bi želje mogle biti san ili privid samo onda ako bi Terezija izgubila svijest svojih vlastitih ograničenja, ali te su želje bile sve življe, kako to traži logika njezinog "malog puta". "Uvijek sam željela biti sveta. Ali, ajme, uvijek sam bila uvjeren, kada sam se uspoređivala sa sveticima, da je između mene i njih ista različitost kao između bregova čiji se

vrhunci gube u visinama neba i zrnca pijeska što ga nogama gaze prolaznici. Umjesto da se obeshrabrim, ja sam govorila: Dobri Bože ne mogu željeti nemoguće želje, zato mogu, bez obzira na moju malenkost, težiti za svetošću, postati još veća nego mi je moguće. Trebam podnijeti sve moje nesavršenosti, tražeći sredstvo da idem u nebo po uspravnom putu, jako kratkom, malom putu, posve novom".

"Postoji li tako mala duša još neспособnija od mene? Baš radi moje slabosti svidjelo ti se, Gospodine, ispuniti moje male djetinjaste želje i želiš danas ispuniti moje druge još veće želje".

Budući da je "nesavršena", Terezija čezne za posjedovanjem punine ljubavi. Ona zna da ne može biti orao, čije ima oči i srce. No, usprkos svojoj skrajnjoj sićušnosti "usuđujem se gledati u božansko Sunce, Sunce ljubavi i moje srce osjeća u sebi sve težnje orla".

Ta slabašna ptičica pokrivena pahuljicama perja ne može letjeti, ali se ni ne žalosti. Ona "sa smionom predanošću hoće ostati i gledati u svoje božansko Sunce". Ništa ju ne može prestrašiti - ni vjetar, ni kiša. "Pa ako tamni oblaci sakriju Zvijezdu ljubavi, mala ptičica ne napušta svoga mjesta, ona zna da s onu stranu oblaka njezino Sunce sja uvijek, da njegov sjaj ne može potamniti ni jedan jedini čas".

Terezija je shvatila da je najmanji poticaj čiste ljubavi korisniji Crkvi, nego sva djela skupa. No, ona se tužna pita "Ima li ljubavi u mom srce? Moje neizmjerne želje nisu li samo san i ludost? Ali, i da je tako, Isuse, rasvijetli me. Ti znaš da ja tražim istinu. Iako su moje želje presmione, neka iščeznu, jer su te želje za mene najveće mučeništvo".

Terezija se želi posvetiti. Osjeća vlastitu nemoć, premda osjeća da je Bog sama SVETOST. Dosta je da se On približi njezinoj duši, kako bi mogla sudjelovati u milosti. "Molim Te, budi moja svetost!"

Mato Miloš, OCD

Oslo

BISKUP KOMARICA PREDLOŽEN ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Banjalučki biskup Franjo Komarica predložen je zajedno s još 128 različitih osoba za Nobelovu nagradu za mir koja bi se trebala dodijeliti u mjesecu listopadu ove godine. U svom obrazloženju predlagač navodi izvanredne kvalitete i djelovanje biskupa Komarice koji je u ovim nemirnim vremenima uvijek bio zauzeti mirotvorac i branilac čovjeka.

Podgorica

O UVOĐENJU VJERONAUKA U ŠKOLE

U Podgorici, glavnom gradu Crne Gore, krajem mjeseca travnja bio je upriličen susret za sve najviše vjerske predstavnike u Republici. Tema razgovora bila je vjersko obrazovanje u školama. Sastanak je priredilo Ministarstvo za prosvjetu i znanost Republike Crne Gore. Na ovom susretu bio je prisutan i kotorski biskup mons. Ilija Janjić. Na susretu je odlučeno da će se oformiti posebna komisija koja će načiniti program rada i ujedno odlučiti o nazivu predmeta koji bi se trebao uvesti u škole. /IKA/

Győr

KARDINAL KUHARIĆ PREVDODIO HODOČAŠĆE

Tradicionalno i jubilaro hodočašće gradišćanskih Hrvata u crkvi sv. Marije u Györu predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Kuharić. Uz kardinala Kuharića bio je na svetoj misi i mjesni biskup László. Na misi je propovijedao župnik Franz Benković.

Već 25 godina Hrvati iz Slovačke, Austrije i Mađarske okupljaju se u ovom Marijinom svetištu prve nedjelje u mjesecu svibnju. Ove godine slavi se i 300 godina čudotvorne Gospine slike koja je glavni simbol svetišta. /IKA/

Češka

SAMO DJELOMIČNO VRAĆANJE IMOVINE CRKVI

Češki kardinal Miloslav Vlk oštro je kritizirao vlasti svoje zemlje jer je u najnovije vrijeme Crkvi vratila samo polovicu zgrada. Veći dio vraćene imovine je u lošem stanju i od njih država nema posebne koristi. Ona važnija i korisnija zdanja država je zadržala i još ne razmišlja da bi ih vratila. Ovakav postupak Vlade svoje zemlje kardinal Vlk oštro je kritizirao i pri tom napomenuo da ovakvo ponašanje vlasti nikako nije znak demokratizacije. /IKA/

Libanon

PAPIN PASTORALNI POHOD

Papa Ivan Pavao II. svojim neumornim zauzimanjem oko širenja duha ekumenizma zadivljuje mnoge suvremenike. Zbog brige oko općeg dobra i ujedinjenja cijelog svijeta, Papa poduzima mnoga pastoralna putovanja. Najnovije Papino putovanje u Libanon od 10. do 11. svibnja bilo je u središtu svjetskih događaja tih dana.

U Libanonu je posljednjih 16 godina bjesnio rat. U današnje vrijeme, kada je prestalo ratno stradanje, nadati se je da će ova zemlja i njeni stanovnici krenuti

putem duhovne i materijalne obnove. U Bejrutu je Papu dočekalo nekoliko stotina tisuća vjernika. Ovo Papino 77. pastoralno putovanje imalo je snažan ekumenski značaj, kao i ona prethodna dva kada je pohodio Bosnu i Hercegovinu i Republiku Češku. Papa je u svom obraćanju pozvao sve žitelje ove napaćene zemlje na dijalog, izmirenje, oprostjenje i veće zauzimanje kako bi zemlja izišla iz materijalne bijede.

Cilj Papina pohoda bila je i završna proslava Posebne skupštine Sinode biskupa za Libanon koja je održana u Vatikanu prije 2 godine.

Dubrovnik

UMRO BISKUP PERNEK

U biskupskom dvoru u Dubrovniku umro je u petak 2. svibnja umirovljeni dubrovački biskup mons. dr. Severin Pernek. Biskup Pernek teže je poboljšavao posljednjih osam godina svog života.

Biskup Pernek rođen je 1924. godine u Travniku. Njegova obitelj se poslije njegova rođenja preselila u Banja Luku. Pučku školu završio je u Banja Luci, a klasičnu gimnaziju u Travniku. Studij teologije završio je u Zagrebu, a za svećenika je zaređen u Zagrebu na Petrovo 1948. godine. Prve godine svog pastoralnog djelovanja biskup Pernek provodi kao župnik i kasnije kao tajnik biskupije i katedralni propovjednik. Šezdesetih godina biskup Pernek je studirao u Rimu ženidbeno pravo i iz ovog područja doktorirao. Za dubrovačkog biskupa imenovan je 1967. godine i na toj službi ostao je sve do 1990. godine kada je zbog bolesti bio razriješen dužnosti. Sprovod pokojnog biskupa bio je u Dubrovniku 5. svibnja.

Graz

POMIRENJE DAR BOŽJI I IZVOR NOVOG ŽIVOTA

U Grazu (Austrija) od 23. do 29. 06. 1997. održat će se Drugi opći Europski ekumenski susret. Ovaj skup priprema se već nekoliko godina.

Organizatori su CCEE (Vijeće europskih biskupskih konferencija) i KEK (Konferencija europskih Crkava).

Da je ovaj susret za mnoge veoma važan, pokazuje i činjenica da se u Grazu očekuje uz 700 delegata: 350 nekatolika, odnosno predstavnici 122 europske pravoslavne i protestantske Crkve, sudjelovanje još do deset tisuća ljudi.

Većina predstavnika europskih katoličkih biskupskih konferencija (oko 70), može se reći, sasvim se intenzivno priprema za ovaj susret pomirenja.

Ovaj susret otvorit će predsjednici CCEE-a i Konferencije europskih Crkava (KEK) kardinal Miloslav Vlk i pastor John Arnold.

Svojim molitvama uključimo se i mi u pripravu ovog tako značajnog ekumenskog događaja.

Jakob Pfeifer

Vijesti priredio: Franjo Ivanković

Sombor

ODRŽANA KRŠĆANSKA TRIBINA

Na mjesečnoj kršćanskoj tribini u župi sv. Križa gost predavač bio je preč. Stjepan Beretić, katedralni župnik iz Subotice. Tema tribine je bila: "ISUS KRIST - POVIJESNA OSOBA". Predavač je iznio mnoge pojedinosti koje su vezane uz Isusov zemaljski život. Na temelju najnovijih saznanja bolje upoznajemo poruku Isusa Krista koji je došao među nas u ljudskom tijelu. Zainteresirani slušatelji pažljivo su pratili zanimljivo izlaganje u kojem su iznešeni vjerodostojni dokazi za povijesnost osobe Isusa Krista. Imali smo prilike saznati različite povijesne istine i dokaze koji potvrđuju istinitost biblijskih navoda o Isusu Kristu.

Franjo I.

Bački Monoštor

PROSLAVLJEN 13. SVIBNJA

U Bačkom Monoštoru se već više od 50 godina svečano proslavlja značajan događaj kada je selo bilo čudesno pošteđeno ratnih nedaća. To se dogodilo 13. listopada 1944. godine. Od tada do danas Monoštorci se rado sjećaju tog događaja. Dugi niz godina jednako svečano se proslavlja i 13. svibnja, dan kada se u Fatimi prvi puta ukazala Gospa Franji, Luciji i Hijacinti.

Ovogodišnje slavlje predvodio je vlč. Lazar Krmpotić. Uz njega je u koncelebraciji bilo još nekoliko svećenika. U propovijedi je predvoditelj slavlja naglasio važnost vjernosti Bogu i smisao štovanja Gospe.

Prije svečanog blagoslova djeca su izvela kratak recital koji je za ovu priliku napisao i s djecom uvježbao domaći sin Ivan Pašić.

Crkva u Bačkom Monoštoru ovih je dana zasjala novim sjajem. Mjesni župnik Ivan Sabatka se zauzeo kako bi se krov i oluci na crkvi u potpunosti obnovili. O ovom velikom pothvatu bit će riječi u narednom broju našeg lista.

Franjo I.

Feketić

EKUMENSKI SEMINAR ZA VJERSKE DJELATNIKE

U Feketiću je u prostorijama Lojenberškog doma od 19. do 22. svibnja održan ekumenski seminar za obuku u rješavanju sukoba za vjernike na drugom nivou. Organizator seminara je bio Centar za strateška i međunarodna istraživanja iz Washingtona. Seminari ovakve vrste već su bili ranije organizirani u Subotici, Šapcu, Pečuhu, Bizovcu, Daruvaru, Zagrebu, Splitu, Sarajevu, Fojnicama.

Na ovom seminaru sudjelovali su pripadnici različitih Crkvi i vjerskih zajednica. Rad seminara izvanredno je vodio četvoročlani tim kojemu se mora odati svako priznanje. U radu su aktivno sudjelovali svi sudionici. Na praktičnim primjerima pokušavalo se vježbati kako je najbolje i najbezbolnije rješavati konflikt u kojem se svatko od nas može naći. Na ovom seminaru vladalo je izvanredno ozračje povjerenja i zajedništva. Pokušavalo se u psihološkim radionicama naučiti kako je važno poštovati mišljenje drugog iako ga se ne mora prihvatiti.

Na kraju seminara najsrdajnije je zahvaljeno organizatorima i voditeljima ovog seminara jer su nas, pripadnike različitih vjera: pravoslavce, katolike, reformate, muslimane, evangeliste i druge, naučili mnogim vještinama prihvaćanja i poštovanja.

Franjo Ivanković

Bački Petrovac

PROSLAVA JUBILEJA 1000. OBLJETNICE MUČENIČKE SMRTI SV. VOJTJEHA

Jubilej 1000. obljetnice smrti sv. Vojtjeha svečano je proslavljen u ovdašnjoj rimokatoličkoj crkvi, gdje ga štiju kao svog nebeskog zaštitnika.

Za proslavu je priređeno svečano euharistijsko slavlje. Koncelebrirano euharistijsko slavlje je predvodio delegat našeg dijecezanskog biskupa - msgr. Bela Stantić, generalni vikar biskupije. S njime su koncelebrirali vlč. Miroslav Orčić, župnik u Futogu, sadašnji upravitelj ovdašnje vikarije i crkve; msgr. Mihovil Zolarek, župnik u Selenči; preč. Imre Ehmann, župnik župe sv. Križa u Subotici, preč. Jakov Pfeifer, župnik u Odžacima te preč. Lazar Ivan Krmpotić, župnik u Đurđinu kraj Subotice, koji je prije dolazio ovamo i vodio ovdašnju zajednicu vjernika.

Liturgijska čitanja su bila na hrvatskom i slovačkom jeziku. Homiliju o sv. Vojtjehu je održao preč. Jakov Pfeifer.

Na misi su pjevali mladi iz Selenče na slovačkom jeziku. Pjevanje je uvježbala i vodila Kristina Ralbovska, katehista iz Selenče. Glazbeno ih je pratio i podržavao na sintisajzeru Dominik Krajčik iz Selenče.

Na proslavu jubileja došli su hodočasnici iz Selenče u dva autobusa. Mladima iz Selenče su se pridružili i nekoliko mladih iz Bača, Bačke Palanke i Odžaka.

Hodočasnici su iskoristili zgodnu prigodu i posjetili su rimokatoličku kapelicu sv. Ćirila i Metoda u Kisaču te evangeličku crkvu u Kisaču.

Vjernici iz Bačkog Petrovca su kao domaćini zakuskom počastili svoje goste koji su došli proslaviti s njima ovaj rijetki znameniti jubilej.

Zadovoljni ovom proslavom jubileja vjernici su spremno odlučili: IDEMO SA SV. VOJTJEHOM U SLJEDEĆE TISUCLJEĆE.

Sudionik

Mala Bosna

JEZIČNI STANDARD I DIJALEKT

Mještani Male Bosne imali su prilike 11. svibnja prisustvovati još jednoj našoj, trećoj po redu, tribini. O temi "Pisani jezik kod Bunjevaca u drugoj polovici XIX. stoljeća" govorio je mr. Josip Buljovčić. U radu tribine je sudjelovao njegov i naš gost književnik Milovan Miković. Kao uvod pročitana je pjesma Jakova Kopilovića: "Govór roda moga" te priča Blaška Rajića iz bunjevačkog narodnog života "Divenica".

U svom izlaganju mr. Josip Buljovčić nas je upoznao s poviješću pisanog jezika u Bunjevaca, posebno naglasivši značenje preporodnog glasila "Bunjevačkih i šokačkih novina" koje je 1870. godine pokrenuo biskup Ivan Antunović. Imali smo prilike čuti kako je težak bio razvojni put i nastanak našeg jezika. Prošao je kroz mnoge transformacije da bismo, slijedeći Ljudevita Gaja i Ilirce, imali sadašnje pismo i jezični standard.

Bunjevački dijalektalni idiom (narječje, govor) je danas manje rasprostranjen no ranije; njegova se upotreba kao "neprestičnog izraza" često izbjegava. Međutim, valjalo bi ga sačuvati i njegovati u međusobnoj komunikaciji u obiteljskom i prijateljskom krugu. U novijoj književnosti, na sreću, imamo primjera uspjele upotrebe dijalekta u djelima osvjedočene umjetničke vrijednosti, kakva je i poema "Avaške godine" Milovana Mikovića, o kojoj je govorio sam autor, pročitavši iz nje jedan ulomak.

Nakon predavanja se razvila plodna i zanimljiva diskusija u kojoj su osvijetljena pojedina važna pitanja iz povijesti književnog jezika.

Jadranka Kujundžić

Bikovo

PRIPREMA ZA BISKUPIJSKU SINODU

Želeći uključiti "bazu" u pripremu za biskupijsku sinodu, bikovački župnik vlč. Julije Bašić je do sada organizirao nekoliko razgovora s vjernicima na temu biskupijske sinode. Nakon prve, uvodne teme, koja govori o evangelizaciji, u mjesecu svibnju gost bikovačkih vjernika bio je vlč. Andrija Anišić. On je okupljenim vjernicima govorio o svojim dojmovima sa hodočašća u Svetu Zemlju. Svoje dojmove popratio je dijapozitivima.

Premda ovo izlaganje nije u izravnoj vezi sa sinodalnim temama, ipak je sve prisutne podsjetilo na izvore evangelizacije u godini Isusa Krista.

A.

DUHOVI U SUBOTIČKOJ KATEDRALI

U nedjelju, na svetkovinu Duhova, subotička katedrala-bazilika sv. Terezije dva puta je bila pretijesna. Naime, toga dana subotički biskup mons. Ivan Péntes dijelio je sakrament sv. Potvrde mladima i djevojkama osam subotičkih župa te mladima iz Palića. Pod misom

u 8 sati na mađarskom jeziku a u 10 sati na hrvatskom. Sakrament sv. Potvrde primilo je oko 400 mladih.

Za ovaj veliki događaj krizmanici, njihovi roditelji i kumovi pripremili su se duhovnim obnovama jednodnevnim, trodnevnim a u župi Marije Majke Crkve čak devetodnevnim.

A.

Subotica - Isusovo Uskrsnuće

PROSLAVA BLAGDANA SV. LEOPOLDA

Sv. Leopold Bogdan Mandić rođen je 12. svibnja 1866. godine u Herceg Novom. Kao franjevac-kapucin proživio je svoj život služeći drugima, osobito ispovjedajući vjernike i po deset sati dnevno. Majci Božjoj se osobito preporučao u zagovor moleći žarko za jedinstvo kršćana. Umro je u Padovi, 30. 07. 1942. godine. Svetim ga je proglasio papa Ivan Pavao II. 16. 10. 1983. godine u Rimu.

U subotičkoj župi Isusova Uskrsnuća 10, 11. i 12. svibnja održana je trodnevnica u čast ovom našem hrvatskom svecu. Pobožnost u čast sv. Leopoldu bila je u okviru sv. mise koju su predvodili vlč. Izak Dodes, prefekt sjemeništa "Paulinum", naš župnik mons. Bela Stantić, te na sam blagdan sv. Leopolda vlč. Andrija Anišić, župnik župe sv. Roka i urednik "Zvonika". On je govorio o Leopoldovoj ljubavi prema Isusu povezujući to sa svojim doživljajima sa hodočašća u Svetu Zemlju.

Na misi je pjevao naš župski zbor pod ravnanjem s. Bernardice Đukić i uz orguljsku pratnju Miroslava Stantića.

Poslije sv. mise on je prisutnima prikazao dijapozitive iz Svete Zemlje, opisujući hodočašće u Isusovu domovinu iz Bačke i Srijema.

Željka C.

Sombor

ODLAZAK S. JULIJE CRNKOVIĆ U MIROVINU

Nakon osam godina požrtvovanog rada u župi Presvetog Trojstva u Somboru, časna sestra Julija Crnković, iz Družbe "Kćeri Milosrđa", otišla je u zasluženu mirovinu i preselila se u Zagreb.

Na dostojanstven način oprostili smo se od naše "Časne", naše orguljašice koja je, dok je boravila u Somboru, oformila ženski pjevački zbor. S posebnom pažnjom se zauzimala za dostojanstvo i ljepotu liturgijskog pjevanja. Kroz meditaciju i duhovnu literaturu brinula se i za odgoj duhovnosti članica svoga zbora.

Dugogodišnje druženje preraslo je u iskreno prijateljstvo pa nas je odlazak s. Julije vrlo rastužio. Ipak, povezani smo molitvom i nadom da će joj Svemogući podariti veliku strpljivost i jakost u bolesti.

Cecilija Miler

Rastanak

*Rastanci su uvijek tužni,
rastanci su uvijek bolni.
Podari nam, Bože, snage -
to Te moje srce moli.
Našu ljubav, prijateljstvo
da molitva vično prati,
u daljini i samoći,
Bože, ti ćeš za nju znati.*

C. Miler

KIŠA PROTIV KERSKIH "KRALJICA"

I ove su se godine djevojčice (i dječaci) pripremale za, sada već tradicionalno, "pivanje kraljičkih pisma" na "Dove".

Budući da je kiša često prekidala poslijepodne, "kraljice" i "pastiri" su tri sata obučeni s nestrpljenjem čekali da "zapivaju kraljičke pisme".

Nakon sudjelovanja na svibanjskoj pobožnosti i večernjoj sv. misi, kraljice su počele "pivati" ispred crkve, a potom su zaredale kerskim ulicama do kasno u noć. Ni to nije bilo dovoljno da stignu do svih koji su ih željeli čuti u svojim kućama. Ipak, čuli su ih i vidjeli mnogi "kerčani" jer su "kraljice" pivale i "u hodu" i u dvorištima kraj širom otvorenih kapija.

Hvala malim "kraljicama" koje čuvaju i njeguju naše divne običaje!

K.Č.

Kerske "kraljice" s malim "princom"

Subotica - Sv. Rok

SVE VIŠE ODRASLIH NA PRIPREMI ZA SAKRAMENTE

Već treću godinu zaredom naš župnik vlč. Andrija Anišić organizira VJERONAUKE ZA ODRASLE. To je zapravo priprema odraslih za primanje sakramenata krštenja, ispovijedi, pričesti i krizme (ovisno o tome tko koji sakrament još nije primio). Do sada je preko stoti-

nu odraslih prošlo ovaj tečaj, koji traje od Nove godine do Duhova.

Budući da se ove godine poslije Uskrsa javio veći broj takvih osoba, oformljena je i druga vjeronaučna grupa odraslih koju vodi s. Silvana - katehista ove župe. I dalje se javljaju zainteresirani odrasli vjernici pa župnik već razmišlja i o trećoj grupi polaznika ovog vjeronauka. Tako će se vjeronauk za odrasle održavati kontinuirano kroz cijelu godinu.

Da to kod većine polaznika ovog vjeronauka nije samo udovoljavanje crkvenim propisima radi vjenčanja ili običaja, svjedoči i pismo grupe odraslih vjernika koje je stiglo na adresu uredništva "Zvonika". Objavljujemo ga u cijelosti.

Grupa krizmanika nakon krizmanja pored katedrale

Zahvaljujemo

Od sveg srca našem župniku što nas je tijekom 18 nedjelja, od početka ove godine, strpljivo podučavao osnovama vjere, što nas je usmjerio na put Gospodnji i s puno kršćanske ljubavi pripremio za primanje svetih sakramenata. Molimo Boga, Oca svevišnjega da mu podari snage, ljubavi i strpljenja da nastavi s pripremanja i drugih članova naše župe za primanje svetih sakramenata.

Molimo se za časnu s. Silvanu Milan koja je našu pripremu svesrdno pomagala, a sada vodi drugu vjeronaučnu grupu odraslih, koja se priprema za primanje svetih sakramenata koncem jeseni.

Neka im Bog udijeli obilje svojih milosti.

Grupa odraslih krizmanika župe sv. Roka, Subotica

K.Č.

S MARIJOM I ISUSOM PREMA 2000.

I ove godine je u subotičkoj župi Marije Majke Crkve održana devetodnevna duhovna obnova u čast Majci Crkve. Kroz devet dana svećenici Subotičke biskupije govorili su o Mariji Majci Spasiteljevoj i tako dali svoj doprinos proslavi godine Isusa Krista u pripravi za veliki jubilej 2000 godina kršćanstva.

Na sam blagdan Marije Majke Crkve prije podne u 9,30 sati bila je sv. misa i blagoslov djece, a u 18 sati

svečana koncelebrirana sv. misa proštenja, koju je predvodio subotički gvardijan o. Andrija Matić, a propovijedali su o. Marijan Kovačević OFM na hrvatskom i jubilarac vlč. Josip Leist.

U ovoj pobožnosti tokom svih devet dana sudjelovali su, uz druge vjernike, i svi krizmanici ove župe kao i njihovi roditelji i kumovi.

A.

DEN MATIEK - MAJČIN DAN

I ove godine su predškolska i školska djeca u Selenči za DAN MATIEK - MAJČIN DAN izvela 11. 05. u sali ovdašnjeg Dobrovoljnog vatrogasnog društva prigodni program kao izraz svoje radosti što imaju majke i zahvale za njihovu ljubav i požrtvovni trud oko njihova odgoja. Program se sastojao od prigodnih recitacija, pjesama i narodnih plesova. Program su pripravile i djecu uvježbale voditeljice vjerske pouke djece: djecu rimokatoličke vjeroispovijesti Kristina Raibovska, katehista, a djecu evangeličke vjeroispovijesti Ana Valentova, supruga ovdašnjeg evangeličkog pastora, sa svojim pomoćnicama.

Izvođači su za nagradu za svoje nastupe dobili paketiće bonbona, čokolade i drugih delikatesa, a to je dijeljeno i ostaloj prisutnoj djeci. Djeca su se tome veoma veselila.

Darove su djeci kao sponzori poklonili: Zemljoradnička zadruga Selenča, Građevinsko poduzeće Slovan d. d. iz Selenče, Mjesna zajednica Selenča, samostalna trgovačka radnja "Ana" iz Selenče, samostalna trgovačka radnja "Mika" iz Selenče, te Štefan Nosal. Salu za izvođenje programa je ustupilo Dobrovoljno vatrogasno društvo u Selenči.

Svim dobročiniteljima u ime djece od srca zahvaljuju priređivači programa i preporučuju se i u buduće.

Župnik

NAVIJEŠTATI KRISTA KOJI JE PUT, ISTINA I ŽIVOT (usp. Iv 14,6)

/Iz Papine poruke za XXXI. Dan sredstava društvenih priopćivanja, 11. svibnja '97./

U prvom dijelu svoje poruke Papa ističe kako mnogi još nemaju pristupa javnim glasilima, uprkos njihovom bujanju. Također je sve veći i teži njihov utjecaj i sve je teže "čuvati oči i uši od slika i zvukova koji neočekivano i neželjeno naviru iz javnih glasila". On primjećuje i da je u javnim glasilima "sve manje programa posvećenih religijskim i duhovnim težnjama".

U drugom dijelu svoje poruke Papa se pita: "Ima li još mjesta za Krista u uobičajenim javnim glasilima? Možemo li za njega pronaći mjesta u novim obavijesnim sredstvima?" i dodaje kako je ova godina, koja je posvećena Isusu Kristu u pripravi za veliki jubilej, lijepa prilika "Crkvi za promišljanje, kako bi mogla dosljedno djelovati glede osobitog doprinosa što ih javna glasila mogu pružiti širenju dobre vijesti o spasenju u Isusu Kristu. To je djelatnicima javnih glasila prilika razmisliti kako religijska pitanja i vrijednosti, osobito kršćanske, mogu obogatiti pripremanje javnih glasila i život onih koji se njima služe.

Suvremena javna glasila ne obraćaju se samo društvu uopće, nego nadasve obiteljima, mladeži, također djeci. Koji "Put" trebaju pokazivati? Koju "Istinu" predlagati? Koji "Život" nuditi? - pitanja su to koja se ne odnose samo na kršćane, nego na sve ljude dobre volje.

"Put" Kristov je put kreposnog, plodnog i mirotvornog života primjeren onima koji su djeca Božja te kao braća i sestre pripadaju istoj obitelji čovječanstva. Kristova "Istina" vječna je istina o Bogu koji nam se objavio ne samo u stvaranju svijeta, nego također po Svetom pismu i osobito po svome Sinu Isusu Kristu, riječi koja je Tijelom postala. "Život" je pak Kristov onaj život milosti, nezasluzeni dar kojim nas Bog čini sudionicima svoga života i koji nas osposobljava zauvijek živjeti u njegovoj ljubavi. Kad su kršćani u tome iskreno uvjereni, njihov se život preobrazuje, i ta se preobrazba ne očituje samo u osobnom svjedočenju, nego također u poticajnom i djelotvornom priopćivanju - također po javnim glasilima - žive vjere koja se, naoko proturječno, dijeljenjem umnaža.

Utješno je znati da svi koji se diče kršćanskim imenom dijele isto uvjerenje. S dužnim poštovanjem prema djelatnosti priopćivanja svake Crkve i Crkvene zajednice, posebno bi bilo značajno u ekumenskome pogledu ako bi kršćani uspijevali tješnje uzajamno surađivati u javnim glasilima za pripremanje slavljenja Velikog jubileja... Sve treba usredotočiti na temeljni sadržaj jubileja: osnaženje vjere i kršćanskog svjedočenja.

Pripremanje 2000. obljetnice Spasiteljeva rođenja postaje ključ za tumačenje onoga što Duh Sveti upravo govori Crkvi i Crkvama u ovom trenutku povijesti. Javna glasila imaju značajnu ulogu u naviještanju i širenju te milosti u samoj crkvenoj zajednici i u cijelome svijetu.

Taj isti Isus koji je "Put, Istina i Život", također je "Svjetlost svijeta". Svjetlost, naime, obasjava naš put, svjetlost koja nas osposobljuje uviđati istinu, svjetlost onoga Sina koji nam dariva vrhunaravni život sada i zauvijek.

Možda bi jedan od najljepših darova koji možemo pružiti Isusu Kristu u povodu 2000. obljetnice njegova rođenja bio da tu dobru vijest upoznaju svi ljudi svijeta i to ponajprije po živom svjedočenju i primjeru što ga kršćani pružaju, no također po javnim glasilima koja naviještaju Isusa Krista koji je "Put, Istina i Život". Neka to bude nadahnuće i zadaća svih onih koji ispovijedaju jedinstvenost Isusa Krista, izvora života i istine (usp. Iv 5,26; 10,10.28) i koji imaju povlasticu i odgovornost djelovanja u širokom i utjecajnom svijetu javnih glasila".

Priredio: Andrija Anišić

Zagreb

PREDSTAVLJENE KNJIGE O SRIJEMSKIM I BARANJSKIM MJESTOPISIMA

U organizaciji Školske knjige i Društva vojvođanskih i podunavskih Hrvata u Zagrebu su 21. svibnja predstavljene dvije knjige dr. Ante Sekulića iz njegove trilogije o toponimima u Vojvodini i Podunavlju: "Hrvatski baranjski mjestopisi" i "Hrvatski srijemski mjestopisi". (Bački mjestopisi, objelodanjeni 1994. promovirani su ranije.) Kako je istaknuo recenzent dr. Josip Kolanović, knjiga o srijemskim mjestopisima govori o tlu na kojem je, na razmeđu svjetova, hrvatski puk gradio svoju osobnost. U svakoj od ove tri knjige dana je kratka povijest ovih područja, a zatim se, u središnjem dijelu knjiga, abecednim redom nižu nazivi mjesta (u Bačkoj ih je 92, od Ade do Žednika) s povijesnim podacima, brojem žitelja, te njihovoj nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti.

O autorovu znanstvenom radu i baranjskim mjestopisima govorio je drugi recenzent dr. Josip Barbarić. Sam autor je istaknuo da ovo troknjižje čini cjelinu od tri župe koje su do 1918. godine bile u granicama jedne države, a "hrvatski svijet onamo nije ni doseljen, ni naseljen, ni raseljen".

U ime HKC "Bunjevačko kolo" nazočne je pozdravio i autoru čestitao na izboru za dopisnog člana HAZU mr. Josip Buljovčić, naglasivši potrebu intenziviranja kulturne suradnje između institucija u Hrvatskoj i dijaspore.

Nazočne su pozdravili i mr. Marija Zaić-Kubatović u ime Društva vojvođanskih i podunavskih Hrvata te glavni direktor Školske knjige dr. Dragomir Maderić i urednik dr. Franko Mirošević.

A.

Tavankut

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "KRALJIČKE PISME"

Bele Gabrića i Ante Pokornika

U subotu, 17. svibnja, uoči Duhova, u 18 sati u Domu kulture u Tavankutu održana je priredba koja je imala za cilj prikazati kako se nekada slavio ovaj veliki katolički blagdan.

Voditelj ove priredbe bio je prof. Tomislav Žigmanov. Najprije je pročitao prikaz odsutnog tavankutskog studenta Petra Vukovića, a zatim je prof. Žigmanov održao predavanje o ovom narodnom običaju. Nakon navedenih predavanja prof. Bela Gabrić, jedan od autora, opisao je nastanak knjige "Kraljičke pisme". Kao profesor književnosti posebno se zanimao za narodnu književnost te je počeo skupljati bunjevačke narodne pjesme, pored drugih i kraljičke pjesme. "U skupljanju kraljičkih pjesama i imena žena i djevojaka koje su pjevale kraljičke pjesme, svoj doprinos dao je i pokojni Ante Pokornik" - ističe prof. Gabrić.

Nakon toga slijedio je umjetnički program na kojem su dvije grupe "kraljica" pjevale, odnosno čitale "kraljičke pisme". Nastupila je i folklorna grupa KUD "Bratstvo" iz Ljutova uz pratnju tamburaškog orkestra koji je izveo i nekoliko kola.

Ove priredbe organizirali su Tavankutski književni krug (TALK) i župa Srca Isusova.

Sutradan su "kraljice" prije i poslije velike mise pred crkvom "pivale kraljičke pisme".

A.G.

KNJIGA NA POMOĆ PUTNICIMA

- prikaz molitvenika "Kršćanin na putu" -

Iz tiska je u Novom Sadu, u izdanju "Agapea", izišao, s proljeća prošle godine, molitvenik "Kršćanin na putu". Imprimatur za ovaj molitvenik dao je zrenjaninski biskup mons. Huzsvár László. Molitvenik je lijepo tehničko-grafički uređen i pregledan.

Određujući, kako stoji u proslavu, kršćanstvo metaforom "Putu", a kršćanina, shodno tomu, kao "čovjeka na putu", jer po kršćanskom nauku "on nema ovdje trajno boravište već je samo u prolazu", sastavljač ove "svete knjige" pater Tadej Vojnović, OFM, kojega poznajemo prije svega kao vrsnog bibličara (prisjetimo se ovdje samo dva njegova kapitalna djela "Konkordancija" i "Sinopsa evanđelja"), nazvao je svoj molitvenik "Kršćanin na putu". Vođen osnovnom nakanom djela da kršteniku, sljedbeniku Krista, bude "pomoć na tome putu", ovaj je novosadski franjevac značajki uvrstio u ovaj molitvenik glavnice duhovnih potreština "kako za osobnu molitvu tako i za sudjelovanje u slavljenju otajstva Crkve", na 435 strana, od kojih se na 320 strana nalaze molitve i prikazi obreda, dok su na 115 stranica pjesme.

Formalno, molitvenik je podijeljen u tri glavne tematske cjeline. Prvi dio pod nazivom "Molitva" (str. 8-15) sadržava razne molitve, drugi dio "Otajstva crkve i blagoslovine" (str. 153-320) čine kratka tumačenja značenja i prikazi vjerskih obreda, dok je treći dio "Pjesme" rezerviran za crkvene pjesme. Molitveni dio je strukturiran po vrstama molitava i po prigodama kada se mole na slijedeći način: "Svakodnevnne molitve", "Molitve i obrasci koje treba znati svaki kršćanin", "Pobožnosti" (različitim svecima, otajstvima i nakanama) te jutarnji i večernji "Časoslov". Na ovaj način učinjena razdioba olakšava korisniku-potrebniku snalaženje u molitveniku. Drugi dio sadržava kratke opise značenja 6 sakramenata (svih osim svećeničkog reda) te obrede koji ga prate, kao i obrede "Blagoslova obitelji o Božićnim blagdanima" te "Sprovod". Na kraju ovog dijela, u kratkim crtama, a na temelju dokumenta tajništva za nekršćene "Nada koja je u nama", donijet je kratki prikaz osnovnih istina kršćanske vjere (str. 296-320). Pjesme u dodatku-pjesmarici razvrstane su po dva kriterija. Po prvo su iznijete pjesme tijekom crkvene godine (Adventske, Božićne...), a po drugome za određenu prigodu (misne, o pojedinom blagdanu ili svecu).

Na kraju recimo da je ovim molitvenikom ne samo obogaćen vjerski život Crkve u Hrvata u Bačkoj, već je i šira javnost upoznata da je Crkva u ovome dijelu itekako živa.

Tomislav Žigmanov

OBITELJ I BRAK - ZAMISAO STVORITELJA (6)

LJUBAV I BRAK

Saopćavanje osoba

Ljubav pretpostavlja saopćavanje osoba; znači da postoji jedna osoba i druga osoba. Njezin bitni dio je saopćavanje osoba i prihvaćanje druge osobe. To se zove saopćavanje ili komunikacija. Kada čovjek u jednom trenutku dođe do saznanja da ja njega volim, ili nju volim, bez obzira što ima ovakvu ili onakvu frizuru, što ima onakvu kvalitetu, ja njega volim, prihvaćam ga cjelovitog. NJEGA, NJU - ne neko njezino svojstvo ili detalj. Cjelovitog ga prihvaćam. Isto tako imam puni doživljaj da ta osoba mene prihvaća, da me prihvaća cjelovitog. Sa svim mojim lijepim osobinama, sa svim mojim slabostima. Gdje se to dogodi - da se dvije osobe tako susretnu da dođe do jedne potpune komunikacije - dođe LJUBAV. Već su naši stari rekli da je temeljna moć ljubavi VOLJA. Volja!

Ljubav ima više lica

Temeljna moć zaljubljenosti je EMOTIVNOST. A LJUBAV traje i živi i onda kada je to povezano sa žrtvom, s teškoćom. Ona živi među ljudima i onda kada taj odnos iziskuje žrtvu, kada iziskuje savladavanje. Ovdje dolazimo do onog bitnog: ljubav ima više lica! Ljubiti drugoga nekada znači - zašutjeti. Ljubiti drugoga nekada znači čekati, znači povući teži dio. Ljubiti drugoga znači biti strpljiv. Ljubiti drugoga nekada znači radovati se. Mladi najčešće pogrešno prikazuju ljubav idilično, ružičasto u emotivnoj formi. Tako se zapravo mijesha zaljubljenost i ljubav.

Sveti Pavao o ljubavi

Da ljubav ima više lica, možda je najbolje pokazao apostol Pavao u poslanici Korinćanima. On kaže: "LJUBAV JE VELIKODUŠNA". Voljeti drugoga znači biti velikodušan. Ne sitna duša. Sitna duša nije sposobna za ljubav.

LJUBAV JE DOBROSTIVA. Što znači biti dobrotiv? To znači svemu prilaziti s dobre strane, a ne svemu prilaziti s loše strane, neke revanšističke strane. Biti dobrotiv znači ništa zahtijevati, jer ljubav ne zahtijeva.

LJUBAV SE NE HVASTA. Zašto? Jer hvastanje uvijek ponižava drugoga. Hvastanje uvijek stavlja drugoga u niži rang.

LJUBAV SE NE NADIMA. I to je jedno lice ljubavi. Često puta dođe do situacije

da si ti u pravu ili neka tvoja kvaliteta jače zasja. Što sada znači ljubiti? Znači nastojati da onog drugog ne umaniš, da ga ne poniziš, da u onom drugom ne iza-zoveš osjećaj manje vrijednosti.

LJUBAV NIJE NEPRISTOJNA. To je vrlo važno. Radeći s bračnim parovima jedan razgovor, seansu posvetio sam pristojnosti u braku. Tamo gdje nema pristojnosti, nema niti ljubavi. Ljudi se jedan prema drugome moraju pristojno ponašati. Negdje se izmišljaju različiti epiteti kao: koza, krava, ovca, majmun... Ima i toga u braku! Cijeli zoološki vrt možete naći. Pristojnost je vrlo važno načelo ljubavi - ljubiti znači biti pristojan.

LJUBAV NE TRAŽI SVOJE. Zašto? Radi toga što je ljubav darivanje. Ona daje, ljubav daje svoje. Onog dana kada u braku svatko počne tražiti svoje - ja sam kupio ovo, imam pravo sebi kupiti, ovo sam ja donijela, ovo je moje... - toga časa ljubav se polako gasi. Tu se ozbiljno treba dijagnosticirati hipoksija ljubavi, jer se više ne hrani pravim vrednotama. Kad bismo htjeli definirati ljubav, tada bismo rekli da je to *potpuno darivanje i prihvaćanje te osobe u cjelini, u totalitetu*, i zato je "tražiti svoje" kontradikcija u samoj definiciji ljubavi.

LJUBAV NIJE RAZDRAŽLJIVA. Ovo je kvaliteta osobito aktualna danas. Danas živimo u jednom ritmu u kojem smo rastrgani, nervozni. Ovako izgleda naš današnji ritam: ustaneš u 6 sati, možda na brzinu popiješ kavu, trčiš na posao, žena (ili muž) vodi djecu u vrtić, ili je ti voziš - ako imate benzina (možete imati auto a nemate benzina)... Nakon posla žuriš kući, usput nešto kupiš u dućanu ili na tržnici, odeš po djecu, dođeš kući oko 3-4 sata. Sada dolaze kućni poslovi. Kad stigne večer, dolazi klanjanje kutiji 2-3 sata. I dan je gotov! I tako svaki dan. I normalno je da ljudi postanu razdražljivi. Dolazi do frustracija. Frustracija se definira kao psihičko stanje u kojem čovjek duže vremena ne može zadovoljiti neku svoju želju. Ljudi ne znaju reći što im je, već ovako reaguju: "Molim te, pusti me sada s tim!" Dosta je da povisi ton. Već odaje razdražljivost. Mi nemamo vremena jedni za druge, nemamo vremena slušati jedni druge.

Ovo što govori Pavao gotovo je nevjerojatno da je pisano 53. godine a i danas je tako egzistencijalno, životno.

LJUBAV NE PAMTI ZLO. Kad slušamo neku bračnu svađu, čuju se i ovakve rečenice: "Kad sam te uzeo bila si takva i takva..." ili "Ne radi to. Pogledaj svoju mater kakva je." ili "Sjećaš se

kakav si skandal napravio na moru prije 16 godina?". Gdje se ovo događa, nema ljubavi. Jer, ljubav ne pamti zlo. Tko je zlopamtilo, taj nije sposoban ljubiti. Koliko bi više mira bilo u našim kućama kad ne bismo vadili iz "arhiva" - ono što je bilo prošlo je - nema više.

LJUBAV SE NE RADUJE NEPRAVDI. To zlo je radost kojom smo često obuzeti ili iz nemoći, ili želje za osvetom i želje da drugi trpi. Ljubav se ne raduje nepravdi. Ljubav se raduje ISTINI. Ljudi često ovo krivo shvaćaju jer misle da je istina samo govoriti istinu. Isus kaže da treba "ČINITI istinu". Istina se čini, ne govori. Ljubav se raduje svemu što je autentično. Kad čovjek čini istinu ili radi istinu. Kad na njemu ništa nije lažno: niti motivi, niti razmišljanja, niti riječi, niti geste. Volim te onakvog kakav jesi i takvom ti se radujem. Jedno od velikih razočaranja je i to što čovjek gradi idealnu sliku drugoga. Kad mi dođu mladi i reknu kako se jako vole, postavim im pitanje: Šta ne valja na tvom dečku? Kaže da sve valja. Onoga časa kada počneš uviđati loše osobine onoga drugoga i ustraješ u tome da ga prihvaćaš, tu se rađa ljubav. Dogle, dok na drugom ne vidiš ništa loše, samo si zaljubljen i ne vidi se kako ćeš prihvatiti i loše osobine čovjeka za koga tvrdiš da ga voliš. U ljubavi nema prenemaganja, glumatanja, laži. Ljubav se raduje istini. Ima jedna interesantna pojava u braku koja bitno narušava komunikaciju kad je riječ o istini. Pitamo li supružnike da li svojoj ženi ili mužu kažu sve, redovito odgovor bude ko iz puške: "O, ne! Ja sa svojim mužem ne mogu o svemu razgovarati". Ili, "Ja sa svojom ženom ne mogu o svemu razgovarati". Što ne možeš razgovarati? Kaže: "Ja vidim da je on strašno ljubomorani i kad bih ja, recimo rekla da sam bila na kavi kod nekog školskog kolege, on bi me ubio. A među nama zbilja nema ništa, ja volim jedino svog muža. Ali ja to njemu ne smijem reći". Ta pojava rađa time da se komunikacija u braku polako sužava. Na kraju dolazi do toga da se u braku razgovara o onim općim tehničkim stvarima - tko će odvesti sina u vrtić, tko će šta kupiti, tko šta platiti... Drugog razgovora nema. Zašto? Umakla im je istina. I jedan i drugi se boje istine. A ljubav se raduje istini. I, ako ti voliš svog bračnog druga, onda se ti raduješ istini makar za tebe bila nepoželjna. Onda se ovaj drugi neće bojati da ti kaže istinu. Ako je ljubav PRAVA, onda će komunikacija biti ISTINA.

- nastaviti će se -

Uređuje: Andrija Kopilović

PROROCI

Raznolikost i jedinstvo izraelskoga profetizma (proroštva)

Započinjemo sadržajno prikaz knjiga Staroga zavjeta pod zajedničkim nazivom "Proroci". Želeći približiti proroka kao zaista važnu osobu Staroga zavjeta, koristimo se "Rječnikom biblijske teologije" Xaviera Léon-Dufora u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb, 1969. godine, te skraćeno prikazujemo što donosi oznaka: "Prorok".

Svugdje na starom Istoku ima ljudi koji se bave magijom, koji se smatraju pogodnima da od božanstva prime neku poruku. Ponekad ih ljudi pitaju za savjet prije nekog pothvata. Tako će se događati i prorocima Izraela da vrše slične zadaće, ali bit će najbolje osvrnuti se na profetizam u cjelini, da se bolje uoči njegovo jedinstveno obilježje.

1. Podrijetlo

Gdje je početak biblijskom profetizmu? Naslov proroka daje se i Abrahamu, ali to se kasnije na nj prenijelo. Što se Mojsija tiče, autentičnoga Božjeg izaslanika, on je izvor proroštva, dakle viši od proroka. Ponovljeni zakon je jedina knjiga Petoknjižja koja mu daje to ime, ali ne kao proroku koji bi bio jedan od mnogih; poslije njega nitko mu nije bio ravan. Krajem suđaćkog razdoblja javljaju se skupine "sinova proročkih" kod kojih vanjski znakovi zanosa podsjećaju na kanaansku sredinu. S njima ulazi u upotrebu riječ *nābî* ("pozvani"?). Ali pored nje čuvaju se i stari naslovi "vidjelac" ili "vizionar", "čovjek Božji", što je glavni naslov Ilije, a osobito Elizeja. Naslov *nābî* nije inače pridržan samo istinskim Jahvinim prorocima - pored njih postoje i Baalovi proroci; ima također ljudi kojima je profetizam zanat, ali govore bez Božjeg nadahnuća. Proučavanje Rječnika pokazuje, dakle, da profetizam ima vrlo raznolike aspekte, ali u svom razvitku očitovat će svoje jedinstvo.

2. Kontinuitet

Postojala je prava proročka predaja koja se nastavljala zaslugom proročkih učenika. Kao i u Mojsijevu slučaju, Duh se saopćuje - tako ga Ilija predaje Elizeju. Izaija spominje svoje učenike, a Jeremiju prati Baruh. Sluga Jahvin, čiji lik još više od Mojsijeva nadrasta profetizam, poprima obilježja proroka - učenika koji naučava. U okviru žive predaje i pismo ima svoju ulogu, koja s vremenom raste: tako Jahve ne stavlja više u Ezekielova usta samo riječi, već knjigu. Osobito počevši od izgnanstva, Izraelu se, retrospektivno, nameće svijest o proročkoj predaji. Knjiga utjehe oslanja se na tu predaju kad podsjeća na stara Jahvina predskazanja. Ali u proročkoj predaji ima izvor jedinstva te predaje koji je drugačijega reda od spomenutih mjerivih odnosa: sve proroke već od samog početka pokreće Duh Božji. Kakva god bila njihova međusobna ovisnost, njihova je riječ od Boga. Karizma proricanja jest karizma objave, koja ljude upoznaje s onim što oni ne bi mogli otkriti svojim silama. Predmet je proricanja istodobno mnogostruk i jedinstven: to je naum spasenja koji će se ispuniti i postići jedinstvo u Isusu Kristu.

3. Prorok u zajednici

Budući da je profetizam jedna predaja, to mu u izraelskoj zajednici pripada i sasvim određeno mjesto: on je njezin sastavni dio, ali ga ona ne apsorbira; vidimo da prorok, pored svećenika, ima svoju ulogu kod kraljeve krunidbe. Kralj, svećenik i prorok dugo su vremena kao tri osi izraelskog društva: dosta su različiti, da bi ponekad bili suparnici, ali obično su nužno potrebni jedan drugomu. Dok postoji država, u njoj nalazimo i pro-

roke koji prosvjetljuju kraljeve: Natan, Gad, Elizej, a nadasve Izaija, na mahove i Jeremija. Na njima je da kažu da li Bog hoće poduzeti određeni poduhvat, da li se ova ili ona politika točno uključuje u povijest spasenja. Ipak, profetizam u strogom smislu riječi nije institucija kao kralj ili svećeništvo: Izrael sebi može dati kralja, ali ne i proroka; prorok je čisti Božji dar, predmet obećanja, ali slobodno udijeljeni dar. To se dobro osjeća u razdoblju kad se profetizam prekida: Izrael tada živi u iščekivanju određenog Proroka. U takvim je okolnostima shvatljiv oduševljeni prijem na koji je kod Židova naišlo propovijedanje Ivana Krstitelja.

"Evo što se dogodilo kad je Jahve uznio Iliju na nebo u vihoru: Ilija i Elizej pošli iz Gilgala. (...)

Tada Ilija uze svoj ogrtač, smota ga i udari njime po vodi, a voda se razdijeli na dvije strane i obojica prijedose po suhu. (...)

I dok su tako išli i razgovarali se, gle: ognjena kola i ognjeni konji stadoše među njih, i Ilija u vihoru uzide na nebo. Elizej je gledao i vikao: 'Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!' I više ga nije vidio."

II Kralj 2, 1.8.11-12

30 GODINA II. VATIKANSKOG KONCILIA (6)

LITURGIJSKA GODINA

(5. pogl. SC.)

Naš se ljudski život odvija u vremenu i prostoru. Teško nam je shvatiti samu narav vremena. Bog, koji je moćan, koji je iznad i izvan vremena, htijući nas spasiti, djelovao je u vremenu, pa je tako i samo vrijeme na neki način posvećeno. Kako se naš ljudski život ostvaruje u vremenu, tako se i naš duhovni život ostvaruje u vremenu. Sva Kristova otajstva prisutna su u tijeku vremena: dana, nedjelja, mjeseci i godina. "Tijekom pak godine Crkva razvija čitavo Kristovo otajstvo od utjelovljenja i rođenja do uzašašća, do duhovskog dana i očekivanja blažene nade i dolaska Gospodnjeg" (SC br. 102).

Za vrijeme svoga zemaljskog života mi ostvarujemo vazmeno otajstvo, to jest prijelaz Isusov "s ovoga svijeta k Ocu". U tom slavlju mi ne slavimo nešto što je prošlost; mi slavimo sada prisutan i uvijek djelotvoran događaj Kristova prijelaza k Ocu, čin učinjen jednom zauvijek. Kroz vrijeme našega života na zemlji posadašnjuje se i ponazočuje se naš prijelaz k Ocu u Isusu Kristu koji je naša Glava.

Što se tiče našeg kršćanskog života, postoje trenuci kada se naš prijelaz s ovoga svijeta k Ocu ostvaruje snažnije. U svezi s bogoštovnim životom imamo izvanredne trenutke kao što su: katekumenat, krštenje, potvrda, nedjeljno misno slavlje, Uskrs - sve su to trenuci koji obistinjuju naš prijelaz k Ocu. Mi živimo u godišnjem liturgijskom ciklusu Kristovih otajstava u kojima uskrsno otajstvo zahvaća povlaštene i najznačajnije trenutke našeg zemaljskog života "da se tako ta otajstva na neki način u svako doba ponazočuju kako bi vjernici mogli doći s njima u dodir i napuniti se milošću spasenja" (isto).

NEDJELJA, ili Dan Gospodnji, jedini je sastavni dio liturgijske godine koji potječe iz apostolskih vremena. Upravo je to razlog radi kojeg je apostolska Crkva izabrala baš taj "prvi dan" za svoje misno slavlje, a ne neki drugi dan, pa niti subotu koja je bila sveti dan za Židove. "Crkva svetkuje vazmeno otajstvo svakog osmog dana, koji se s pravom naziva danom Gospodnjim ili nedjeljom. To biva prema apostolskoj predaji koja potječe od samog dana uskrsnuća Kristova. Tog su se dana vjernici dužni sastati zajedno da slušaju Božju riječ i da sudjelujući kod euharistije obavljaju spomen-čin muke, uskrsnuća i proslave Gospodina Isusa te da zahvaljuju Bogu koji ih uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih nanovo rodi za živu nadu" (SC br. 106).

Budući da je NEDJELJA apostolskog podrijetla, Crkva drži da nema pravo ukinuti ili zamijeniti ga nekim drugim danom. "Stoga je nedjelja prvotan blagdan koji se ima predlagati i uporno preporučivati vjerničkoj pobožnosti... neka joj se druga slavlja, osim doista najznačajnijih, ne pretpostavlja, jer ona je temelj i jezgra čitave liturgijske godine" (isto).

NEDJELJU trebamo u duhu prve apostolske Crkve prihvatiti i svetkovati, jer nam i sada razne sekte nudaju i opravdavaju Svetim pismom slavljenje subote. To je potpuno krivo. Stari zakon Žrtvi novoj nek se sada ukloni. Mi vjerujemo u Krista Uskrsnulo, koji je u prvi dan po suboti ustao iz groba i posvetio taj dan NEDJELJU kao dan njegovog Uskrsnuća i to je stožer cijele povijesti spasenja, a ne neki povratak na subotu i subotare.

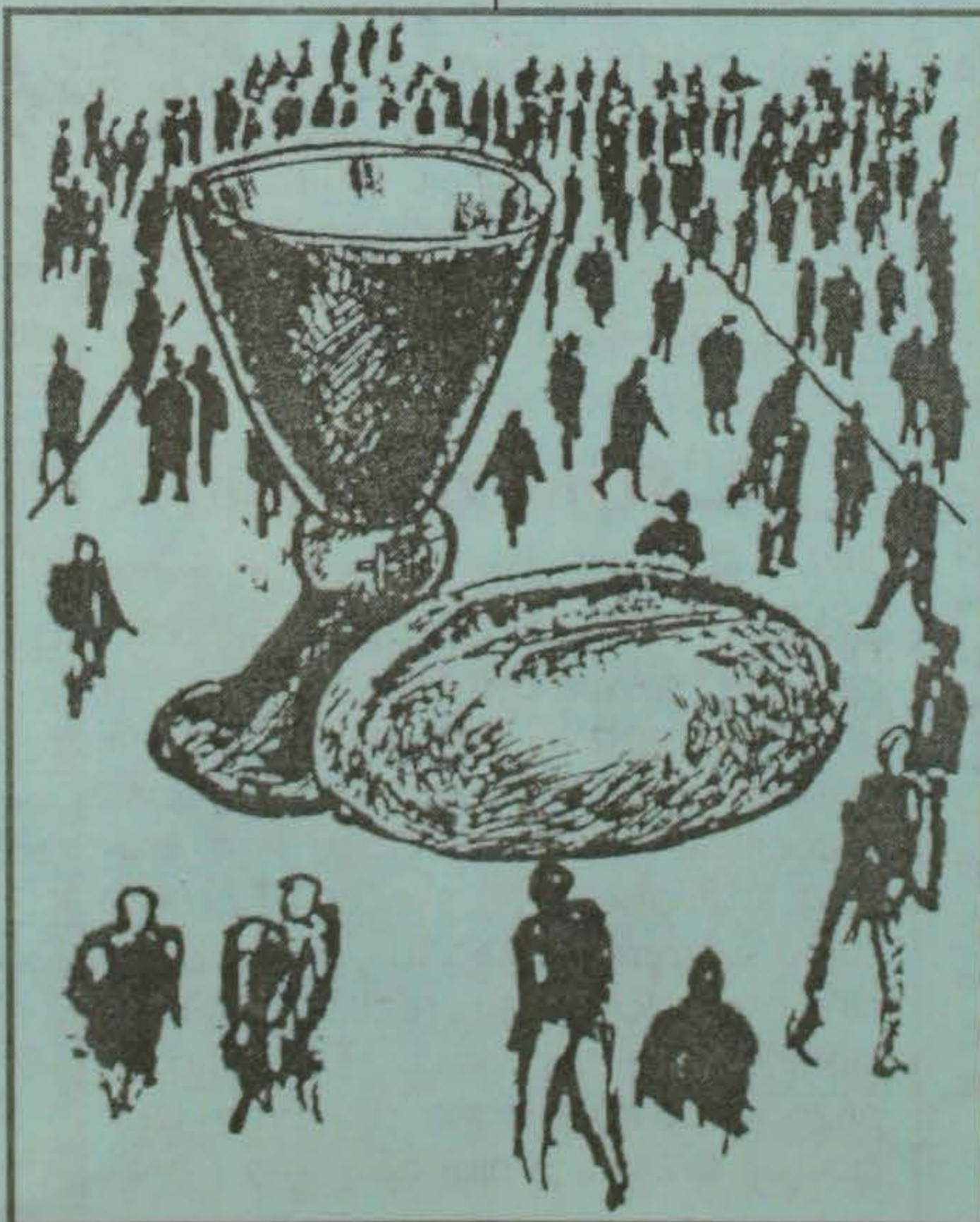
Suvremeni kršćanin bi trebao ZNATI da se NEDJELJOM slavi sveta misa zbog Kristova Uskrsnuća. Bitni i sastavni dio nedjelje jest SV. MISA na kojoj treba sudjelovati kršćanska zajednica kao takva. To ne znači da kršćanin ide na neku "svoju" svetu misu kako bi ispunio "svoju dužnost" prema Bogu. Ovdje se radi o MISI kao aktivnom sudjelovanju na skupu zajednice vjere čiji sam ja član. Trebamo biti svjesni zapovijedi Crkve, sudjelovati na nedjeljnoj misi koja obavezuje svakog vjernika. Tko ne bi sudjelovao na nedjeljnoj svetoj misi, taj čini teški propust, osim kada je to zaista opravdani razlog, kao što je bolest, fizička nemogućnost, viša sila.

Takvo zajedničko slavljenje svete mise nedjeljom, trebalo bi imati odjeka u duši svakog kršćanina kroz cijeli taj dan. Ljubav prema potrebnoj braći i bolesnicima bit će plod i produžetak zajedničarstva koji se ostvaruje u misnom slavlju. Ozračje radosti, slobode, zahvalnosti prema Bogu i braći ljudima, trebalo bi dati pečat svakom nedjeljnom slavlju mise. Sveta misa je središnji i bitni čin dana Gospodnjeg, koji bi se toga dana mogao dopuniti popodne i nekim drugim sadržajima i činima pobožnosti, kao što je npr. VEČERNJA molitva Crkve, kako smo vidjeli u prošlom broju "ZVONIK" o Božanskom Časoslovu.

Liturgijsku godinu treba preurediti prema današnjim prilikama "sačuvavši prvotno značenje... osobito vazmenog otajstva" (SC br. 197). Svake se nedjelje slavi cjelokupno vazmeno otajstvo koje se osvjetljava čitanjima dotične nedjelje. Svaka je nedjelja tjedni Uskrs i temeljno slavljenje Uskrsa. Zato postoji niz od 33 ili 34 nedjelje koje nazivamo "obično vrijeme", ili "vrijeme kroz godinu", kad se svakog tjedna slavi otajstvo našega spasenja, koje se posadašnjuje do konačnog ispunjenja i dovršenja u nebu. "Crkva napokon u različito doba godine, prema svojoj predaji, obavlja pouku vjernika te pobožnim vježbama duše i tijela vrši nauk, molitvu i djela pokore i milosrđa" (SC br. 105).

Nastavit će se

Mato Miloš, OCD.

ŽIVOT ISUSA KRISTA

U jednom zasebnom poglavlju Katekizam Katoličke Crkve (KKC) bavi se "Misterijem" Isusova života (KKC 512-560).

Riječ "misterij" je latinska riječ i znači da je "SVE u Isusovu životu - od jasala njegova rođenja do octa njegove muke, od polaganja njegova tijela u grob do ubrusa njegova uskrsnuća - znak njegova otajstva, znak njegove nutarnje tajne" (KKC 515).

U pogledu Kristova života, vjerovanje spominje samo otajstvo utjelovljenja (začeće i rođenje) i otajstvo njegove Pashe (muka, raspeće, sahrana, silazak nad pakao, uskrsnuće i uzašašće). Ništa ne govori o otajstvima Isusova skrovitog života. Ali članci vjere o utjelovljenju i Pashe osvjetljaju sav Kristov zemaljski život: "Sve ono što je Isus Krist činio i učio do dana kad je bio uznesen" (Dj 1,1) mora se promatrati u svjetlu otajstva Božića i Pashe (KKC 512).

U evanđeljima se gotovo ništa ne kaže o Isusovu životu u Nazaretu (gdje je proveo najveći dio života) niti o značajnom dijelu njegova javnog života; ono što je sadržano u evanđeljima bilo je napisano "da vjerujete: Isus Krist je Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu!" (Iv 20,31).

Tokom jedne liturgijske godine Crkva slavi čitav niz događanja Isusova života, od njegova začeća (25. III) sve do njegova uzašašća u nebo. Ova liturgijska slavlja ne služe tek za sjećanje. Doduše, Isus Krist je živio u jednom određenom vremenu kad je u Rimu vladao car August; raspet je bio "pod Poncijem Pilatom" rimskim upraviteljem u Judeji. Sve to pripada povijesti i prošlosti, i mi možemo na sve to gledati kao i na druge događaje "prošlih" vremena.

Pa ipak, s Isusovim životom je drukčije. Mi, naime, vjerujemo i priznajemo da je Isus Krist "pravi Bog i pravi čovjek". Sve što je on kao čovjek - u vremenu između njegova rođenja u Betlehemu i njegova uzašašća u Jeruzalemu činio i pretrpio - bio je događaj bez premca! Naime, to nije bio jedan prolazni ljudski život, nego jedan izvanredni ovozemaljski život vječnog Očeva Sina! I čitav je Isusov život bio "bogočovječan".

Sigurno je opravdano i korisno da se, putem historijske znanosti, život Isusa Krista treba istraživati: upoznati povijest vremena u kojem je Isus živio, društvene odnose u tadašnjoj Judeji i Galileji, religiozne običaje u židovstvu, u Isusovo vrijeme. Arheološka istraživanja su jasno dokazala tragove Kristova života. Biblijske su znanosti k tome doprinijele da se dođe do najviše moguće precizne slike Isusa Krista i svijeta koji ga je okruživao.

Svaki onaj, koji je hodočastio u Svetu zemlju, zna kako je dojmljivo i nezaboravno doživjeti zemlju u kojoj je Isus živio! Pa ipak, ono što nas najviše zahvati i upravo potrese jest otajstvo ili tajna Onoga koji je tu prolazio svojim stopama! I kad u Nazaretu, u crkvi Navještenja, razmišljamo o navještenju Mariji da će ona biti majka Gospodina našega Isusa Krista, u Kafarnaumu promatramo ostatke židovske sinagoge gdje je Isus često propovijedao, u Tagbi gdje je Isus iz Petrove lađice propovijedao mnoštvu naroda, na Genezaretskom jezeru gdje je Isus stišao oluju, na brdu Tabor gdje se Isus preobrazio pred svojim apostolima... u Betlehemu gdje se rodio i u Jeruzalemu (u crkvi Groba) gdje je uskrsnuo, i na svim stazama njegova života, onda se sve nekako uprisutnjuje i čovjek potresen svime onim što je vidio i doživio, dolazi kući s obnovljenom i živom vjerom u jedinoga Spasitelja svijeta! Čovjek vidi da to

nije jednostavna prošlost. To je Život, jer On koji je u prošlosti živio - uskrsnu! I sada živi, živi vječno kod Oca, sa cijelim svojim čovječtvom - živi za nas!: "Sa svim što je On nekoć za nas živio i trpio, On ostaje uvijek 'pred licem Božjim za nas' (Hebr 9,24)" (KKC 519).

Sav Kristov život jeste objava Oca: njegove riječi i djela, njegova šutnja i trpljenje, njegov način življenja i govorenja. Zato Isus može reći: "Tko vidi mene, vidi i Oca" (Iv 14,9), a Otac može reći: "Ovo je Sin moj ljubljani, njega slušajte!" (Lk 9,35). Postavši čovjekom da izvrši volju Očevu, sva otajstva njegova života očituju ljubav Božju prema nama. Sam je život Kristov veliko otajstvo otkupljenja! Što bijaše vidljivo u njegovu zemaljskom životu, vodilo je nevidljivom otajstvu njegova božanskog Sinovstva i otkupiteljskog poslanja. Što god je Isus činio, učio i trpio - imalo je za cilj da palog čovjeka obnovi u njegovu prvotnom pozivu - da budemo "na sliku i priliku Božju".

U cijelom svom životu Isus se pokazuje uzorom našim. On je savršen čovjek koji nas poziva da postanemo njegovi učenici i pođemo za njim. Svojim poniženjem dao nam je primjer da ga nasljeđujemo: "Primjer vam dadoh da i vi tako činite kao što ja vama učinih!" (Iv 13,1). Svojom pak molitvom privlači i nas molitvi: "Kada molite, govorite: Oče, sveti se ime tvoje..." (Iv 11,1). Svojim siromaštvom poziva i nas da slobodno prihvatimo čak i oskudicu i progonstvo iz ljubavi prema njemu: "Blago vama kad vas zbog mene pogrde i prognaju i sve zlo izlažu protiv vas. Radujte se i kličite, jer velika je plaća vaša na nabesima!" (Mt 5,11).

"Utjelovljenjem se, naime, Sin Božji na neki način sjedinio sa svakim čovjekom" (Vat II, GS 22). Sve što je Krist živio, On nam omogućuje živjeti to u njemu, pa da On živi u nama! Sveti Ignacije Lojolski u svojim "Duhovnim vježbama" preporučuje da kod promatranja Kristova života zorno predstavimo mjesta i prizore te da pokušamo suosjećati s Isusovim radostima i žalostima. Takav način meditiranja je potreban da ne bismo samo promatrali Krista kao uzor, nego da bismo pokušali s njime živjeti!

Sveta pričest, na najbolji način, povećava naše sjedinjenje s Kristom. Jer život po Kristu i s Kristom nalazi svoj temelj u euharistijskoj gozbi: "Tako i onaj koji mene blaguje, živjet će po meni!" (Iv 6,57).

U Sirijsko-antiohijskom časoslovu piše i ovo: "Gle, onomu koji prima Krista već sada je darovan život i uskrsnuće!" (Ranqith).

Tako, ono što mi tokom godine liturgijski proslavljamo, ima za cilj ovo - puno zajedništvo s Isusom Kristom!

Antun Miloš, Žednik

**"KAD POUČAVAŠ SVOGA SINA
- POUČAVAŠ I SVOG UNUKA!"
(Talmud)**

VOLJA BOŽJA - JEDINSTVO KRŠĆANA

Prikaz enciklike "Nadolaskom trećeg tisućljeća" - 15

U ovom dokumentu koji nadahnjuje godine jubileja, Papa u više navrata upozorava na dimenziju obraćenja i pokajanja. Među grijeha koji traže veću obvezu pokore i obraćenja sigurno moraju biti uvršteni oni koji su nanijeli štetu jedinstvu što ga je Bog htio za svoj narod. Jedinstvo je naime znak prepoznavanja Božjeg naroda koji ima svoje utemeljenje u samom jedinstvu triju božanskih osoba. Božanska osoba Duha Svetoga jest ujedinitelj čovjeka s Bogom i zato je jedinstvo najjači znak djela Duha i prisutnosti Božjega djela u ljudskoj zajednici. Crkva je zajednica po naravi i stoga je crkveno zajedništvo znak po naravi Božje prisutnosti i djela. Papa tužno, ali istinito, primjećuje da je u tijeku minulih tisuću godina još više nego u prvom tisućljeću, crkveno zajedništvo, ponekad ne bez krivnje ljudi na objema stranama, upoznalo bolne razdore koji otvoreno proturječe Kristovoj volji i sablazan su svijetu.

Sveto Pismo sablazan ubraja među najteže grijeha, jer se tim grijehom Sotona služi u zavodenju ljudi. Malenima u vjeri biva isprikom, a čvrstim u vjeri velikom kušnjom, a svakome dokaz da je Božje djelo zasjenjeno ljudskom slabošću do te mjere da postaje zaprekom mnogih obraćenja. Stoga Papa smatra da je za te grijeha, makar bili griješi prošlosti, nužno činiti pokoru zazivajući žarko oprostjenje Kristovo. Gorko iskustvo i danas nam govori o neizrecivim bolnim činjenicama razdora koje je na štetu Kristova otajstva i njegove Crkve. Tragedija je što u mnogim dijelovima svijeta to nije prošlost, nego sadašnji trenutak življenja. Uz čine pokore, koji bi trebali biti i veliki i znakoviti i javni, a molitva za oprostjenje svih i svakoga istinita, cijela Crkva se prozbeno mora stalno obraćati Duhu Svetom zazivajući milost jedinstva. Sam čin pokore, oprostjenje i zajednička molitva za jedinstvo postali bi znak i poruka, te evanđeosko svjedočanstvo današnjem svijetu. Stoga ekumenizam, onaj pravi, ne može biti nikakvo pomodarstvo, pa čak ovaj čas ni znak ovoga vremena, nego sastojnica kršćanskog življenja. To nije pitanje pojedinoga opredjeljenja, to je pitanje identifikacije vjernika, a to je istinita želja za jedinstvom kršćana, kao prisutnost Božjega djela i dara Duha Svetoga: Stoga onaj koji se protivi duhu ekumenizma ne griješi naprosto nego zapravo prestaje hodati putem vjere u bilo kojoj kršćanskoj zajednici a za koju se vjeruje da je vodi Duh Sveti. Ta on vodi k jedinstvu i to jedinstvu punine i kršćanstvo je ozbiljno ugroženo ako toga puta ne shvaća.

Drugi vatikanski sabor potaknuo je mnoge ekumenske inicijative, velikodušno i revno. Stoga je Crkva ponizno svjesna svoga zadatka i svoga poslanja na području ekumenizma gdje želi i ostalim Crkvama biti poticaj, poziv i zajednička molitva da se u svom vlastitom hodu okrenemo pravcu prema kojemu nas vodi Duh Božji. Nikada nije dovoljno istaći koliko je to plod i dar Duha Svetoga, ali jednako tako vrlo nužno i plod ljudskih iskrenih nastojanja. Stoga se ekumenskog puta ne može odreći vjernik koji se sprema slaviti jubilej. Od nas se traži da slijedimo taj dar bez puštanja lakoći i prešućivanja u svjedočanstvu istine, nego velikodušno provodeći naznačene upute Koncila i susljednih dokumenata Svete Stolice, što ih cijene mnogi među kršćanima koji nisu u punom zajedništvu s Katoličkom Crkvom (Enciklika "Nadolaskom trećeg tisućljeća" br. 34a)..

-Nastavit će se-

M. V.

KATOLIČKA CRKVA
U PRIPRAVI ZA
VELIKI JUBILEJ

OTARIMO JEDNU SUZU SA ISUSOVOG LICA!

Poštovani Gospodine Uredniče!

Radujem se svakom broju lista "ZVONIK" koji čitam od početka njegovog izlaženja. Vrlo je dobar i zanimljiv, te ne postoji niti jedna rubrika kojoj ne posvetim pažnju. Najviše me zanimaju vijesti iz domaće i cijele Crkve, tj. o životu i radu Crkve kod nas i u svijetu.

Nalazimo se u vremenu priprema za 2000-tu godišnjicu rođenja KRISTOVA, a po želji Sv. Oca PAPE IVANA-PAVLA II. ovo je godina u kojoj dublje i sažetije proučavamo život Isusa Krista.

Slobodan sam predložiti Vama da se putem lista "ZVONIK" pokrene jedna šira akcija uredjenja-čišćenja-popravka križeva krajputaša i na taj način otaremo jednu suzu sa Isusovog lica.

Župni uredi a i sami župljani bi mogli organizirati akcije uredjenja-čišćenja-popravke, a potom obavijestiti Uredništvo o preduzetim akcijama, i na kraju upriličiti jedno Euharistijsko slavlje - blagoslov za sve koji su se uključili u akciju OTARIMO JEDNU SUZU SA ISUSOVOG LICA.

Molimo blagoslov OCA NEBESKOG za uspjeh akcije.

HVALJEN ISUS I Marija!

E.P.

Uredništvo podržava ovaj prijedlog i rado će u ovoj rubrici objaviti sve akcije oko uređivanja križeva krajputaša. I sami ćemo se vrlo rado uključiti u pravljenje spiska svih križeva o kojima nam budete javljali. Informacije o stanju križeva najprije javite vašim župnicima, a onda i nama. Ovo će biti naš doprinos u obilježavanju velikog jubileja 2000. godina kršćanstva.
Uredništvo

SMISAO SLAVLJENJA JUBILEJA

U uvodniku ožujskog broja časopisa "Naša ognjišta" koji izlazi u Tomislavgradu, fra Tomislav Pervan govori o smislu slavljenja jubileja, te ističe kako je korizma vrijeme uvježbavanja u Božje vrijeme. On naglašava: "Dok idemo ususret velikim jubilejima, te razdjelnici stoljeća i tisućljeća, uputno je ovom zgodom razmatrati odnos vremena i prostora u biblijskom poimanju."

U podnaslovu "Slaviti jubileje - iskupljivati vrijeme" fra Tomislav, među ostalim, piše: "Vrijeme uvijek ide ispred prostora, ono nam je darovano, i ne prihvatimo li vrijeme i svoje zadaće u vremenu i prostoru, proigrat ćemo svoj život. Vrijeme je nemoguće pohranjivati u žitnice, nemoguće ga je zaustaviti, ni na koji način. Ono nam se uvijek daruje i, ako ga takva vraćamo Gospodinu, bit ćemo oni koji u vremenu stvaramo i ostvarujemo Božje kraljevstvo... Zato Novi zavjet na više mjesta govori o iskupljenju vremena, otkupljivanju vremena, ispunjavanju vremena novim sadržajima, ne poganskim, ne prošlim, nego novim sadržajem što ga podari Gospodin svojim životom, smrću, uskrsnućem i proslavom... Nekoć se govorilo o Kristu i Kozmosu, danas je uputnije govoriti o Kristu i Kaosu. Zato je potrebno u ovaj svjetski poredak unijeti novu kakvoću vremena i u svoj život, te se otvoriti Gospodinu koji daje smisao našem životu i svemu djelovanju..."

Uredili: sjemeništarci Zlatko Gečević i Ivica Ivanković Radak

Iz našeg života

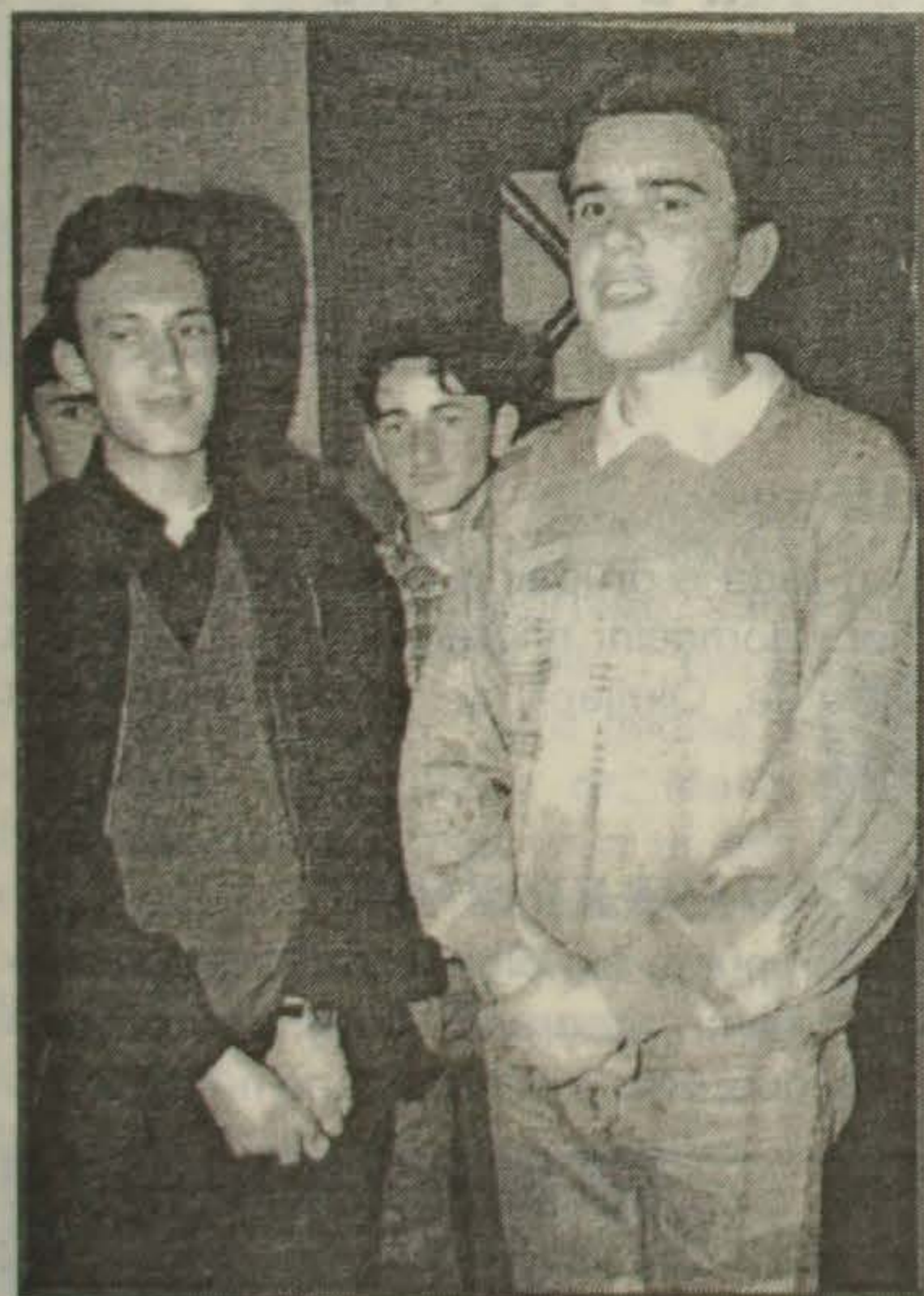
DAN DUHOVNIH ZVANJA

Prigodom Međunarodnog dana duhovnih zvanja, 20. travnja, prije podne u 9 sati posjetili smo župu sv. Roka u Subotici, gdje smo na velikoj misi pjevali i govorili o svome duhovnome pozivu. Navečer, u 18 sati imali smo u Katedrali svečanu sv. misu. Prije sv. mise pjevali smo Vespere, odnosno večernju molitvu iz Časoslova naroda Božjega. Sv. misu su predvodili sjemenišni poglavari, rektor msgr. Josip Mioč i prefekt don Dodes Izak. Dva sjemeništarca su govorila o svom duhovnom pozivu i životu u sjemeništu. Pjevali smo duhovne šansone uz pratnju gitare, harmonija i defa i odsvirali dvije kompozicije na orguljama i violini.

Nakon tjedan dana sjemeništarci iz Banata otišli su u svoje župe i propovijedali o svom pozivu i sjemenišnom životu. Na taj način su poticali nova duhovna zvanja u svojoj biskupiji.

Tako je prošla nedjelja Dobrog Pastira, koja je ujedno i ojačala naše duhovno zvanje.

Jovičić Goran

SJEMENIŠTARCI NA SUSRETIMA

Subotički sjemeništarci su imali priliku upoznati grad Sombor. Naime, na spomendan sv. Josipa Radnika posjetili smo ovaj grad zelenila i cvijeća. Aktivno smo slavili sv. misu u Karmelu, koju su predvodili domaćin karmelićanin o. Bernardin, somborski dekan preč. Josip Pekanović, te poglavari sje-

"NAJVEĆE BLAGO IŠTENJA JE REDOVNIČKI I SVEĆENIČKI ŽIVOT" bl. Mihovil Ruca

meništa. Uživali smo u zvuku orgulja trećih po veličini u staroj Jugoslaviji, a u današnjoj najvećih. Posjetili smo zgradu Skupštine općine, koja je u prošlosti bila sjedište Bačko-bodroške županije. Tamo nam je protumačena povijest grada, građevine, te najveće slike u našoj zemlji "Senčanska bitka", koja se nalazi u Gradskoj vijećnici. O značajnim zgradama Sombora govorio nam je župnik župe sv. Križa, vlč. Franjo Ivanković. On nam je osvjetlio najljepšu baroknu crkvu u našoj biskupiji, župu Presvetog Trojstva. Bili

Sjemeništarci s poglavarima u Somboru

smo i u crkvi sv. Križa, gdje smo se ugodno opustili u župnom vrtu.

Naš posjet Somboru vezan je uz stotu obljetnicu smrti sv. Male Terezije, koju na osobiti način proslavljaju karmelićani i uz trisetu obljetnicu pobjede nad Turcima kod Sente, 11. listopada 1697. godine. Zahvaljujemo se braći karmelićanima, somborskim župnicima i vjernicima, te svima koji su pridonijeli da nam ovaj posjet bude ugodan.

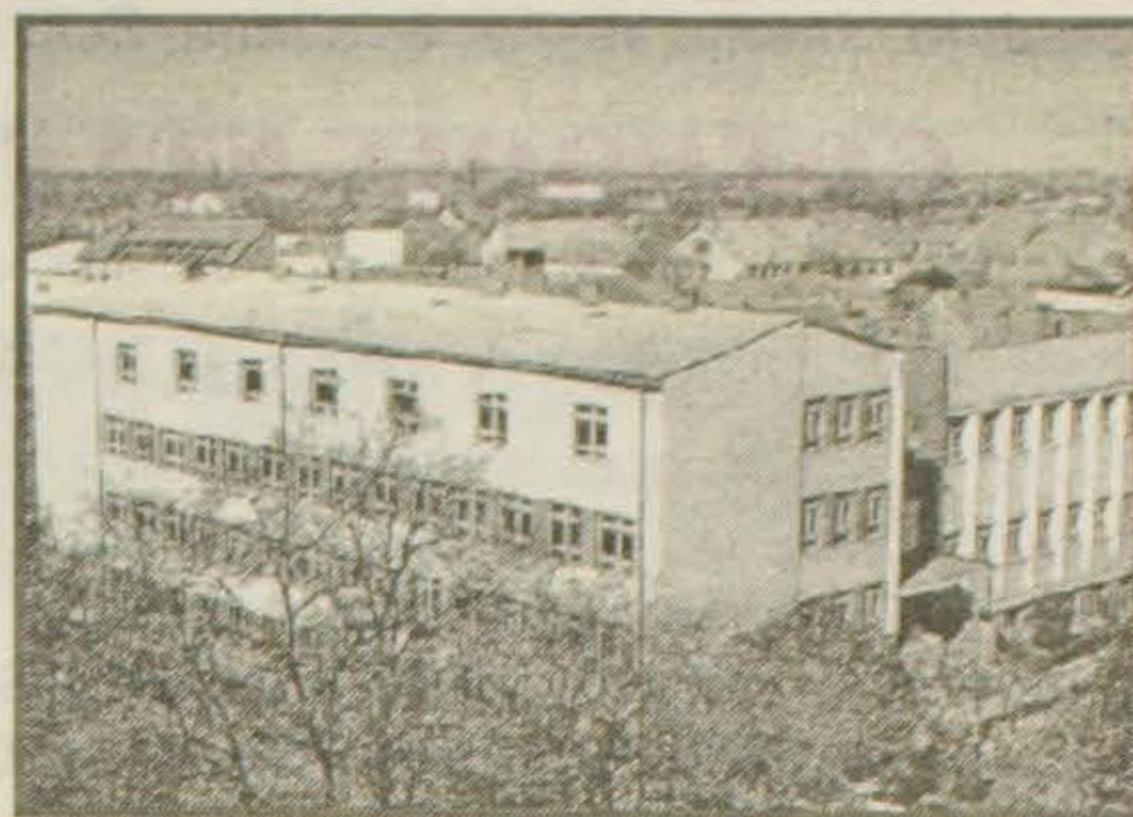
Na blagdan Kristova Uzašašća, 8. svibnja obišli smo neka mjesta Zrenjaninske biskupije. Najprije smo posjetili mjesto Čoku, gdje smo pogledali župnu crkvu Presvetog Trojstva, a zatim jednu pekaru i podrum vina. Nakon toga smo otišli u Padej, gdje smo također posjetili dvije tvornice, tvornicu začina i pilanu. Poslije svečanog ručka jednom skelom smo preplovili Tisu. Dan smo završili u župnoj crkvi Snježne Gospe sv. misom koju su predvodili župnik vlč. Király Tibor, koji nas je i pozvao, i sjemenišni poglavari. Pod sv. misom smo pjevali, a jedan sjemeništarac je veoma lijepo propovijedao.

Ovi susreti su bili također jedna od prilika za poticaj duhovnih zvanja kod mladih.

Zlatko Pletikosić

MOJI NEZABORAVNI DANI

U životu mladih ljudi ima puno dana koji ostaju u njihovim srcima duboko urezani, nezaboravni i neizbri-

sivi. Takvi dani ostaju kao lijepe uspomene, kojih se čovjek kasnije rado prisjeća. Ni tuga, a kamoli sreća, ne mogu izbljediti te uspomene. Svakako, i ja imam takvih dana koje sam proživio na malo drugačiji način. Odmah na početku mnogi bi se zapitali da li je istina da i u sjemeništu ima nezaboravnih dana - kada se tamo samo uči, moli, odnosno, kako bi se to reklo danas, samo "filozofira". Oni koji tako smatraju, po mom mišljenju, su u zabludi. Rekao bih samo

ovo: neka upitaju one koji su bili u sjemeništu i dobit će jedan potpuno suprotan odgovor. Ja iz osobnog iskustva znam da nije tako.

Kao prvo, htio bih spomenuti da ja dolazim iz Makedonije, iz druge zemlje s različitim običajima i navikama. Prva dva razreda sam završio u malom sjemeništu u Skoplju, a zatim sam nastavio u Subotici. Moram priznati da sam bio znatiželjan, ali i pomalo uplašen, kako će biti u Subotici. S takvim mislima sam i došao u sjemenište "Paulinum". Međutim, već prvih nekoliko dana moje mišljenje je dobilo sasvim drugo obilježje. Moram reći i to da sam bio prijatno iznenađen. Dogodilo se sasvim drugačije, nego što sam očekivao. Zajednica u "Paulinumu" je veća, nego ona u Skoplju, a u duhovnom smislu je tako povezana da onaj koji u njoj živi zaista osjeća Božju prisutnost. Sjemeništarci različitih nacionalnosti, običaja i navika žive kao braća u jednoj velikoj obitelji.

Život u sjemeništu će mi ostati nezaboravan. Nikad neću zaboraviti što sam proživio i što proživljavam, to ostaje zauvijek u mom srcu. Jedno bih samo rekao mladima, a napose onima koji se dvoume da li da dođu u sjemenište ili ne: "Ako te Isus zove da ideš njegovim stopama, nemoj se dvoumiti, nego otvorenim srcem prihvati Božji poziv i tada ćeš uvidjeti koliko je sreća ići tim životnim putem".

Spasov Spase,
sjemeništarac iz Makedonije

Uređuju: Jasna, Vesna, Svetlana, Željka, Zdenka, Dijana

GOSPODIN STANUJE U BAČU I MI SMO GA POSJETILI**- Dan mladih '97. -**

I ove su godine mladi Subotičke biskupije, 2. svibnja, svojim mladenačkim žarom i zanosom osvježili drevni Bač. Oko 300 mladih iz gotovo svih župa hrvatskog govornog područja, kao i mladi katolici Slovaci iz Selenče, okupili su se na svoj tradicionalni susret. Čuli su da Gospodin "stanuje" u Baču i došli su posjetiti ga, susresti se s njim. Došli su kroz molitvu, razmatranje i razgovor, kao složna braća i sestre, umnožiti svoju vjeru, učvrstiti nadu i usavršiti ljubav.

Pod okriljem Gospe Radosne

Najprije smo se okupili u drevnom franjevačkom samostanu, u kojem se čuva slika Gospe Radosne, koja je dopratila jednu veću grupu naših pradjedova u ove krajeve i, eto, već više od tri stoljeća bdije nad nama.

Na početku susreta klicali smo: Kriste, budi naša radost, Kriste, budi naša sreća, Kriste, budi nam život Ti. Mlade je najprije pozdravio u ime organizatora Dana mladih preč. Josip Pekanović, somborski župnik i dekan, a zatim gvardijan bačkog samostana o. Josip Špehar i domaćin ovog susreta vlč. Željko Augustinov.

Isus danas stanuje u Baču

Zanosno, pjesničko predavanje na temu ovogodišnjeg susreta: "Gospodine, gdje stanuješ? Dodite i vidjet ćete" održao je vlč. Lazar Novaković, župnik iz Male Bosne. On je u svojoj propovijedi, među ostalim, mladima rekao:

Poštovani mladi prijatelji, sestre i braćo u Kristu!

Čovjek je biće susreta. Rado se susrećemo, bivamo zajedno. Neki i riječ sreća izvode iz riječi - su-sresti se, biti zajedno. Čovjek je spreman mnogo propješačiti, dugo putovati samo da susretne onoga tko mu je drag i blizak. Tema ovog našeg susreta, na kojeg smo došli iz različitih župa, također je SUSRET. Gospodin Isus rado je boravio s ljudima, rado razgovarao, blagovao za stolom. Jednom riječju - rado se susretao.

Ivan evanđelist opisuje svoj i Andrijin susret s Isusom. Taj susret je promijenio njegov život. Od tada oni su učenici Isusa iz Nazareta. /.../

Danas smo mi putnici. Danas smo mi oni koji tražimo, koji želimo susret. Pitajmo Isusa: "Gdje stanuješ? Gdje ćemo te susresti? Gdje ćemo te prepoznati?..."

U svom izlaganju predavač je nabrojao sljedeća mjesta susretanja s Isusom: Susret u Riječi, Susret u zajednici, Susret u sakramentima, Susret s Isusom u bližnjima, Susret u savjesti, Susret s Isusom u svecima, Susret u stvorenjima, te

Pjesničko iskustvo susreta, gdje je naveo divan primjer susreta pjesnika Josipa Pupačića u pjesmi *Moj Bog*.

I na kraju poruka svima

Dragi mladi prijatelji. Isus danas sigurno stanuje u Baču. Čut ćemo ga u njegovoj riječi, prepoznati u lomljenju kruha, susresti u osmjehu sestre, brata... Doživjeti njegovu blagu ruku u sakramentu pomirenja. Ne boj se postati njegov učenik, učenica. Nazarećanin je zahtjevan ali daje i snage da se traženo može ostvariti. Kada utvrdiš prijateljstvo, dovedi mu i druge žedne života, radosti, ljubavi.

Moj Bog

*Našao sam ga / On je našao mene
moj Bog koji me voli
Našli smo se tražeći jedan drugog
i našao sam ga u sebi
jer živi u meni i za me
i ja se u njemu radujem
Od Iskona bili smo skupa
i do konca bit će mi pratilac
moj Bog.*

Zapljusnuti toplinom domaćina

Nakon predavanja prešli smo u župsku kuću. Već na ulazu poput morskih valova zapljusnula nas je toplina i srdačnost naših domaćina. Sve je bilo u "stilu". Na ulazu plakati ovog susreta, svugdje natpisi dobrodošlice, poticajne misli... Sve je odisalo nekom posebnom milinom. Nije ni čudo. Tu je bio Isus, a gdje je Isus, ondje je raj. To je ta milina Božje blizine koja je naš rad u grupama i sve što se poslije događalo pretvorila u radost našeg zajedništva.

Naš doprinos - rad u grupama

Radili smo u deset radnih grupa. U grupama smo, pod vodstvom pripremljenih animatora, razgovarali o mnogolikoj Isusovoj prisutnosti, kako je to lijepo istakao naš predavač, i kako je opisuju Sveto pismo, Dokumenti II. vatikanskog koncila, Katekizam Katoličke Crkve i enciklika Pape Pavla VI. o naviještanju Radosne vijesti.

Jeli su i nasitili se

Nakon napornog rada u grupama dobro nam je došla okrepa. Sve što su nam domaćini pripremili bilo je ukusno i dobro. Jeli smo i nasitili se. Okrijepili se za poslijepodnevni program.

Prvi put - rekreativni program

Ove godine po prvi put je bio organiziran u poslijepodnevni satima i rekreativni program. Ovaj dio susreta pripremili su mladi iz Selenče. Bilo je organizirano natjecanje u

Pobjednička ekipa iz Male Bosne

stolnom tenisu, navlačenju konopca i stolnom nogometu. Evo pobjednika:

Navlačenje konopca

Muške ekipe:

1. MALA BOSNA
2. VAJSKA
3. SELENČA

Ženske ekipe:

1. SOMBOR
2. SELENČA

Stolni tenis (u parovima)

1. Jozef i Božidar (Selenča)
2. Duško i Dominik (Selenča)
3. Davor i Marijan (Subotica)

Pojedinačno

1. Jozef Trusina (Selenča)
2. Zlatko Nosal (Selenča)
3. Andrija Pavluković (Subotica)

Pobjednik u stolnom tenisu imao je čast igrati s olimpijskim pobjednikom u kategoriji invalida Zlatkom Keslerom.

Ovaj dio mnogi su iskoristili i za razgledanje drevne bačke tvrđave.

Plenum i podjela nagrada

Prije sv. mise našli smo se u crkvi gdje je bio izvještaj o radu u grupama. Ovim kratkim izvještajima svi smo bili obogaćeni. Svaka je grupa osvijetlila Isusovu prisutnost u pojedinim "prostorima". Sve je to bilo svima nama na korist da u svojoj svakodnevici ostvarujemo susret s Gospodinom.

I ove godine bio je raspisan natječaj za najbolji prozni i poetski tekst na temu susreta, kao i za najbolje likovno ostvarenje i skladbu. Po mišljenju Komisije za dodjelu nagrada, ove

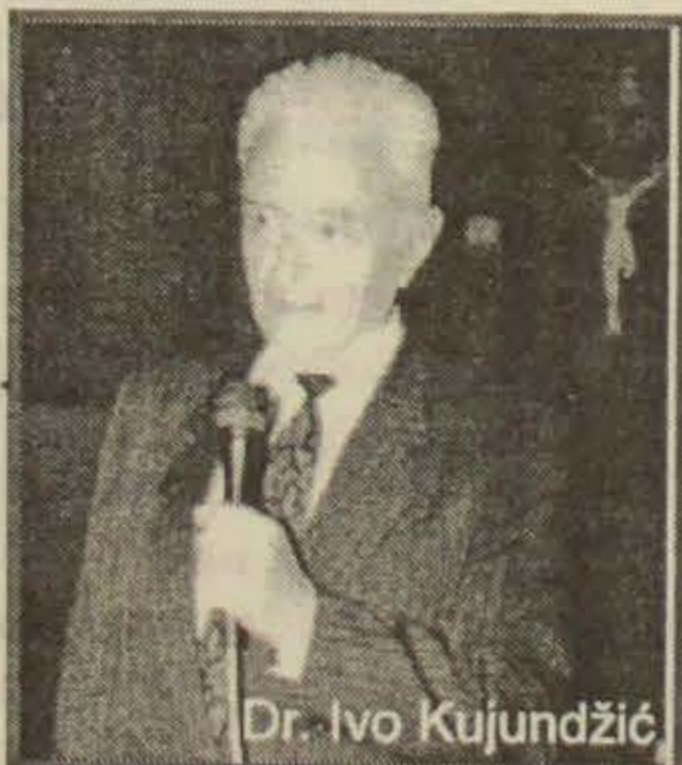

godine su najviše nadahnuća imali: **Tanja Firanj** iz Sombora za poeziju, **Monika Vekonj** iz Sombora za prozni tekst, **Julija Pekarnović** također iz Sombora za likovno ostvarenje, te **Željka Cvijanov** i **Marijana Brear** (na slici sa č. Bernardicom) za skladbu.

Vrhunac - susret s Isusom u Euharistiji

Svoj susret smo završili svečanom svetom misom koju je predvodio naš biskup Ivan, s još dvanaest naših župnika (voljeli bismo da ih je bilo i više).

Drago nam je da je i ove godine s nama bio časni starac **dr. Marin Šemudvarac**. A draga nam je bila prisutnost i **dr. Ive Kujundžića** iz Veleposlanstva Republike Hrvatske. Bio je ovo vrhunac susreta, jer Euharistija je povlašten prostor Kristove prisutnosti među nama. I zato nam je na misi bilo tako lijepo. Da bismo Gospodina mogli što bolje proslaviti, pomogli su nam i mladi iz Selenče koji su predvodili pjevanje i svima pripremili tekstove pjesama koje smo pjevali.

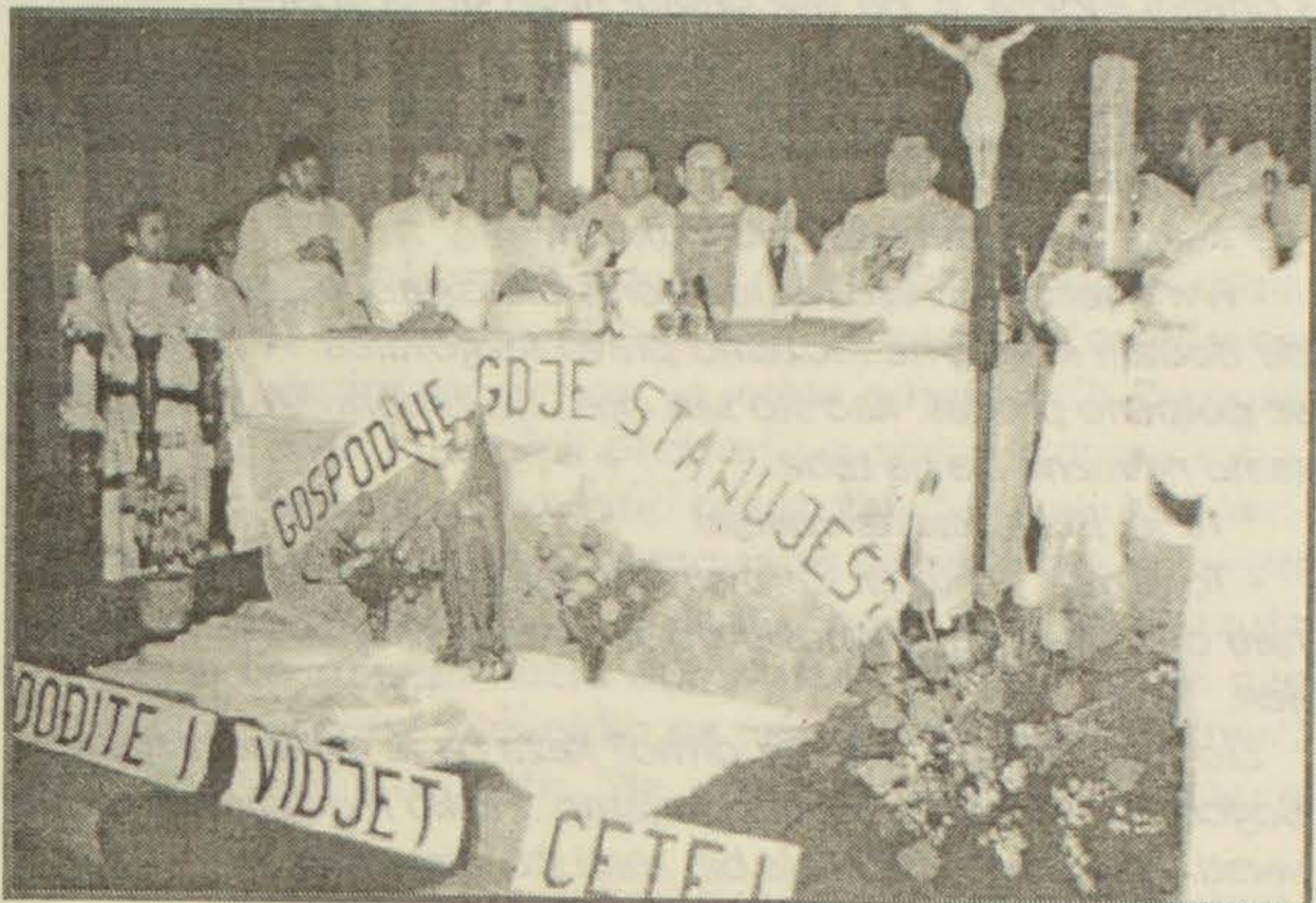
Dr. Ivo Kujundžić

Biskupove riječi

Drage su nam bile biskupove riječi: "Druženje kršćana je nešto što je sveto. I na to su polagali veliku važnost kršćani u prvim stoljećima kršćanstva. Doista, naša druženja i susretanja su na slavu Božju. Ovakva susretanja povećavaju u nama Božju milost, osnažuju našu vjeru da možemo svjedočiti svoju vjeru u Krista Raspetog i Uskrsnulog tamo gdje živimo... Naše su nakane svete. Mi smo za pravi život, za život u Bogu, a takav život je izvor radosti..."

Dragi mladi! Zato ste došli ovamo! Ponesite plamen

ljubavi koji ste upalili ovdje u susretu s Gospodinom i jedni s drugima, ponesite taj plamen u svojim srcima u svoje svakodnevne susrete... Tako ćete očitovati da ste vidjeli gdje Gospodin stanuje i da ste bili s njim.

Doći ćemo opet

Naši domaćini su nam poslije mise priredili "slatko iznenađenje". Zasuli su nas kolačima. Zato smo mogli reći: Stvarno najslađe dolazi na kraju: Euharistija i slatkiši!

Razišli smo se umorni, ali radosni, uz obećanje: Doći ćemo i iduće godine!

Kako nam je bilo

Marijana Mandić: Podjela u grupe je bila neorganizirana, ali je rad u grupama bio zanimljiv. Druženje bilo odlično. Bilo je lijepo, ali dugačko i pomalo naporno.

Danijela Stantić: Zadovoljna sam. No mislim da je vrijeme za rekreaciju trebalo biti osmišljenije. Rad po grupama je bio interesantan, ali su teme bile previše opširne i možda malo teške za nas.

Marija Bezetović: Vrlo sam zadovoljna susretom u Baču. Lijepo smo se družili s mladima iz drugih župa. Rad u grupama mi se posebno svidio, jer smo tamo mogli naučiti nešto novo i raspravljati o tome. Misa mi je također bila lijepa. Ona je zaokružila ovaj naš susret.

Gordana Dulić: Zadovoljna sam cijelim programom ovogodišnjeg susreta.

Miroslav Zelić: Sve u svemu, dobar način da se mladi više druže i upoznaju. Lijep je osjećaj i ovo se ne bi smjelo prekinuti.

Slađana Kujundžić: Bilo je super! Svidjelo mi se predavanje, a posebno rad u grupama. Druženje je bilo također dobro.

Željka Zelić: Iako sam bila prvi put u Baču, kući sam se vratila prezadovoljna. Veoma mi se dopao rad u grupama zbog same diskusije. Dobar je bio i plenum. Najveći utisak na mene ostavila je sv. misa koju je predvodio naš biskup. Doživjela sam je sasvim drugačije no obično. Mislim da su ovakvi susreti potrebni da bi se mladi upoznali, međusobno družili. Sadržaj "Dana mladih" je dobar, jer za svakoga ima ponešto. Naravno najvažnije je - a tu se to može - susresti Isusa i još bolje ga upoznati i još više zavoljeti.

Mladi iz Selenče predvode misno pjevanje

Bog mladi!

Da li ste ikada razgovarali s Isusom? Ali onako kako razgovarate s drugim ljudima, tj. da više slušate nego što govorite?

Na klanjanju u našoj župi imala sam to iskustvo. Toliko mu se radujem i toliko mi je to bilo lijepo da moram dio tog razgovora podijeliti s vama:

* Kako, Isuse, duboko, pravo moliti?

- Prvi uvjet sam ti već rekao. Moraš biti čista. Dok god ti priječiš da dođem k tebi, ne možemo pravo razgovarati. A drugo je da se potpuno predaš. Kao što sad činiš. Da zaboraviš na sve i misliš samo na mene i ja na tebe.

* To je, Isuse, kao telepatija!

- To je više od toga. Za ovu vrstu telepatije se ne moraš napinjati da bi uspjela. Jednostavno se predaš i kontakt je uspostavljen.

Eto mog iskustva. Zar nije divno? Kažu da je molitva razgovor s Bogom. Iz ovih riječi sve nam je jasno. I kako moliti i kako razgovarati. Pokušajte i vi. Voljela bih znati što vama kaže Isus na ovo ili slično pitanje.

Molitva nije samo razgovor, već i susret s Isusom. Većina nas je taj susret doživjela u Baču. Donosimo vam iscrpan izvještaj o tom susretu mladih s Isusom. Pročitajte! Možda i vi spoznate da je Isus ispred vas. Samo treba pružiti ruku i dotaknuti ga.

Uz želje da ga što više vas susretne kao Prijatelja, pravog i uvijek spremnog za razgovor, pozdravlja vas

Jasna

MOLITVENA ZAJEDNICA "BETLEHEM" NA IZLETU

Ove godine molitvena zajednica "Betlehem" iz župe sv. Roka provela je na veoma lijep način "prvomajski" dan. Dan je započeo kišom i činilo se da će nam plan biti poremećen. Ipak, Bog nam je darovao lijepo vrijeme, te smo ipak stigli do "Tresetišta" (izletišta nadomak Palića) gdje smo proveli čitav dan. Bilo nas je 16 i svatko se trudio da svima bude lijepo. Dan smo ispunili na razne načine. Pekli smo roštilj. Za to su bili zaduženi Lacika i župnik Andrija. Okrijepljeni, veselo smo pjevali uz pratnju gitare koju je svirao Bane. Bilo je i onih koji su po vrelom suncu igrali nogomet. Lutajući raznim putevima kroz šume, uspjeli smo u dogovoreno vrijeme stići po s. Silvanu koja nam se željela pridružiti makar i naknadno i biti s nama "kraj jezera". Oko 17 sati pošli smo kući da bismo stigli na Svibanjsku pobožnost.

Na koncu želim dodati da je i ovaj izlet pokazao kako je u zajedništvu sve ljepše, pa i odmor. I na ovom izletu smo se bolje upoznali i još više zbližili. Slava Bogu na visini. Hvala mu za mir i radost na "nizini" i u našim srcima.

Željka Zelić

TRIBINA MLADIH

Tribina mladih u mjesecu svibnju obilježena je na poseban način. Toga dana su bili Duhovi i zajednica Tribine mladih je svečano primila krizmanike u svoju zajednicu.

Oko 120 mladih sa zanimanjem je pratilo predavanje dr Tadeja Vojnovića, franjevca iz Novog Sada koji je govorio o spolnosti u zamisli Stvoriteljevoj. Na početku predavanja o. Tadej se upitao: "Zašto baš na Duhove o ovoj temi? Samo nam Duh Sveti može pomoći da pravo razumijemo ovo remek-djelo Stvoriteljevo i da ga ispravno živimo" - istakao je predavač i nastavio - "jer živimo u okruženju u kojem je spolnost svedena na običnu genitalnost, 'životinjsko parenje' zahvaljujući pornografiji koja nam se nudi preko svih medija koji su svima vrlo dostupni".

Na tribini mladih bili su prisutni i gosti iz Sombora i Novog Sada.

Poslije predavanja i diskusije mlade je u ime priređivača tribine pozdravio vlč. Andrija Anišić koji je posebno pozdravio krizmanike i rekao: "Danas je ova tribina bogatija. Ne zato što nas brojčano ima više, nego zato što ste s nama Vi koji ste primili DUHA SVETOGA i njegove darove, a to je obogaćenje za sve".

On je svim krizmanicima poželio dobrodošlicu u zajednicu mladih. Prisutni krizmanici su se kasnije i formalno pridružili zajednici mladih upisujući se u listu sudionika ove tribine, a Odbor tribine im je darovao simbolične uspomene kao sjećanje na ovo njihovo prvo sudjelovanje u zajednici mladih. Bile su to zapravo razglednice s prigodnim mislima, a članovi Odbora tribine mladih su se potrudili pa su na svaku razglednicu ispisali riječi: Primili ste darove Duha Svetoga: mudrost, razum, savjet, jakost, znanje, pobožnost, strah Božji da radate plodovima ljubavi, radosti, mira, velikodušnosti, uslužnosti, dobrote, vjernosti, blagosti i uzdržljivosti."

Slijedilo je druženje i zabava uz vedro raspoloženje svih sudionika.

Sljedeća
MISA MLADIH ZA MIR
u Subotici održat će se **6. lipnja**,
na blagdan Presvetog Srca Isusova,
u katedrali-bazilici sv. Terezije
u 20 sati.

RIJEČ TUOJA BORAVI U MENI

Glas Tvoj, Gospodine, u meni se čuje
Ograničen nespretnom pažnjom, ipak
Silan, slobodan i drag,
Pritoka to je što me hrani
Od žeđi pustinjske me brani.
Dobra djela uporno potiče
I time vrijednost usća dotiče.
Nedostižna u svojoj lakoći
Efikasno uklanja usnulost duše.
Gomilice svjetla unosi u mene
Dajući sigurnost i mir,
Još više uklanja svaki moj hir,
Emocije dovodeći do vrline.

Slučajno ta riječ uvijek se pojavi i
Tragom svoje prisutnosti liječi,
A snagu svoju djelima ističe.
Nadasve, to je podrška prava
Uvijek prisutna u vidu dara,
Jednako ona svima je dostupna.
Evo, i sada prosipa zrake
Štiteći time svjetlost od tame.

Tanja Firanj,
I nagrada za poeziju

HOROSKOP

RAK

(22. lipnja -
22. srpnja)

Želiš li da ti život krene natraške? Onda čitaj bablje priče ispod mog imena po različitim, čak i ozbiljnim časopisima i novinama. Izvrsno unazađuju. Samo naprijed unatrag.

Piše: Roman Miz

SEKTE (SLJEDBE) - OPASNOST ILI IZAZOV (4)

UZROCI POSTANKA SLJEDBI

O uzrocima i razlozima postanka sljedbi možda je najbolje govoriti na primjerima zemalja gdje su desetljećima vladale stranke i partije s materijalističko-atheističkim svjetonazorom, a onda, u određenom povijesnom trenutku, ti su režimi pali. Iza njih su ostale ekonomske i duhovno-moralne ruševine.

Vjerske zajednice, koje se nakon teških iskušenja i progona u tim zemljama sada obnavljaju, nisu uvijek dovoljno spremne za puninu evanđeoske djelatnosti. Ali, ni samo društvo, koje se ranije borilo protiv religije, ne može sada odjednom ostvariti svoje religiozne porive, da zadovolji vlastite duhovne potrebe.¹⁾

Također ni svećenici, čitave crkvene provincije, nisu spremne dočekati te promjene. U novim okolnostima oni više pažnje posvećuju povratku oduzete imovine, obnovi crkvenih objekata, a manje duhovnoj obnovi ljudi. A nisu ni dovoljno obučeni za takve poduhvate.

Međutim, sljedbe se šire i u zemljama visoke životne razine i s demokratskim uređenjem. I u visoko razvijenom društvu čovjek čezne za Bogom. I ta praznina u ljudskoj duši je vrlo zanimljiva i privlačna raznim sljedbama, koje spekuliraju s duhovnom glađu čovjeka i nedostatkom njegovog vjerskog obrazovanja.²⁾

Wilhelm Bartz smatra da su uzroci formiranja sljedbi raznoliki i slojeviti i da je često presudna subjektivna sklonost prema religioznim strujanjima određenog vremena.³⁾

On prihvaća da su na formiranje sljedbi utjecale i pseudomesijanske i neognostičke ideje, kao i težnja da se stvori jedan bolji svijet, da se čovjek oslobađa i oslobodi od grijeha, bolesti i smrti, da se apsolutno osigura vječni spas i utemelji religiozno-čudoredna obnova.

A kako povijest svjedoči - piše W. Bartz - na postanak određenih sekta utjecali su duševni doživljaji njihovih osnivača i psihičke anomalije.⁴⁾

1) "Najizrazitiji i najugroženiji u okvirima Crkve su mladi ljudi. Onda, kada oni nemaju oslonca, kada su nezaposleni, aktivno ne sudjeluju u župskom životu, u dobrovoljnim radovima za potrebe župe, kada imaju nestabilne porodice... Ali ne pada samo mladež pod utjecaj sekta. Neke sljedbe uvlače i odrasle, neke pak razvijaju svoju djelatnost u sredinama dobro materijalno situiranih i visoko-obrazovanih porodica... Ono što mi najviše zamjeramo sektama je to da oni vrlo često iskorištavaju dobre namjere i težnje nezadovoljnih ljudi. A najvećeg uspjeha sekta imaju tada kada društvo ili Crkva nisu sposobni odgovoriti na te dobre nakane i težnje" - DSS, 1,4.

2) Wojceh Ezenickij OP, "Sekt: viklik i zagroza dlja sučasnoj Cerkvi" - "Hristijanski visnik", Kiev, No. 8-10/1994., str. 23.

3) Wilhelm Bartz, "Sekte danas", Zagreb, 1984, str. 12.

4) Isto, str. 13.

PONIZNOST - ČOVJEKOVO DOSTOJANSTVO

Kako bismo mogli istovremeno puzati ispred Božjeg prijestolja i biti dionici božanske naravi?

Danas ima vrlo malo takvih ljudi koji žele biti ponizni. Čini se kao da je PONIZNOST nijekanje čovjekovog dostojanstva. Međutim, poniznost je jedna od najvećih kreposti Evandjelja, a mi smo ju uspjeli pretvoriti u slabu krepost roba. Zbog toga, ako nekoga nazovemo poniznim, to je skoro uvreda. Više ne vidimo veličanstvo i snagu tog ponašanja, nažalost!

Karikatura poniznosti, koju često i sami činimo, jeste da na pohvale na licemjerman način odgovaramo i kažemo da nas ne treba hvaliti. Ako nas pak nitko ne primjećuje, želimo privući pozornost na sebe govoreći: "Ne vrijedimo ništa" ili "Nikom nismo važni".

Prava poniznost se rađa kad promatramo Božju svetost. Mi se, pak, tako trudimo osjetiti veću poniznost da na neprirodan način učinimo sebe malenima. Bog to zabranjuje!

Čitajući Sveto pismo, jasno se vidi da je Krist taj, Bog je taj, koji je dao čovjeku da se može ostvariti u svoj svojoj veličini. I time što je postao Sinom čovječjim iskazao je čovjekovo dostojanstvo!

Nema nikakve potrebe da pokušamo Boga učiniti većim tako da sami sebe umanjujemo i preziremo. Ako ipak tako radimo, to nije poniznost nego ponižavanje, a to onda postaje prepreka zbog koje nam se može prigovoriti i optužiti nas da ne živimo dostojno Kraljevstva Božjega. *Ta kako bismo mogli istovremeno ispred Božjeg prijestolja puzati i biti dionici božanske naravi?* Kako bismo se mogli sčučuriti ispred Boga, ako znamo da smo hram Duha Svetoga - mjesto Njegove prisutnosti?!

Zato se poniznost ne sastoji od toga da se stalno ponizujemo i odbacujemo dostojanstvo što nam ga je Bog dao i koje zahtijeva od nas - jer smo Božja djeca a ne Božji robovi! Poniznost koju vidimo kod svetaca ne rađa se samo iz svijesti da smo grešni, jer baš jedan grešnik svoje slomljeno srce može prikazati Bogu i sasvim je dovoljna jedna riječ oprostjenja da izbriše grijeha prošlosti i sadašnjosti. Poniznost svetih proistječe iz promatranja Božje slave, veličanstva i ljepote.

Našu poniznost pobuđuje ne samo osjećaj očite razlike, nego i svijest Božje svetosti, očitovanje savršene ljepote i divne ljubavi. Zato samo jedno trebamo činiti u Njegovoj prisutnosti: Pokloniti mu se s radošću i divljenjem.

Kad je sv. Terezija iskusila Božju sveobuhvatljivu ljubav, pala je ničice i od radosti i divote plakala. Kad je ustala, bila je potpuno novo stvorenje u kojoj je očitovanje Božje ljubavi ostavilo osjećaj neisplativa duga. To je poniznost, a ne ponižavanje!

Nismo li i sami iskusili duboki osjećaj poniznosti kad nas netko voli - kao uvijek - potpuno, bez zasluge. Kad smo svjesni da ljubav nikako ne možemo zaslužiti, kupiti, iznuditi - da ju dobijamo kao čudo na dar - to je početak poniznosti! Bog nas ljubi gratis - besplatno!

Poniznost je način stajanja pred Bogom. Spontano traži najniže mjesto kao što izvor spontano teče do najniže točke.

Poniznost je potpuna otvorenost prema Bogu, poput samopredanja, spremnost da primamo od Njega, ili izravno iz njegove ruke ili preko drugih, dok uopće ne naglašavamo svoju poniznost, jer to nije poniženje pred Bogom nego jednostavno stav udivljenja u radosti i zahvaljivanju.

O. Bernardin Vizsmeg OCD

Uređuje: Katarina Čeliković

Dražesni Zvončići!

Lijep je bio mjesec svibanj (maj). Toliko lijepih pobožnosti, doživljaja u crkvi, toliko Isusove prisutnosti! Mnogi su već primili Isusa u svojoj prvoj pričesti, a neki su primili i Duha Svetoga.

I Mariju, našu Majku smo štovali. Jeste li bili na pobožnosti? Ako ste napisali neku pjesmu ili samo razmišljanje, pošaljite da i druge obogatite.

Školska godina se bliži kraju, a sve što završava treba dobro završiti. Obradujte svoje roditelje vašim uspjehom.

Ove vaše strane su vaše i zato što objavljujemo ono što vi radite. Zato, pišite, crtajte a mi ćemo objaviti!

Voli vas vaša

Zvončica!

ZVONČIĆI NA MISI

9. nedjelja kroz godinu - 01. 06.
Mk 2,23-28

Po židovskom zakonu u subotu se ništa ne radi. Taj zakon je Isus prekršio jer je dopustio svojim učenicima da "trgaju klasje". Isus je to ovako protumačio: "Subota je stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote."

10. nedjelja kroz godinu - 08. 06.
Mk 3,20-35

Zamislite samo ovo: Dok je Isus povijedao, neki su govorili da je u njemu Sotona! Svi će se grijesi oprostiti ali hula protiv Duha Svetoga neće. Ovo su Isusove riječi! Isus sve nas zove BRATOM i SESTRAMA. Dakle, vršimo njegovu VOLJU!

11. nedjelja kroz godinu - 15. 06.
Mk 4,26-34

Isus je govorio u prispodobama - slikama. Tako njegov govor i danas lako možemo shvatiti. Ove nedjelje Isus nam govori o kraljevstvu nebeskom. Ono je kao kad posijemo gorušičino zrno, najmanje sjeme, u zemlju, a kad naraste postane veće od svega povrća. Razmislite o ovome.

12. nedjelja kroz godinu - 22. 06.
Mk 4,35-41

Dok su učenici bili s Isusom na moru, nastala je oluja. Svi su se uplašili, a on je zapovjedio moru: "Utihni! Umukni!" Tko je on da mu se vjetar i more pokoravaju. I danas on isto govori: NEMOJTE SE PLAŠITI! IMAJTE VJERE!

SVETI PETAR I PAVAO - 29. 06.
Mt 16,13-19

"Zvončići, što vi kažete, tko sam ja?" PITA ISUS DANAS.

Petar je rekao: "Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga." I Pavao svojim životom svjedoči za Isusa. Zato je Isus svoju CRKVU utemeljio na Petru i Pavlu.

Ovo možete sami!

JAGODOLED

Sladoled koji možete sami napraviti!

Zgnječite vilicom 15-20 zrelih jagoda, dodajte 2-3 žlice šećera i soka od pola limuna. Dobro promiješajte.

Stavite u zamrzivač da se zaledi.

Ovaj jagodoled možete pomiješati s jogurtom. Iznenadit ćete se koliko je fino. Mmm... mljac!

ZA PRVOPRIČESNIKE i ostale!

Neki su od vas po prvi puta (ili će to još učiniti) primili PRVU SVETU PRIČEST. Već ste na vjeroanuku puno naučili o ovom sakramentu, ali ni ovo neće biti "višak".

GLADNI NA PRIČEST?

Nekad, pitajte svoje starije, ni kapi vode, ni mrvicu hrane nisu smjeli uzeti toga dana kada su se htjeli pričestiti. Papa Pio XII. je dopustio da se 3 sata prije pričesti smije jesti, a nakon II. vatikanskog koncila dosta je **POSTITI** samo **JEDAN SAT PRIJE PRIČESTI**, vodu smijemo uvijek piti!

O tom postu Isus nije ništa rekao - apostoli su se pričestili za vrijeme večere. Zato je ovo crkvena odredba jer ne jedemo iz poštovanja prema Isusu!

DA LI JE ISUS U MRVICI HOSTIJE?

I u najmanjem komadiću hostije, ili u kapi vina, nalazi se Isus! Zato kod pričesti treba paziti!

Ali, ne treba previše brinuti! Crkva uči:

ČIM KRUH I VINO IZGUBE PRIRODAN OBLIK I VIDLJIVOST, TADA U OSTACIMA VIŠE NIJE NAZOČAN ISUS!

Prva pričest je jedan od sedam svetih sakramenata o čemu vas pitam u nagradnoj igri.

Zvončica

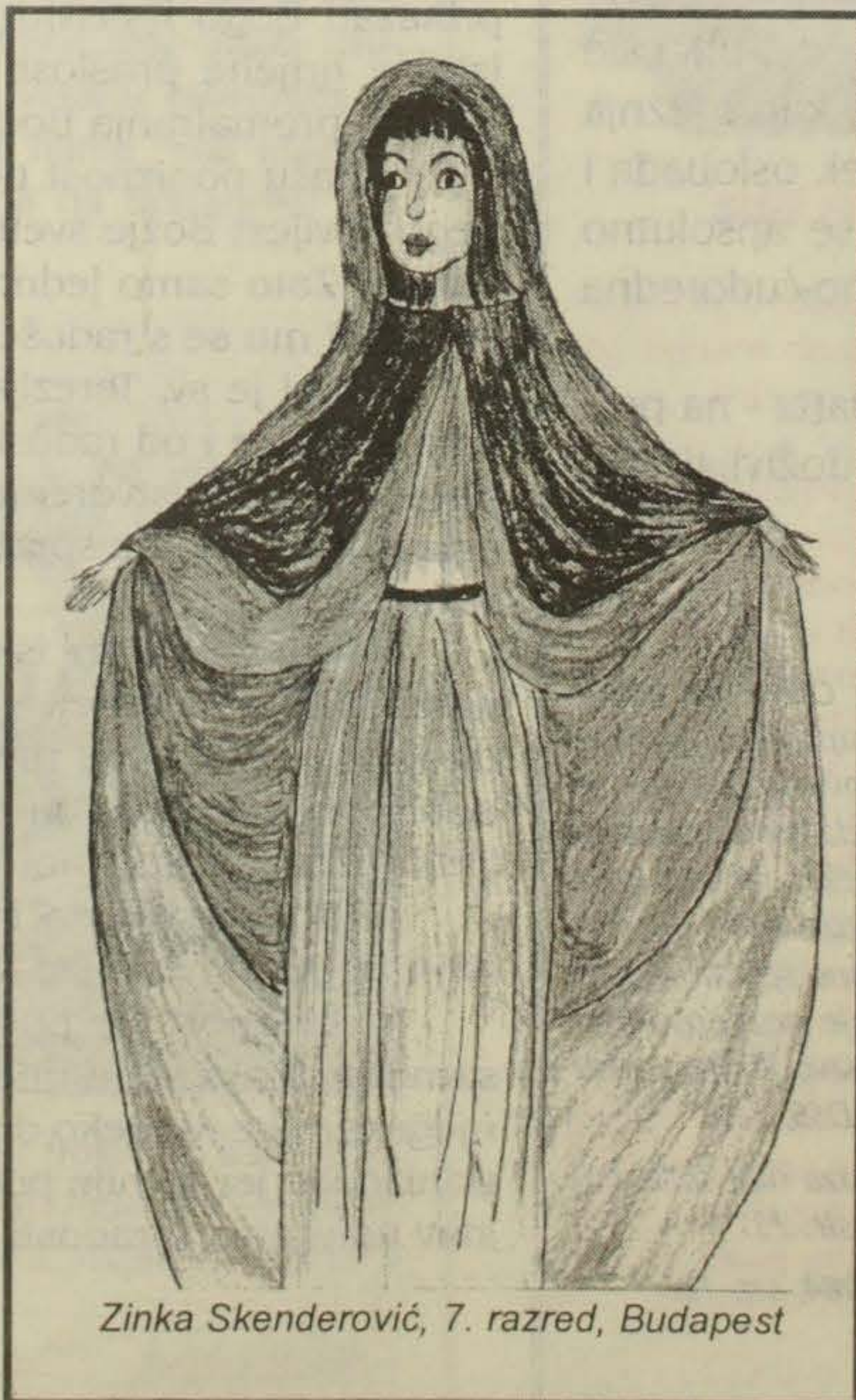
Prvopričesnik

**U tišini ovog hrama
gdi stanuje dragi Bog,
došao sam danas smjerno
s radošću srca svog.**

**Došao sam da se sretnem
s prijateljem žića mog,
pozvao me na druženje
u Hostiji dragi Bog.**

**Našao sam prijatelja,
smjieran stojim prid oltarom,
usta svoja otvaram Ti,
srce punim tvojim žarom.**

C. Miler, Sombor

Zinka Skenderović, 7. razred, Budapest

Prvopričesničko slavlje u Somboru

U župi Presvetog Trojstva u Somboru 11. svibnja ove godine održana je Prva sv. pričest. Curice i momčići, ozarenih lica, iščekivali su čas susreta s Isusom u hostiji.

Povodom toga značajnog događaja priređen je prigodni program u sklopu misnog slavlja. U glazbenom dijelu, po prvi puta, na orguljama je nastupio Josip Marić, učenik šestog

razreda osnovne škole, uz tamburašku pratnju svog starijeg brata Antuna. Svečanost je završila tradicionalnim prvopričesničkim doručkom i prijateljskim druženjem.

C. Miler

I u drugim su župama bila ovakva slavlja ili će tek biti. Bilo bi nam drago da i o vašim slavljinama pišemo na ovim stranicama.

Ako imate i fotografije, pošaljite ih da vidimo kako je to izgledalo.

Zvončica

NAGRADNA IGRA ASOCIJACIJA

	A	B	C	D	E	F	G
	GRIJEH	PASTIR	KUM	LJUBAV	PEČAT	TIJELO	NEMOĆ
	SAVJEST	SVEĆENIK	BJELINA	PRSTEN	DAROVİ	KRV	BOLEST
	POKORA	REDOVNIK	CRKVA	VJERNOST	DUH	KRUN	ULJE
	KAJANJE	ŠTOLA	VODA	DJECA	GOLUBICA	VINO	OKREPA

ZVONIK U SONTI!

Naš glavni sponzor gospodin Branko Vaci posjetio je u nedjelju 25. 05. Sontu i tamo sa župnikom Markom organizirao izvlačenje nagrada. Djeca u Sonti opet su se pripremila za ovo izvlačenje pa je njima otišlo najviše nagrada.

Točan odgovor bio je, kao što svi znate, SPASOVO.

Ovo su dobitnici nagrada u Sonti:

- Mira Iličić, Z. Jovina 3, Vajska
Nogometna lopta
- Vesna Pantić, M. Obilića 33, Sonta
Molitvenik "Slava Božja"
- Stipan Šarčević, P. Jovana 59, Subotica
Vokmen
- Dijana Vidić, Štrosmajerova 16, Sonta
Globus
- Zinka Skenderović, Raoul Wallenberg 9/1/8, 1136 Budapest
Komplet izdanja Instituta "Ivan Antunović"
- Zvonko Temunović, Kralja Zvonimira 5, Subotica
Kip Leopolda Mandića
- Darko Dulić, Mišičevski put 3/A, Đurđin
Sat Zvonika
- Anita Troner, M. Gupca 8, Vajska
Ukrasi za kosu
- Goran Domić, M. Gupca 10, Sonta
Ljetne hlače
- Nataša Vulić, V. Karadžića 5, Sonta
Komplet klikera s postoljem

Najavljujemo izvlačenje nagrada u ĐURĐINU u nedjelju 29. 06. 1997.

Svoje kupone šalžite najkasnije do subote prije izvlačenja na adresu: Uredništvo Zvonika, Ivana Milutinovića 52, 24000 Subotica. Sretno!

Vaša Zvončica

KUPON ZVONIKA BR. 32

Rješenje asocijacije je:

Ime i prezime:

Adresa:

Piše: Alojzije Stantić

BRŠANČEVO (1)

Blagdan koji pada deset dana posli Dova(2) i šezdeset dana posli Uskrsa je prolićni god(3) na koji se u varoši skupilo tušta svita, a napose su rad njeg došli svi mladi. Na ovaj blagdan se ne peče tisto sa kvasom, a u tušta obitelji su užnu skuvali dan ranije, da bi što više nji moglo bit na proslavi tog dana. Na salašu su ostali samo onaj ko će ga čuvat, namirivat josag, bolesni i nemoćali.

O ovom blagdanu se počelo divanit digod posli Velikog prela, a čim je otpremjen Uskrs, dogovarane su i pojedinosti. Po adetu(4) svako mlad se ponovio(5), pa su rad tog materijal zagledali iz daljeg, kupili ga i odneli šnajderu (šnajderki) da zauzmu red. Tušta se mladi zamomčilo, zadivojčilo, na ovaj god i tako popunilo misto za onima koji su se u međuvrimenu uzeli(6). Momcima je bila prilika da med novim slobodnim divojkama begenišu(7) koja njim zapadne za oko. Imućniji su divojku ponovili svilom, a drugi: suknom, velurom, brokatom, žoržetom sa plišanim šarama... sefirom za posli podne... čizmama, cipelama, vezom rađenim papučama... Sve se to iz daljeg spremalo, a novci su za to unaprid mećani na stranu. Što se oblaćenja tiče, za ovaj god je važno pravilo da se svi najsvečanije obuku, a ni jedna divojka nije išla gologlava, očešljana(8), već sa na dva kraja povezanom atlaskom ili svilenom bilom maramom.

Na ovaj dan varoš je po više čem bila najsvečanija, pa i najlipča u godini: blagdan pada u lipo svibanjsko vrime; sva je mladež bila na okupu, a nema valda ničeg lipčeg od zdrave mladosti, pa još kad se lipo obuku, a rad najsvečanijeg i najbrojnijeg crkvenog prošijuna varoš je bila puna lipo obučenog svita.

BRŠANČEVO U BAJMAKU

Jednim dilom Đurđinjani i Bajmaćani ispod sela(10), a napose koji nisu imali momka il divojku, za ovaj blagdan su išli u bajmačku crkvu. Bajmačka župa je do sridine četrdeseti godina bila jedna od ritki župa koja je imala saziđane kapelice naminjene za bršančevački prošijun. Ove kapelice su bile nalik na bunaričku kapelicu, svaki narod (Bunjevci, Mađari i Švabi) je imo svoju, a četvrta je bila zajednička.

Posli zajedničke svete mise prošijun je pošo iz crkve: naprid križ, dvadesetak barjaka, uz trumbetašku svirku i

zvonjenje crkveni zvona, župnik je pod nebom nosio u oštiji Tilo Isusovo. Prva je štacija(11) bila kod bunjevačke kapelice na somborskom putu (s desne strane otprilike u desetoj kući) di je pročitano evanđelje na bunjevačkom i posli prigodne molitve i blagoslova očli su do druge štacije, do švapske kapelice (kod Fajferovog /Pfeiffer/ mlina na kraj sela). Kapelicu su posli rata srušili, al još i danas stoji križ koji je bio prid njom. Otaleg se prošijun vratio do mađarske kapelice (na subatičkom putu blizo kuće dr. Maćašovskog - danas je to zgrada Elektrovojvodine). Otaleg je prošijun očo do posljednje štacije, do zajedničke kapelice, priko puta i malo dalje (danas je u toj zgradi KUD "Egység") di je virski

Momačko društvo

obred obavljen na latinskom jeziku. Prošijun se vratio u crkvu na završnu molitvu, blagoslov i da zajednički otpivaju: "Tebe Boga falimo". Posli ovog najviše naroda je ostalo prid crkvom, muškarcu na čoši i oko općinske zgrade i oko kipa sv. Trojstva, a dosta nji su očli do Luca (Lutz) ili Mana (Mann) na fićok rakije il špricer. Mladi su špacirali(12) na ondašnjem korzu(13) - jardom od crkve do prve čoše prema genciji(14).

BRŠANČEVO U VAROŠI

Na ovaj blagdan se u varoš išlo sa povećim bućurom(16), sa dosta rane i piće(17) za konje. Ko nije imo mista u kolima, u varoš je išo ajzlibanom (18), sa nezaboravnim još i danas često spominjanim "Bandikom"(19). Čeljad se na genciji počela skupljat bar sat ranije, iako se znalo da "Bandika" skoro nikad nije krenio na vrime. Znao je zakasnit i po po sata, a katkad i dobrim više. Na genciju se dolazilo da se na vrime izvadi(20) karta, a čekanje je skraćeno uvik dobrodošlim divanom. Divojke su bućur nosile u cviliku(21) na rukama da se ruvo

ne izgužva. U varoši je malo ko salazio na velikoj stanici(22), a najviše je nji sašlo na genciji kod špitalja(23). Koji su došli vozom iz pravca Bajmaka, salazili su na genciji kilvaroš(24) priko puta čivutskog(25) groblja.

Većina ljudi je po dolasku u varoš prvo očla u fratrovsku crkvu, da se pomoli u kapelici prid slikom Crne Gospe, a posli su išli šnajderki na posljednju probu il po sašiveno ruvo; da obađu rodbinu; da odu u Pučku kasinu il u svoja društva (momačko, divojačko, rožarsko...) da razgale kaki će program bit sutra - ko će di i s kim ić.

Kad je osvanio taj toliko očekivan blagdan, rano se ustalo da se prvo svako dotira(26) i da ima dosta vrimena za oblaćenje. Divojkama je tribalo vrimena za povezivanje marame na dva kraja, a i svaka je mrska morala bit na svom mistu. Na veliku misu se krećalo već na

prvo zvono, a znalo se da za većinu naroda neće bit mista u Velikoj crkvi. Za one koji nisu mogli stat u crkvu napravljen je oltar napolju nuz križ kod ulaza na kojem je služena tiha misa. Na svečanoj biskupskoj misi, sa puno popova na oltaru, svirala je i filharmonija, a morali su bit nazočni gradski oci pridvođeni purgermajstorom(27), svi važniji zvaničnici i sav ugledan svit. Koji su u svom pozivu nosili uniforme (vojnici, redari(28), žandari, vatrogasci...) došli su u uniformi da bi izgledom ulipčali svečanost. Vojnici, jedinica od jedne čete, su imali šlem na glavi, a na puški isukan(29) bajonet.

Kada je prošijun išo put je posut sinom(30), a za križom naprid su išle cure u bilom, koje su rasipale ružine latice, za njima su išli barjaci (pridnjački, momački, divojački, rožarski, molitveni, crkveni...) - znalo je bit pedesetak! Divojačke barjake je nosio momak u pratnji dvi divojke. Za barjacima su išli zvaničnici, pa svirka dvadesetak vojni trumbetaša (vojni trumbetaši su imali konja sa konjovodcom koji je na karama(31) nosio velik bubanj (!). Taj niz lipote su krasili predstavnici Crkve: duvne(32), fratri i popovi. Biskup je pod nebom u monstranci nosio u oštiji Tilo Isusovo, na čiji je nailaz narod kleko. Polazak prošijuna narodu su navistila sva zvona, a njegov dolazak glasna trumbetaška svirka. U prošijunu su morala bit i sva škulska dica, od osnovne škole na više. Nuz put kudan je išo prošijun, redari su držali izvučene vringije(33), da gledači ne smetaju prošijun. Ocinili su ljudi da je trideseti godina u bršančevačkom prošijunu i oko njegov bilo 60-70.000 duša (!), ako ne i više.

Kad je prošijun stigo do prve štacije (kod kapele sv. Roke), većina još

nije ni pošla isprid crkve. Druga štacija je bila na oltaru kod kipa sv. Trojstva (na početku parka kod Varoške kuće, priko puta Batinog dućana - danas Borovo). Otaleg je prošijun obašo Varošku kuću i isprid Nićinove palače došo do treće štacije (kod oltara prid fratrovskom crkvom, nuz kip sv. Florijana). Četvrta štacija je bila kod oltara isprid kipa sv. Ivana Nepomuka (i danas stoji nuz prodavnicu Borovo). Na svim štacijama je pročitano evanđelje i posli prigodne molitve i blagoslova išlo se dalje.

Prošijun se vratio u crkvu na završnu molitvu i blagoslov i posli otpivanog "Tebe Boga falimo" razišli su se... Muškarci su očli na divan u lad iza Varoške kuće, a mladi na špaciranje po korzu, od Batinog dućana do Sokolskog doma (danas bioskop Jadran). Pravilo je bilo da se špaciralo desnom stranom, pa su jedni drugima išli u susret i vidili se. Korziralo se do oko jedan sat, a onda su se razišli na užnu.

Posli podne je više divojaka priredilo kolo u svojim kućama, za drugarice i momke. Uveče od oko 6 do oko 8 sati se korziralo, a posli su mladi očli na zabavu u društvo (momačko, divojačko...).

Bršančevo su ulipčali i Večernja po crkvama, jel se svibanjska Večernja rad pobožnosti i lipote posićuju.

Bršančevo je svima pružilo bogate i lipe doživljaje, a napose naj-svečaniji i najveličanstveniji crkveni pro-

Divojke spremne za prošijun

šijun (tako štogod nemož vidit. ni na filmu). Tušta nji pamte Bršančevo i rad novog poznanstva, kojim su se dosta nji zblížili, pa zato nije čudo kako su se dvoje mogli uzet iako je na pr. jedno sa Bikova, a drugo recimo iz Tavankuta, il digod ispod Bajmaka...

Bršančevo je našim precima jačalo viru i velikim okupljanjem snagu zajedništva, a o doživljajima se pripovidalo naširoko i nadugačko, a tušta nji je nike doživljaje zapamtilo zauvik.

Manje poznate riči:

- 1) Bršančevo - Tijelovo
- 2) Dove - Duhovi
- 3) god - blagdan kad su se mladi momčili (divojčili): Marin 2. II (Veliko prelo); Debo četvrtak (četvrtak isprid čiste sride - Pepelnice); Bršančevo (Tijelovo); Petrov 29. VI (Petar i Pavao); Velika Gospojina 15. VIII; poslidnja nedilja prid Advent (XII).
- 4) adet - običaj
- 5) ponovit - kupit štogod novo (prvenstveno od odeće i obuće)
- 6) uzet - u ovom slučaju stupit u brak
- 7) begenisat - zagledat se u divojku i sebi je rezervirat
- 8) očešljat se - u ovom slučaju: divojke su pravile (češljaje se) kratkotrajnu "vodenu" ondulaciju. To su radile "češljarice".
- 9) Bajmak - Bajmok
- 10) ispod sela - blizo sela
- 11) štacija - stanica, postaja
- 12) špacirat - šetat
- 13) korzo - gradsko (seosko) šetaliste
- 14) gencija - željeznička stanica
- 15) varoš - Subaćani su pod riči "varoš" uvik mislili na svoj grad Subaticu (Subotica)
- 16) bućur - zavežljaj, prtljag
- 17) pića - kabasta stočna hrana
- 18) ajzliban - voz, vlak

19) "Bandika" - popularno ime za parnu lokomotivu i voz koji je vozio kroz Đurđin, na putu Subotica-Crvenka. Naši preci su med prvima u istoriji svom omiljenom vozu dali ime.

20) izvadit (kartu) - kupit (kartu)

21) cvilik - tkanina sa dva lica (u nju je umotavan bućur)

22) Velika stanica - glavna željeznička stanica

23) špitalj - bolnica

24) kilvaroš - predgrađe

25) čivutsko - jevrejsko

26) dotirat se - uredit se

27) purgermajstor - gradonačelnik

28) redari - policajci

29) isukan - izvađen iz kanije (korice)

30) sino - pokošena suva trava

31) kare - vojnička jednoosovinska kola za prevoz: mitraljeza, minobacača, municije...

32) duvne - časne sestre

33) vrengija - dugačko, debelo, pleteno kudeljno uže

Uređuje: **LAZAR NOVAKOVIĆ**

S Nenadom Mirkom Novakovićem prijateljeva sam u studentskim danima. Imao je razumijevanja, pažnje i vremena za čovjeka. Rado smo se okupljali u njegovoj sobici. Pjesme je pisao kao izraz potrebe - uljepšati život i izraziti nadahnuto. Objavljivao ih je u sjemenišnom listu i *Vjesniku biskupa Langa*. Neke su bile uglazbljene, a neke i nagrađivane.

Prometna nesreća 17. siječnja 1989. godine na Jadranskoj magistrali prekinula je njegovo zemno pjevanje i djelovanje kao poletnog svećenika Šibenske biskupije.

Vjerujem da u nebeskim prostranstvima harfom, citrom i pjesmom slavi Nazarećanina. Za naš kutak izabrao sam sljedeću pjesmu:

Treće doba

**Nekad
su ljudi znamen
stavljali u kamen
Potom
su znamen
nemir i mir
stavljali na papir
Isus dođe
i reče
sve će to proći
u neku večer
Stavite znamen
u mene
ne u kamen
ne u slova
dat ću vam
srca nova**

Nenad Mirko Novaković

Uređuje: Stjepan Beretić

PRIJE 500 GODINA SU U BAČKOJ DJELOVALI POSLEDNJI PAVLINI

Slava Bačkog Monoštora

U Bačkom Monošturu postoji danas lijepa župna crkva svetoga Petra i Pavla iz 1752. godine, koja je 1806. bila proširena, a 1966. vrlo lijepo obnovljena. U selu je još i kapela podignuta 1906. godine u čast svetoga Adalberta mučenika kraj groblja. Mjesto na kojem se danas nalazi to lijepo selo ima izuzetno slavnu prošlost. Tu je u srednjem vijeku bila glasovita opatija svetoga Petra, koja se često spominje u srednjovjekovnim dokumentima. Opatija je morala biti vrlo poznata, kad se nigdje ne spominje kojem je redu pripadala. U neposrednoj blizini je bio i grad Bodrog kao županijsko središte istoimene županije. Na Bodroškoj Adi postojao je pavlinski samostan svetoga Križa. Bodroška Ada se posljednji put spominje 1497. godine. Te je godine nestao i pavlinski samostan svetoga Križa.

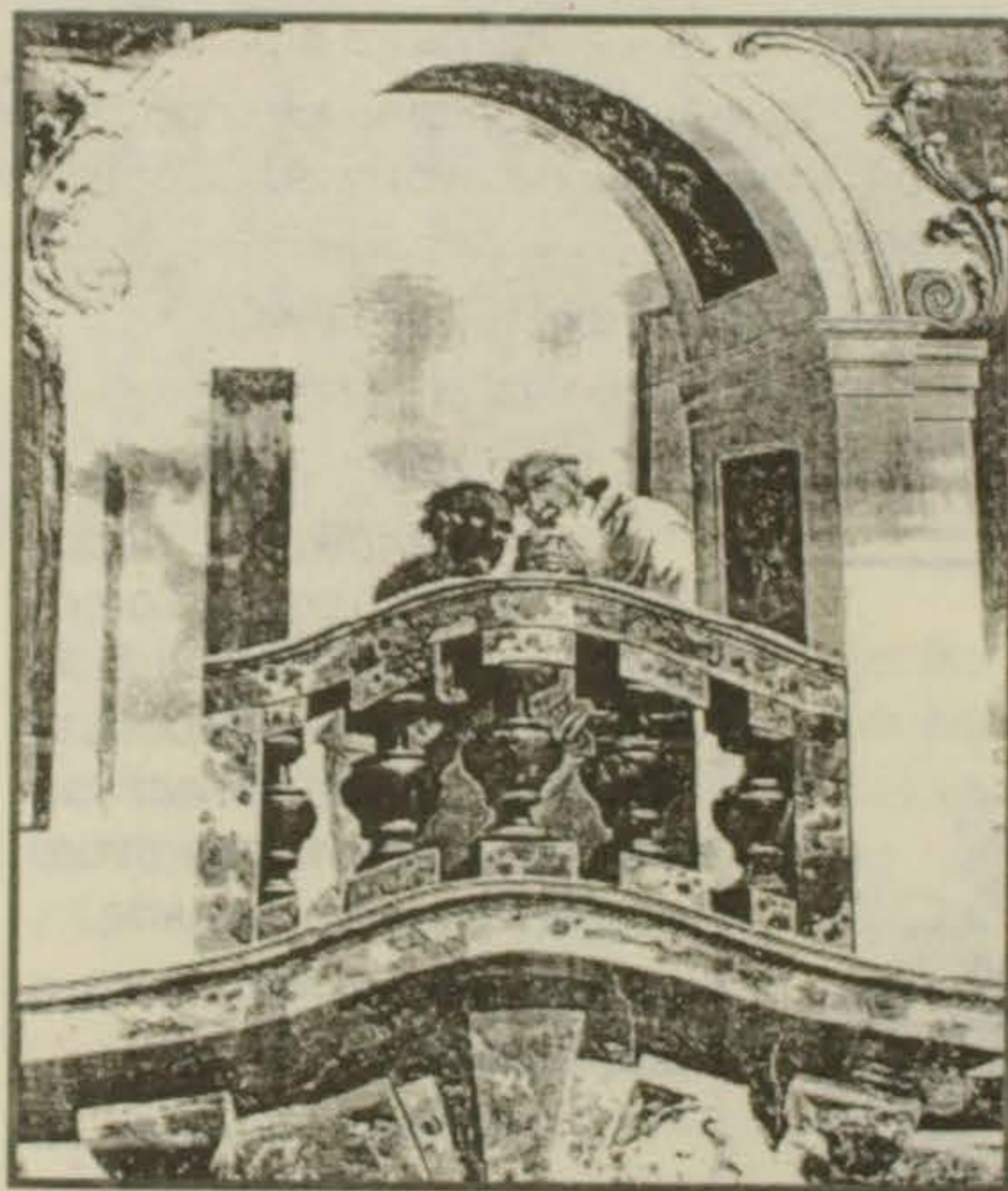
Sveti Pavao pustinjač

Pavlinski je red pustinjački red koji je prerastao u samostanski. Osnovao ga je sveti Pavao pustinjač u četvrtom stoljeću u Egiptu. Pavao je rodom iz grada Tebe. Po njemu se red i prozvao pavlinima. Službeno ime reda je: **Ordo Fratrum Sancti Pauli Primi Eremitae**, tj. Red braće svetoga Pavla prvog pustinjača, odnosno skraćeno: OFSPPE. Za Decijeve progona kršćana mladić Pavao se sakrio u pustinji. Živio je u pećini kraj koje je bio izvor i stablo datulje. Dvadeset i osam godina je tako samovao. Prema legendi, gavran mu je donosio donosio po pola kruha. Pod starost ga je pronašao sveti Antun opat - također pustinjač, koji ga je dvorio sve do smrti. Slikari ga prikazuju kao starca s dugom sijedom bradom i kosom, a odjeven je u palmino lišće. Prikazuje se i s dva lava. (Lavovi su prema legendi pomogli svetome Antunu sahraniti Pavla pustinjača) kao i s gavranom koji mu kruh donosi.

Pavlini po svijetu

U srednjem vijeku se pavlinski red raširio u Francuskoj, Portugalu, Mađarskoj, Hrvatskoj, Slovačkoj i Poljskoj.

Nalazimo ih i u Austriji i u Njemačkoj. Pavlini su odigrali veoma važnu kulturnu i gospodarsku ulogu u zemljama u kojima su djelovali. Najstariji pavlinski samostan u Hrvatskoj je onaj u Dubici, a osnovan je 1244. godine. Najbogatiji i najjači je onaj u Lepoglavi iz 1400. godine. Među pavlinima su stasali vrlo ugledni umjetnici i književnici. Pavlini su jedni od graditelja hrvatske pismenosti i kulture. Spomenimo samo velikog učenjaka Jurja Križanića, pa jezikoslovca Ivana Belostenca i njegov glasoviti hrvatsko-latinski i latinsko-hrvatski rječnik "Gazophylacium" iz 1740. godine. Vrijedno je spomenuti i znamenitog slikara Ivana Rangera. Njegove slike rese lepoglavsku pavlinsku crkvu i remetsku karmelićansku crkvu. Pavlini su nosili habit bijelo-sive boje.

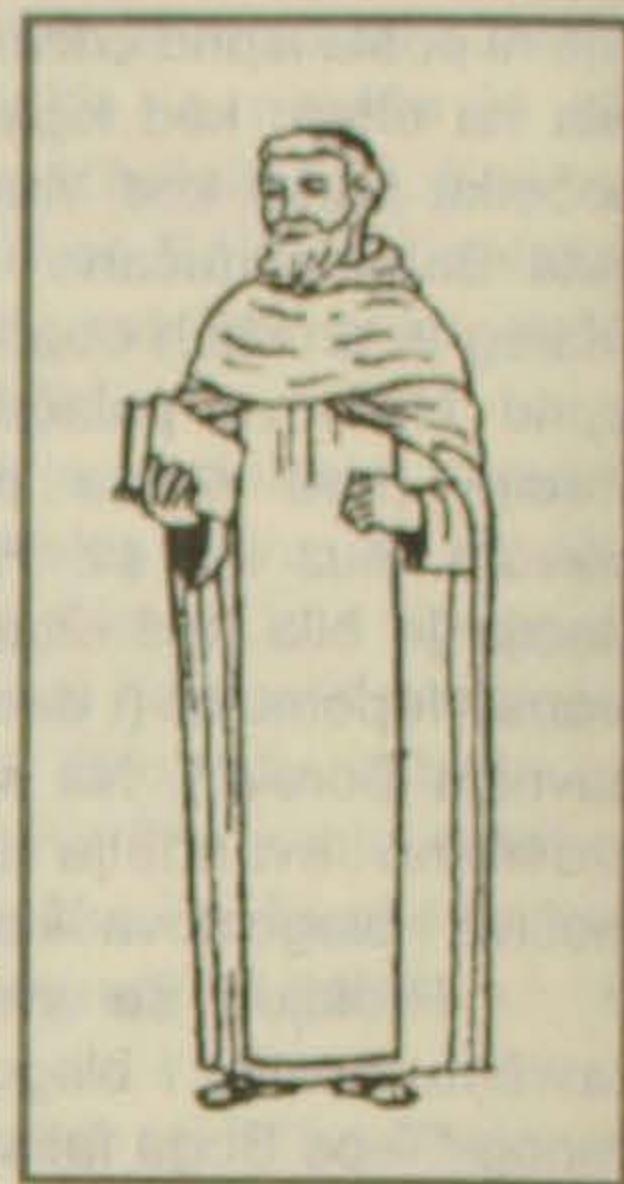
Naši pavlini

Na tradicijama pustinjačkoga reda pavlina, koje je oko sebe okupio sveti Pavao pustinjač, nastala je posebna pavlinska kongregacija čiji su članovi živjeli i u Bačkoj. Oko 1250. godine blaženi Euzebij, ostrogonski kanonik je osnovao za pustinjake koji su živjeli u gorju Pilis samostan svetoga križa. Za njih je napisao pravila. Kasnije će ta pravila biti dotjerana po uzoru na augustince. Pavlinski je red jedini red koji je osnovan u Mađarskoj. Nova je kongregacija uskoro odobrena, pa se brzo proširila ne samo po Mađarskoj. Zasluge za širenje pavlinskoga reda ima kralj Karlo Robert (obnovitelj bačke tvrđave), pa Matijaš Korvin. Pavline su podupirali i

ostali mađarski uglednici, svjetovni i crkveni velikodostojnici. Tu valja spomenuti i palatina Ivana Draškovića, ka-lačkog nadbiskupa Martina Boškovića i Pavla Ivanovića. Iz pavlinskoga reda je, kako vidimo, iznikao cijeli niz najuglednijih velikana ne samo mađarske povijesti. Diljem Mađarske bilo je više od 100 samostana. Red se proširio i po Hrvatskoj, Austriji, Njemačkoj i Poljskoj. Za vrijeme turskoga ropstva većina samostana je propala. U 17. stoljeću su osnovane, osim već spomenutih, nove pavlinske provincije: Istra, Švapska. Kad je Josip II. 1786. dokinuo među ostalima i pavlinski red, ostali su samo samostani u Krakovu i u Czenstochowi. U najnovije vrijeme vratili su se pavlini opet u Hrvatsku i u Mađarsku, ali ih nalazimo i u Schwarzwald, kamo su se nastanili iz Poljske.

Pavlini i u Bačkoj

Kako su pavlini odigrali vrlo važnu ulogu u kulturnom životu Hrvatske, Slovačke, Poljske i Mađarske, to nam dopušta zaključiti od kolikog je značenja za Bačku bila činjenica da je kraj županijskog sjedišta Bodroga na jednoj dunavskoj adi postojao pavlinski samostan. Nazočnost pavlina u Bačkoj svjedoči i o kulturnim i duhovnim strujanjima ove zemlje. Kao što su pavlini odigrali neprocjenjivu ulogu u povijesti i kulturi hrvatskoga naroda, tako su se proslavili i u mađarskom narodu. Pavlin je bio prvi prevoditelj Svetoga Pisma na mađarski jezik: László Bathori, pavlin je bio i velikovaradinski biskup Augustin Benković. Što je karakteristično za Hrvatsku, isto je tako karakteristično i za Mađarsku: školstvo, slikarstvo, književnost, umjetnost, jednom riječju svijet kulture je nazamisliv bez svega onoga što su pavlini učinili. Premda u Bačkom Monošturu nije ostalo ništa od pavlina, važno je spomenuti se tako uglednih redovnika koji su odigrali veliku ulogu u povijesti svakoga naroda gdje su se našli.

O ČAŠĆENJU KRVI KRISTOVE

Moje pitanje se odnosi na čašćenje Predragocjene krvi Isusove. Taj se blagdan slavi 1. srpnja. Danas ga nema! Nije mi jasno - zašto on privlači manju pažnju danas kada znamo da je taj blagdan izvorište snage i zdravlja katoličke vjere!? Mnogi protestantski autori su naširoko pisali o značenju čašćenja Predragocjene krvi, dok sam tek nedavno od jednog poljskog svećenika čula o tom govoriti! Možete li mi, molim Vas, reći kakav je stav naše Crkve u vezi toga?

(Zainteresirana vjernica, ŠĐ)

Nisam baš siguran kada je blagdan Predragocjene krvi, koji se prije slavio na dan 1. srpnja, "ispao" iz crkvenog kalendara.

Kalendar Crkve sastoji se od uredbe liturgijskih vremena, spomena božanskih misterija i komemoracija sveta, koji imaju za cilj bogoštovlje, proslavu Boga.

U Konstituciji o svetoj liturgiji (Br. 102) ciljevi ovoga kalendara zacrtani su na Drugom vatikanskom koncilu: "Tijekom godine Crkva razvija čitavo Kristovo otajstvo, od utjelovljenja do uzašašća, i duhovskih dana, kao i vremena iščekivanja blažene nade i dolaska Gospodnjega. Slaveći tako otajstva našega otkupljenja, otvara vjernicima bogatstvo kreposti i zasluga svojega Gospodina da se ta otajstva na neki način ponazočuju kako bi vjernici mogli doći s njima u dodir i napuniti se milošću spasenja."

Koncil je također odredio i reviziju crkveno-liturgijskog kalendara. Norme i pravila za ovu reviziju odredio je papa Pavao VI. godine 1969, a ovaj revidirani kalendar stupio je na snagu 1. siječnja 1970. godine.

Revizijom su tako neki blagdani ukinuti. Mislim da je u to vrijeme i blagdan Predragocjene krvi "nestao" iz kalendara. Dakle, prilično davno, prije dvije i pol decenije. Međutim, ni činjenica da je taj blagdan bio označen kao blagdan I. klase, nije ga spasio od dokinuća.

Mogli bismo se sad pitati: Zašto je dokinut? Taj blagdan je relativno novijeg nastanka. Naime, ustanovio ga je papa Pio IX. (1848), a Pio XI. (1934) uzdigao ga je na čast blagdana I. klase. Prije tog vremena blagdan nije u Crkvi bio raširen.

Ovaj blagdan, novijeg doba, bio je usredotočen na otkupiteljsko djelo Isusa Krista i vjerojatno se na Koncilu smatralo da se ovaj aspekt Kristova poslanja već slavi u liturgiji Velikog tjedna, i to na najbolji način! Osim toga, mnogo je starija svetkovina Tijela i krvi Kristove, iako je ovaj blagdan više usredotočen na Presvetu euharistiju.

Možda je od odsudnog momenta bila i sama narav blagdana Predragocjene krvi: otvoren sujevjerju i pretjeranom naglašavanju fizičkog aspekta krvi Kristove!

U svakom slučaju, takav prilaz stvari ne ocrta glavnu struju katoličke teologije ni duhovnog spisateljstva.

Ne želeći Vam dati "jeftino tumačenje" da Vam pomognem shvatiti značenje krvi Kristove u Božjem spasiteljskom planu, smatram da bi najbolji pristup tom pitanju mogao biti: da kratko vidimo što o tom govori Sveto pismo.

U Starom zavjetu krv se smatrala za počelo života. Ona nije samo bitna za opstanak živih bića, nego je smatrana za centar životne snage i moći. Iako se riječ *krv* upotrebljavala da jednostavno izrazi smrtni život ljudi i životinja, ona je često bila povezivana s Bogom, darovateljem života. Zbog toga je konzumiranje krvi bilo strogo zabranjeno, jer je život darovan od Boga i stoji pod Božjim gospodstvom. Zato je i prolijevanje krvi bilo zabranjeno pod prijetnjom smrti.

Krv je imala važnu ulogu u teologiji Staroga zavjeta. U žrtvenim ritualima, krv koja je predstavljala život, bila je prinošena Bogu kao moćni i veliki dar zadovoljštine za grijeh, osobito na dan godišnjeg Pomirenja. Svećenik je bio

jedini opunomoćnik "uporabe" krvi u žrtvenom obredu.

U Novom zavjetu dolazi do razlike u pogledu značenja krvi. Kad se o krvi govori u novozavjetnim spisima, ona se usredotočuje na krv Isusa Krista i na njezin karakter zadovoljštine. Izražena pojmovima Kristova poslušnog predanja nebeskom Ocu, krv njegova postaje temeljem novog Božjeg saveza, ali po milosti.

Krv u euharistiji daleko je od pojma krvi u Starom zavjetu, jer se u njoj krv Kristova "daje nama za piće" - a to je misao koja je protivna svim religioznim osjećajima! Pa ipak, u svom sakramentalnom značenju, euharistija slijedi hebrejski uzorak: krv je opet "život" koji nam Krist daje.

U svim formulama ustanovljenja euharistije u Novom zavjetu, euharistijska krv je "krv Novoga saveza" (Pretvorba) što je također aluzija na Knjigu izlaska (24,8): "Ovo je krv moja" u značenju: *To je moj život, to sam ja sam, koji se za vas predaje!*

U Matejevu i Markovu evanđelju, euharistijska krv je također čin zadovoljštine, slično krvi žrtava Staroga zavjeta. Pojam krvi Kristove postaje još jasniji u poslanicama sv. Pavla kao i drugih novozavjetnih spisa. Židov piše za Židove!

Tako u poslanici Rimljanima (3,24) Pavao govori o otkupljenju "po kojem smo besplatno otkupljeni njegovom milošću, u Isusu Kristu". U glavi 5,9 Pavao veli: "A sada smo otkupljeni i opravdani krvlju njegovom." Slično u poslanici Efežanima (1,7 i 2,21): "Sada pak u Isusu Kristu, vi koji nekoć bijaste 'daleko', dođoste 'blizu' - po krvi Kristovoj."

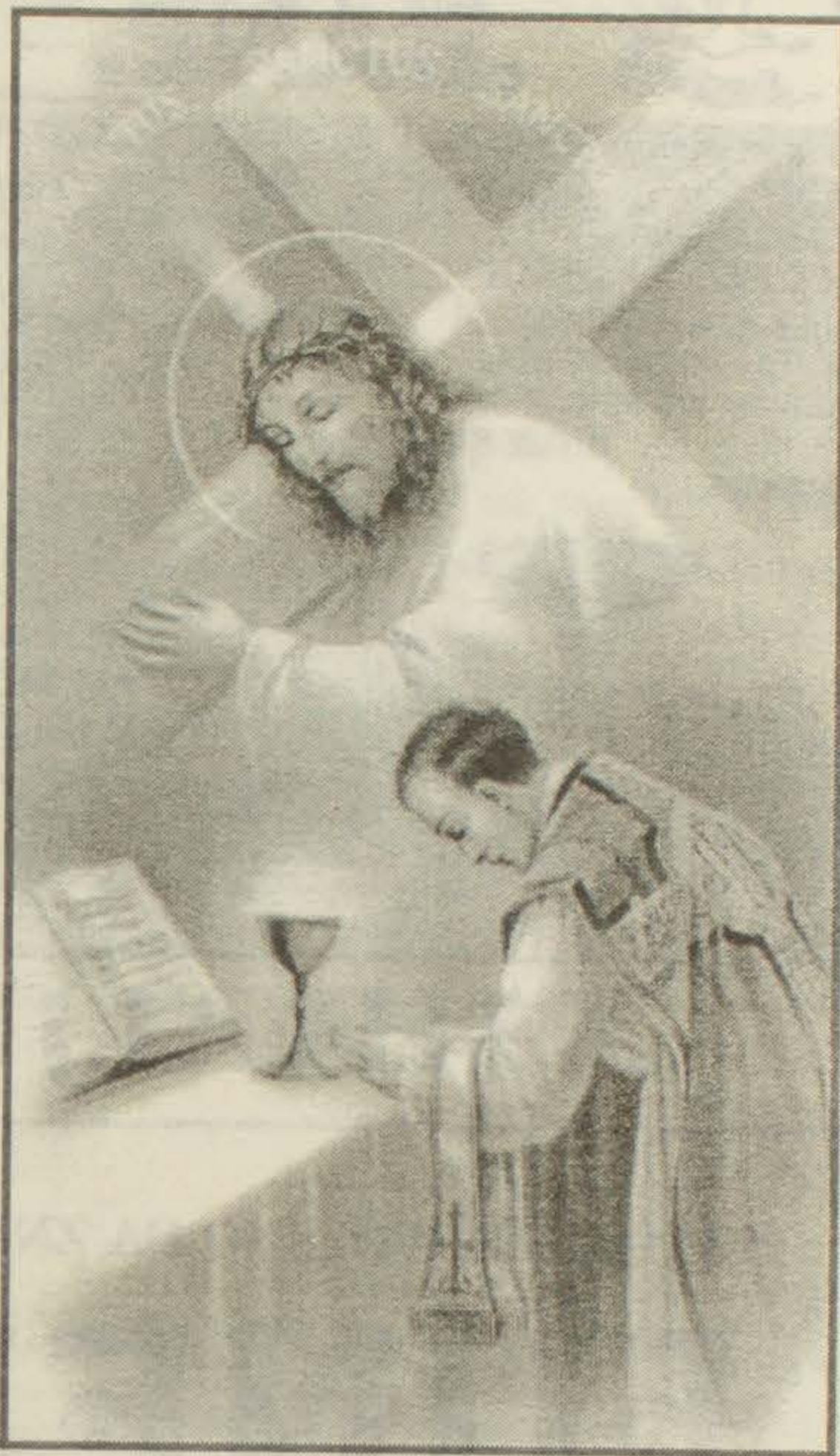
Međutim, najšire tumačenje slike krvi nalazimo u poslanici Hebrejima (9,10). Tu se vidi i kontrast i analogija između krvi Kristove i krvnih žrtava Staroga zavjeta. Krv Kristova je "daleko" učinkovitija od krvi junaca i jaraca! Krv životinja ne može skinuti grijeha (10,4). To može samo "krv vječnoga saveza" (13,20)! "Krv Kristova izlivena je na nas i otkupila nas!" (1 Pt 1,2). Ona nas "čisti od svih grijeha."

Ipak treba reći da slika krvi u Novom zavjetu predstavlja - "čitav" život Isusa Krista; to je sam Isus Krist, koji se za nas i sada predaje!

Krv Kristova stoji kao simbol "čitava" Kristova života i otkupiteljskog djela.

Antun Miloš, Žednik

"Sveti Sabor (Koncil) je poduzeo: sve više unaprijediti kršćanski život vjernika; ustanove koje su podvrgnute promjenama bolje prilagoditi potrebama našeg vremena i promicati sve (...) i pojačati ono što bi pomoglo sve pozvati u krilo Crkve. Tu spada i obnova liturgije." (Konstitucija o liturgiji, II. vatic. sabor. Uvod).

PROIZVODNO TRGOVINSKO PREDUZEĆE

BANE.

KOMPLETAN GRAĐEVINSKI MATERIJAL

JACUZZI KADE
OPREMA ZA KUPATILA
TOALETNI ORMARIĆI
KUPATILSKI NAMEŠTAJ
DRVENI WC POKLOPCI
U VIŠE BOJA
KUHINJE

Čarolija prirode
utkana u Vaš dom

NAJJEFTINJE
KERAMIČKE
PLOČICE!

24000
SUBOTICA,
Batinska 34
Tel./fax:
024/ 561-186
Tel.:
024/561-187
Private:
024/ 561-201
DIZAJN ZVONIK D.

SALAŠ

ZEMLJORADNIČKA ZADRUGA

Tel: (024) 552-774

Otmara Majera bb.
24000 Subotica
Tel: (024) 554-554

Euro[®]
Petrol

ZAHVALJUJEMO DAROVATELJIMA

NAMA JE DOVOLJNO DA ZNATE ZA NAS...

FUNERO

PRIVATNO POGREBNO PREDUZEĆE

- SUBOTICA, Karadorđev put 2.
Telefon (danonoćno) 024/51-514.
- BAJMOK, JNA 3. (u cvećari „Mariška“) Tel: 762-024
- PALIĆ, Jo Lajoša 18, (u cvećari „ORHIDEJA“),
telefon: 752-759.
- HORGOS, Borisa Kidriča 7.
Telefon 792-202 (danonoćno)
- NOVI KNEŽEVAC, Maršala Tita-16. Tel: 0230/83-417
Novi broj telefona u Subotici: 55-44-33

Isplati se ženiti

*Jer Štamparija "Globus"
brzo kvalitetno i jeftino*

*štampa pozivnice
za svadbu.*

Otmara Majera 10

Telefon: (024) 551-202

PISMA ČITATELJA

Poštovano Uredništvo!

Već se duže vremena spremam da Vam pošaljem ove moje priloge. Otvaranje rubrike "Poetski kutak" me je još više ponukalo na to. Nadam se da će ovi moji mali prilozima naći mjesto u Vašem "Kutku". U želji da naš Zvonik raste i u stranicama i u tiražu, šaljem Vam puno srdačnih pozdrava.

Ivan Kisegi, Čelarevo

Poštovano Uredništvo Zvonika!

Imam 38 godina i živim u Francuskoj sa svojim kćerkama od 15 i 12 godina. Suprug mi je preminuo prije 6 mjeseci i od onda sam upoznala vaš list Zvonik. Hvala Vam što mi ga sada šaljete na moju novu adresu.

Vaš list je stvarno sjajan, uvijek zanimljiv i pročitam ga svega, a moja djeca uzmu pa pročitaju dječju stranu.

Šaljem Vam 120 din. za moju godišnju pretplatu. Puno hvala na Vašem lijepom listu.

Uz iskren pozdrav,

**obitelj Necov Caroline
iz Pariza s djecom**

MLADI! KRIST VAS ZOVE!

Vi ste pozvani dati životu krila da poleti, da se ne okameni!

Vi ste pozvani sanjati bolje, ljepše i više od prethodnih generacija. Upravo po mladosti koja se usuđuje krenuti u nepoznato, u nesigurno, u rizik, život i svijet i Crkva idu naprijed.

Vi ste pozvani dati ono najljepše i najbolje što jeste i što imate u darivanju za druge u bračnoj zajednici, u svećeničkom zvanju i u posvećivom životu.

"Mladost je najpogodnije doba da se darujemo Bogu, jer je mladost vrijeme ljubavi i iluzija, ljubavi muža prema ženi, vrijeme proljeća i poezije. Predanje Bogu je predanje iz ljubavi. Što više nade i iluzija gajimo u srcu i što je veća naša ljubav prema svemu što napuštamo, to je vredniji dar koji prinosimo Bogu, a time je veće i uzdarje koje primamo.

Kakav to dar donosi onaj koji se razočarao životom? Bog traži mladost i žar i strast. On traži od nas ono što bismo inače dali u braku, jer je i njegova ljubav brak." (E. Cardenal)

Svi ljudi su pozvani na usrećujući život ljubavi koji Bog dariva svakomu. Ali svatko ima svoj vlastiti put ostvarenja. Mladost je vrijeme velikih ideala, velikih i plemenitih želja. Ne bojte se ako vas te želje dovedu na put predanijeg nasljedovanja Isusa Krista u svećeništvu i redovniptvu, na put sveobuhvatnije ljubavi prema ljudima.

Ako ste naslutili milinu Njegove blizine dajte se na neumorno traganje za sjajem Njegova lica.

Ako ste okusili radost zajedništva i ljubavi koju u naša srca razlijeva Duh Sveti pridružite se onima koji su već na tom putu.

**MLADI!
NE BOJTE SE!
ODGOVORITE KRISTU: EVO ME!**

S. Blaženka Rudić

KONKURS ZA UPIS U SJEMENIŠTE

"Žetva je velika, a radnika malo" (Mt 9,37)

Dušobrižnici velikih župa, a i oni svećenici koji imaju na brizi dvije ili tri filijale, najbolje razumiju ove Gospodinove riječi kao i one "Molite Gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju" (Mt 9,38), koje upućuje svima!

Papa Ivan Pavao II. u svom nagovoru za duhovna zvanja je rekao: "Što se tiče zvanja, ne možemo i ne smijemo ostati pasivni i zanemariti da učinimo ono što je u našim mogućnostima. Trebamo se moliti, žrtve prikazivati i poticati mladiće i djevojke za duhovna zvanja".

Svi - cijeli narod Božji odgovoran je za budućnost Crkve. Navještaj Radosne vijesti je zapovijed! Otac nebeski i danas zove mlade u dovoljnom broju, ali radi

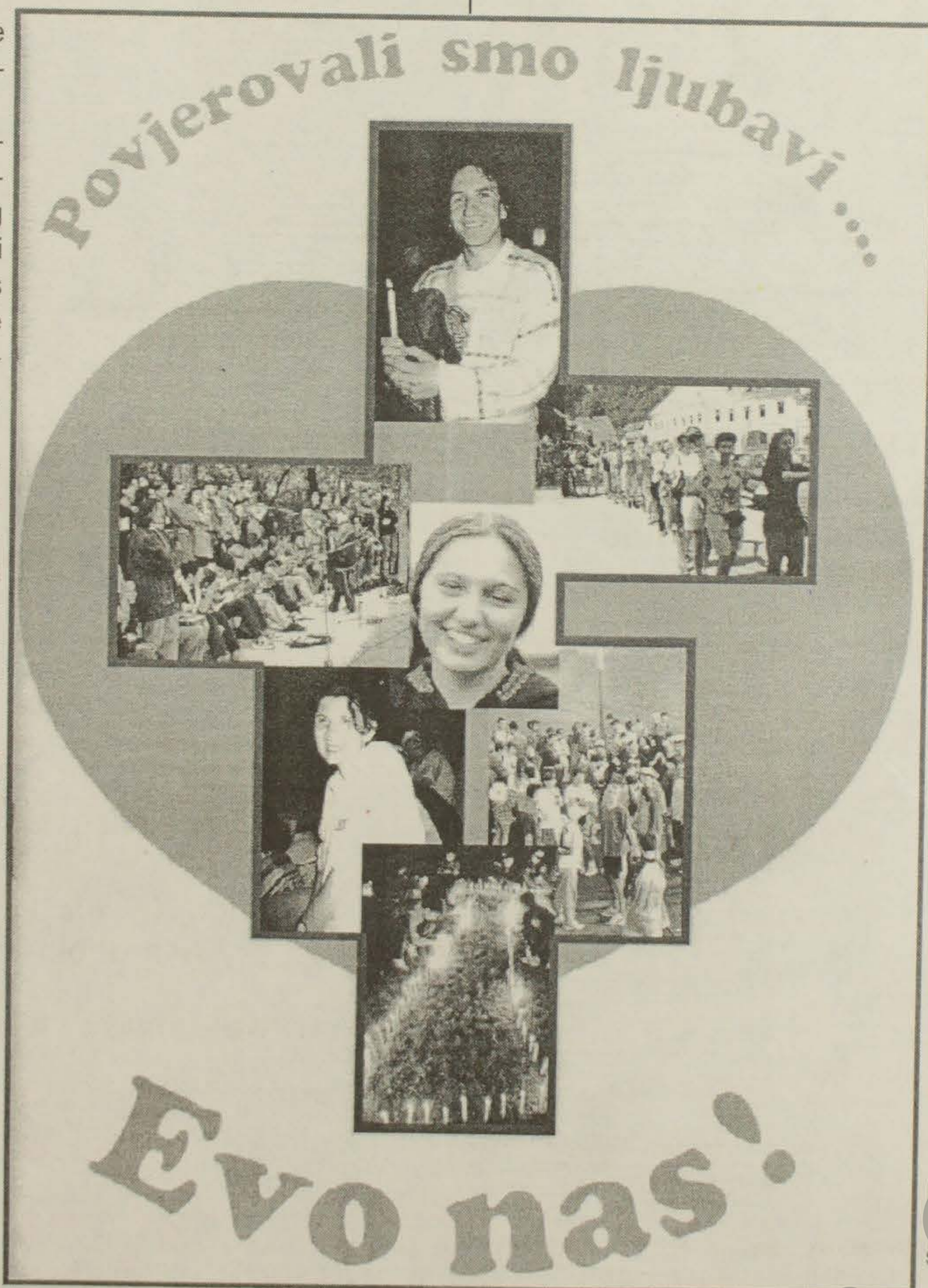
današnjih prilika i zbivanja u svijetu mnogi ne čuju njegov glas, a zatim dobar dio odstaje od poziva. No, mi smo dužni uputiti mlade kako će odgovoriti ako osjete Božji poziv u sebi i čuju Gospodina koji ih zove riječima: "DOĐI, SLIJEDI ME!"

Poziv je Božji dar, djelo Duha Svetoga, no i mi moramo učiniti svoj dio, prema svojim mogućnostima.

Mladići, koji žele poći Isusovim putem, neka se jave svojim župnicima, a djevojke neka se također jave župnicima ili kojoj časnoj sestri. Oni će dati daljnje upute.

Radi informacije, navodimo koje dokumente trebaju pripremiti oni koji žele stupiti u naše sjemenište "Paulinum".

1. Izvod iz matice krštenih i rođenih
2. Svjedodžbu o završenoj Osnovnoj školi
3. Izjavu roditelja o pristanku
4. Mišljenje župnika
5. Liječničko uvjerenje
6. Vlastoručno napisanu molbu za prijem u sjemenište
7. Jednu fotografiju

PRVI SVEČANI KONCERT SUBOTIČKIH PJEVAČKIH ZBOROVA

Subotica, katedrala-bazilika Sv. Terezije, 25.05.1997.

U organizaciji Instituta
"Ivan Antunović",
a na poticaj
g. Ljudevita Vujkovića L.,
po prvi puta održali su
svečani koncert
renomiranih subotički
pjevački zborovi
(na slici svi zajedno).
U idućem broju opširnije
slikom i riječju.

Sombor

U nedjelju 08. 06. 1997.g. u 19,30 održat će se

KRŠĆANSKA TRIBINA ZA ODRASLE

u crkvi sv. Križa u Somboru

Tema tribine: **ISUS KRIST - PRAVI BOG**

Predavač: g. Jakob Pfeifer, župnik iz Odžaka

Subotica - Sv. Rok

Petak, 20.06. u 20,30 sati

SUSRET BRAČNIH PAROVA

možete povesti i djecu

Tema: **"EKUMENIZAM DA ili NE"**

Sombor - karmelićanska crkva

PROSLAVA 41. OBLJETNICE SMRTI SL. B. O. GERARDA

Utorak, 24. lipnja 1997.

U 18 sati moljenje krunice

U 18,30 sati koncelebrirana sv. misa

koju predvodi

subotički biskup msgr. Ivan Péntzes sa svećenicima

TRIBINA MLADIH

Subotica, 15. 06. 1997. u 20 sati

Katolički krug

Tema: **"ODMARATI SE U GOSPODINU"**

ZVONIK, Katolički list (mjesečnik). Izdaje: Rimokatolički župni ured sv. Roka, 24000 SUBOTICA, Ivana Milutinovića 52. Telefon: 024/24-740. Uredničko vijeće: Andrija Anišić - glavni i odgovorni urednik; Franjo Ivanković - zamjenik glavnog i odgovornog urednika; mr Ervin Čeliković - tehnički urednik; Katarina Čeliković - lektor i korektor; Cecilija Milanković - vinjete; Josip Anišić, Stjepan Beretić, Stipan Bošnjak, Marko Forgić, Bela Gabrić, Josip Ivanković, Vesna Ivanković, Andrija Kopilović, o. Marijan Kovačević, Grgo Kujundžić, Antun Miloš, Lazar Novaković, Josip Pekanović, Ivan Piuković, Blaženka Piuković i Branko Vaci. Tiraž 2500. List je registriran u Ministarstvu za informacije Republike Srbije, broj: 632-1093/94-03, 20.10. 1994. Tisak: Štamparija "GLOBUS", Otmara Majera 10, Subotica, Tel: 024/51-202.